Boabe de poveste 2

ORAȘELE VIITORULUI

O Antologie a Oraşelor Imaginare

Antologator:
DAN POPESCU

Ilustrator:
VIOREL PÎRLIGRAS

PAVCON

BOABE DE POVESTE 2

O Antologie a Oraşelor Imaginare

C S F

211

ORAȘELE VIITORULUI
O Antologie a Orașelor Imaginare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Orașele viitorului: antologie SF & F / antolog.: Dan Popescu. - București: Pavcon, 2023
ISBN 978-606-9625-79-8

I. Popescu, Dan (antolog.)

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 0727.77.80.06
031.100.80.70
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Antologator: **Dan Popescu**
Ilustrații interior: **Viorel Pîrligras**
Coperta: **George Ionescu** *(asistat de AI)*
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-79-8

ORAȘELE VIITORULUI

ANTOLOGIE SF & F

Antologator:
DAN POPESCU

Ilustrator:
VIOREL PÎRLIGRAS

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2023

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

1944 Ein Freak - F. Purluca • **4 nuvele fantastice** - I.L. Caragiale • **A doua Lună a Pământului** - M.L. Goga • **Adam** - D. Botgros • **Alte istorii interzise** - O. Petcu • **Amintirile unui sefist part-time** - V. Bugariu • **Antologiile CSF** • **Apocalipsa după Darwin** - G. Lazăr • **Apophis** - F. Haidamac • **Aripile Albastre** - A. Borlan • **Artefactul** - M.L. Goga • **Artificial** - Cornel Bălan • **Aurul beznei** - C. Ghidoveanu • **Avatarii faraonului Tla** - M. Eminescu & A. Cărășel • **Blestemul celor patru fantome** - F. Purluca • **București 2058** - R. Grant • **Călărețul, mâna, calul** - O. Petcu • **Can și Ideea** - V. Martin • **Casa din altă viață** - M. Pospai • **Casa fără cărți** - R. Bretin • **Castelul** - A. Antonie • **Catedrala lingurilor** - P. Tofilescu • **Bacteria nemuririi** - A. Cărășel • **Cârligul spațial** - A. Cărășel • **Poarta mânturii** - A. Cărășel • **Cealaltă regină** - A. Trușcă • **Cetiți-le noaptea** - I. Minulescu • **Cineanimația SF** - B. Mihăilescu • **Colivia sufletelor** - B. Velimirovici • **Colivia umbrelor** - B. Velimirovici • **Confesiunile Omului-câine** - F. Giurcă • **Conspirația apei** - C. Murgan • **Cumulonimbus pe cerul Atlantidei** - A. Cărășel • **Curtezana onestă și astrologul** - V. Bugariu • **De ce tac civilizațiile extraterestre** - D. Farcaș • **De la biți la extratereștri** - D. Farcaș • **Decadența sufletelor noastre** - C. Murgan • **Deocamdată... enigme** - D. Apostol • **Dialogul păsărilor** - L. Tarko • **Dicționar de enigme și mistere** - A. Cărășel • **Dincolo de gratiile coliviei** - B. Velimirovici • **Dinosauria** - D. Apostol • **Dragonul fără aripi** - S. Someșan • **Drum mortal spre Tijuana** - S. Nină • **Efectul Metamorphis** - F. Giurcă • **Egal cu tine însuți** - V. Martin • **Elisa** - R. Gion • **Elogiu muncii de partid** - V. Martin • **Erezia egumenului Glicherie** - D. Ninoiu • **Europa BD** - D. Niță • **Extra-terestrul** - C. Pavel • **Fantazio blues** - F. Giurcă • **Fiara** - M.L. Goga • **Forțe ale Naturii** - D. Faur • **Glykon** - F. Giurcă • **Iarna Păscălierului** - D. Ninoiu • **Imaginarium** - A. Cărășel • **În anul 4000 sau o călătorie la Venus** - V. Anestin • **Incidentul Indira** - A. Borlan • **Incredibila aventură a cuviosului Achim** - D. Ninoiu • **Insula pescărușilor** - M.L. Goga • **Întoarcerea vrăjitorului** - A.V. Mircea • **Între lumi** - A.V. Mircea • **Întunericul de mâine** - R. Gion • **Învățătorul** - M.L. Goga • **Scurtă istorie a viitorului aristotelic** - A. Cărășel • **Steaua fulgurantă** - A. Cărășel • **Saurianul de metan** - A. Cărășel • **Omul cu masca de Cobalt** - A. Cărășel • **Nova Sol** - A. Cărășel • **Criza Antropos** - A. Cărășel • **Lumi întrepătrunse** - M. Grecu • **Lupi și mere stricate** - P. Tofilescu • **Magic Drago** - A. Cărășel • **Manuscrisul episcopului Petronius** - D. Ninoiu • **Marea Spirală așteaptă** - D. Farcaș • **Marginea curcubeului** - A. Cărășel • **Mercenarii** - F. Purluca • **Metamorfoza** - P. Racolța • **Minunatele prisme antice** - L. Tarko • **Minunile Sf. Sisoe** - G. Topârceanu & A. Cărășel • **Monede de sticlă** - V. Martin • **Nebunul alb** - A. Trușcă • **Nerecurgerea la forță...** - O. Vitan • **Nihil Sine Bacteria!** - F. Purluca • **Noapte cu vampir și steag** - M.L. Goga • **Noaptea orașului ilustrat** - V. Martin • **Noopali** - C. Cârstoiu •

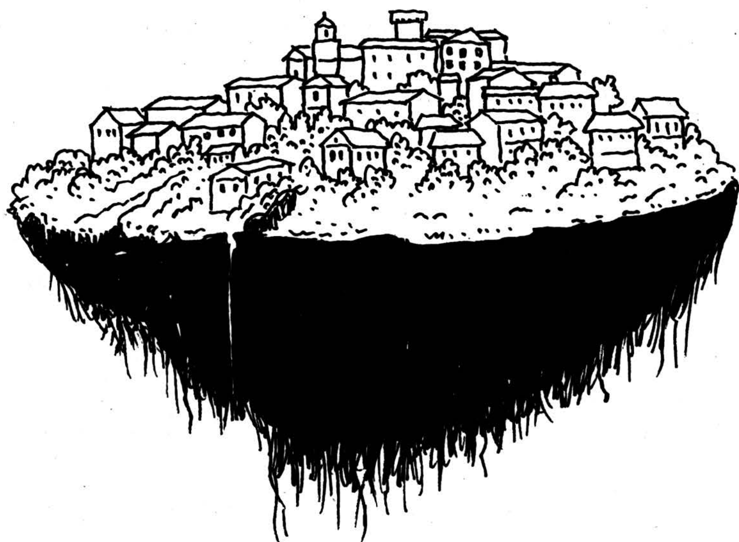
*„Orăşenilor, ce e drept, le e din ce în ce mai greu
să admire bogăţiile cereşti, căci lumina oraşelor
în timpul nopţii e din ce în ce mai puternică, edificiile
tot mai înalte şi poate şi grija zilei de mâine mai mare."*
***Victor Anestin** în „Cum să înveţi stelele"*

Oamenii visează la lucruri simple, însă din nevoie, plăcere și neștiință, construiesc moduri de viață complexe, orașul fiind expresia unei astfel de complexități. Cadrul în care trăim este într-o constantă transformare și fiecare dintre noi, locuitorii lui, ne aducem – conștient sau inconștient – propria contribuție.

Orașele se visează prin povestitorii în cuvinte sau piatră, nenumărate, cu asemănări și deosebiri, cu străzi și case miraculoase sau înșelătoare și pe măsură ce exploratorii le află, numărul lor crește, imaginile lor se amestecă și generează arhitecturi și vise noi, diferențele se estompează, iar asemănările ajung să le deosebească.

Orașe uitate, orașe ne-visate, orașe care nu există sau care nici n-ar trebui să existe, ecouri ale trecutului și prezentului reverberate în proiecții stranii...

Dan Popescu „Pișcu"
Antologator

Estuar

Emil Nicolae

Orașul tău (e un fel de a spune
despre obiecte suflete și bacterii)
nu are ieșire la mare
de aceea corăbiile continuă să doarmă
în trunchiurile de brad și ancorele
de stâncă rămân neclintite

înțeleptul soare acceptă situația
dar tu (contrariat) cu mâna stângă
pavăză la ochi întinzi mâna dreaptă
spre formele orizontului

astfel – în intervalul dintre
clipa în care albina se strecoară în balcon
și clipa în care o ajuți să scape –
începi să redesenezi lumea

Emil Nicolae: *„Viața e în stradă, se spune, în oameni, în animale, în plante, în insecte... Dar viața, din punctul meu de vedere, e și în cărți."*

(din vol. „Emanuel spune", Editura Junimea, Iași, 2022)

Povestea Omului Poveste

Lucian Dragoş Bogdan

Se zice că, odată, puternicii și neînduratorii zei, pe care poveștile i-au făcut nemuritori, plămădeau pe pământ cetăți de piatră unde-și adăposteau supușii, protejați de raidurile sălbaticilor și de stihii. Fiecare așezare își avea, astfel, patronul său, ridicându-i temple, făurindu-i statui, sărbătorindu-l cu fast, aducându-i ofrande și jertfe. Câtă vreme zeul își revărsa bunăvoința asupra așezării, aceasta prospera și devenea un centru al lumii sale, căci se știe că fără binecuvântarea divină oamenii nu puteau plămădi ceva durabil, iar locurile unde-și adunau ei casele se risipeau în vânt după două sau trei generații.

Dar zeii sunt capricioși. Azi le plăcea soarele cald al mărilor mediteraneene, mâine pofteau să-și stâmpere fierbințeala în ghețurile de la miazănoapte. Ori de la gura mănoasă a unui fluviu să-și plimbe pașii în amonte, stabilindu-și noul regat în vreo vâlcea paradisiacă străjuită de culmi înalte. Alteori se mâniau că nu erau adorați precum își doreau firile lor geloase, ori poate chiar uitau de cei peste care-și revărsaseră nectarul, căci ochii le erau alunecoși, lăsându-se vrăjiți de un trup mlădiu de fată ce păștea caprele pe te miri unde, ori

de vreun tânăr ce-i făcea felul unei bestii pe cine-știe-ce coclauri. Și-odată ce zeul uita de cetate, vântul pierzaniei prindea a sufla pe străzile ei, doborând piatra de pe piatră, secând fântânile, lăsând molimele să se adăpostească în ascunzișul caselor. Iar din ceea ce fusese cândva buricul lumii se alegea praful și doar poveștile mai rămâneau să amintească de gloria de altădată.

Așa se face că legendele despre o așezare sau alta au străbătut munți și râuri, păduri și oceane, de-a lungul și de-a latul pământului, trecând de la bunici la copii, iar de la aceștia la nepoți. Iar unii povestitori s-au arătat a fi mai plini de har decât alții – ori, cum s-a zis uneori, poate că asupra lor s-a pogorât magia zeilor a căror putere, între timp, a prins a păli și ea. De a fost așa sau altfel, n-avem cum ști.

Ce știm, însă, este că poveștile acestea au început a prinde cheag mai cu seamă acolo unde se-ntindeau malurile mănoase ale fluviilor, ori pe plaja prietenoasă a vreunui golf unde adăstau mai adesea bărcile, ba chiar și unde se-ntretăiau drumurile ce străbăteau lumea de colo până dincolo. Și de ce povestitorii erau mai mari meșteri în jocul vorbelor, de aceea vraja părea a prinde putere, ținând laolaltă oamenii și ajutându-i să ridice așezări durabile, precum cele din vremea când zeii își dădeau binecuvântarea.

De-ar fi să spunem istoria fiecărei așezări de felul acesta, ne-ar trebui, poate, o mie și una de nopți. Căci fiecare are farmecul ei și-ascunde-un tâlc anume. Dar ne vom opri asupra uneia anume, povestea unui loc aparte, căci – dac-am da cre-

zare întâmplărilor ce se spun despre el – este mai plin de lucruri uimitoare decât toate celelalte.

Să ne-așezăm, dar, cu toții și s-ascultăm

Povestea Omului Poveste

Era odată, într-o cetate îndepărtată, un negușător bogat ce avea un fecior, Al Hakim. Într-o bună zi, negușătorul i-a grăit:

— Fiule, iată că a venit vremea să plec din nou spre meleaguri îndepărtate. Fă bine, așadar, de-mi ajută să duc la împlinire pregătirile necesare călătoriei. Ca mâine va veni ziua când mă vei însoți și tu, cu voia Celui Milostiv, așa încât socot că a sosit sorocul să-ncepi a deprinde meșteșugul casei noastre.

Apoi, întinzându-i o pungă cu galbeni, îl povățui ce anume să cumpere din *suk* – lucruri de mare trebuință, căci urma să lipsească vreme îndelungată. Iar tânărul încuviință și îndesând banii la brâu, porni pe străzile cetății ca să-mplinească porunca.

Atâta doar că Al-Hakim încă nu ieșise pe deplin din visarea ceea ce-o au adesea copiii când rămân fascinați de ceva, uitând de îndatoriri și de trecerea orelor. Prin urmare, nimerindu-se la vremea aceea în *suk* un povestitor ce pretindea a fi călătorit de-a lungul și de-a latul apelor către ținuturi cu ființe nemaivăzute, rămase gură-cască, ascultându-l până când soarele coborî în

spatele zidurilor, iar noaptea se înstăpâni peste cetate. Atunci veni tatăl său să-l caute, îngrijorat că băiatul pățise oareșce de nu se mai întorsese, mustrându-se foarte pentru că-l lăsase cu atâta bănet la el, punându-l în primejdie în fața hoților. Iar când îl văzu veselindu-se în fața născocirilor unui povestitor – ba încă punând un ban în punga acestuia – tare se mai mânie și-l luă de urechi din mulțime, ducându-l acasă în ocări și lovituri de retevei. Iar din neisprăvit ori netrebnic nu-l scoase. Ba se înfurie mai tare când, odată trecut pragul casei, nevasta încercă să-l îmbuneze, spunându-i că Al-Hakim încă era prea crud și că avea să se deprindă cu munca, dacă i se dădea destul timp.

— Timpul nu pune bucate pe masă, femeie! o mustră negușătorul. Ci, iaca, trebuia să plec înainte de revărsatul zorilor, dar acum musai să mai aștept o zi, ca să tocmesc cele trebuincioase.

— Voi merge eu mâine cu el, promise femeia. Îl voi învăța ce și cum să târguiască, iar până mâine, la căderea serii, vei avea totul pregătit așa cum se cuvine.

— Așa să faci! Că prea l-ai cocoloșit. Și, ca să-i fie învățătură de minte, îl voi lua cu mine chiar în astă călătorie, nu voi mai aștepta până anul ce vine.

Femeia se albi la față și se puse în genunchi în fața soțului, rugându-l cu cerul, cu pământul, să nu se pripească la mânie, ci să-i mai îngăduie băiatului încă un an, când ar fi fost mai copt. Dar negușătorul rămase

neînduplecat și, cu toate lacrimile femeii, ale celei de-a doua soții, ale celor două fete mai mici – ba chiar ale fratelui și cumnatei, ce stăteau în aceeași casă cu ei – se ținu de cuvânt. În dimineața celei de-a doua zile îl sui pe băiat pe spatele uneia dintre cămile, pornind cu suita sa în călătorie.

Caravana urma un drum vechi de când lumea, ce lega popoarele de la marea cea mare de la răsărit până la cea de la apus și cea de la miazăzi cu ghețurile neprimitoare de la miazănoapte. Nu era o singură cale, ci o urzeală întreagă, cu fire ce porneau de aici, se petreceau cu altele dincolo, unindu-se, ori, dimpotrivă, separându-se precum brațele unei delte. Toate acestea erau cunoscute, pe vremea aceea, cu un singur nume – Drumul Mătăsii – iar faptul acesta i-a păcălit pe mulți dintre cei de mai apoi să creadă că ar fi fost o singură cale.

Caravana condusă de tatăl lui Al-Hakim străbătu deșerturi unde până și simpla răsuflare ardea precum focul din cuptoarele celor ce plămădeau cărămizi. Trecu prin cheiuri de munți pe unde pășea cu teama unei ambuscade. Traversă fluvii cu ape-nvolburate, ori leneșe și nămoloase. Străbătu podișuri și păduri, oprind în cetăți vechi de când lumea, ori în altele ce se-nălțaseră mai dincoace, sub oblăduirea vreunuia dintre regii ce apăreau și dispăreau, după soarta firii.

Negutătorul vându marfa adusă de acasă, luă în schimbul ei alta, pe care o vându mai departe, notând

mereu în catastifele sale, atent la fiecare bănuț câștigat, ori la fiecare afacere ce nu-i ieșise așa cum plănuise. Al-Hakim învăță repede rosturile acelei meserii și se dovedi că, deși era încă fraged, avea în sânge meșteșugul trebuincios. Dar, oricât de bine se descurca, mai mult îi plăceau poveștile oamenilor întâlniți decât calculele reci. Bucuria cea mai mare o trăia când se opreau într-un caravanserai, alături de alți călători, unde se depănau istorii până la ore înaintate din noapte.

Odată, pe când adăstaseră într-o oază binecuvântată, după ce călătoriseră zile-n șir printr-un podiș arid, îl reîntâlni pe povestitorul ce-l fermecase în cetatea sa de baștină. Omul, pe numele său El-Shauri, părea să fi adunat într-însul toate rasele pământului. Ochii îi avea albaștri, ca apusenii, dar alungiți, precum cei de la răsărit. Părul negru, cârlionțat, aducea cu oamenii din junglele îndepărtate de la miazăzi, în timp ce pielea smeadă părea ca a poporului neguțătorului. Iar poveștile de le spunea păreau izvorâte din genunile timpului. Când vorbea despre zeii din vechime, părea că-i văzuse aievea și sorbise înțelepciunea direct din vorbele lor. Când amintea de vreo ființă magică, părea că-i cercetase obiceiurile întocmai cum făceau învățații acelor vremuri cu animalele obișnuite.

La rândul său, povestitorul păru a-l lua la ochi pe tânăr și, într-una dintre nopți – pe când ceilalți călători se veseleau cu vin de curmale, bucate alese, cântece

ațâțătoare, ori snoave deocheate – îl luă deoparte pe Al-Hakim, zicându-i:

— Am văzut că nu ești ca alți tineri de vârsta ta. Nu cați plăcerile ușuratice care urmează unei zile de trudă, ci te bucuri mai mult de hrana minții și a sufletului, întocmai ca tatăl tău.

Tânărul îi spuse că tatăl său își hrănea mintea și sufletul cu vorbele de duh ale cărților sfinte, așa cum își desfăta auzul cu muzica tihnită de lăută, în timp ce el, Al-Hakim, se adăpa de la izvorul istorisirilor de pe tot cuprinsul lumii, fie ele frivole, ori pline de tâlc.

— Așa e și firesc, grăi El-Shauri. Căci, la vârsta ta fragedă, mintea e deschisă precum un burete și absoarbe tot ce vine spre ea. Iar cu anii, alege bobul de neghină și-și dedică sufletul unei îndeletniciri sau alteia. De omul a fost unul ușuratic, săraci îi vor fi anii bătrâneții. Insă de va fi fost unul ce a știut să adune comori în suflet, fi-va bogat însutit și înmiit. Dar, pentru asta, trebuie să fie atent la tot ce-l înconjoară, să fie curios să afle și să pună semințe în ogorul ființei sale, semințe ce vor încolți și vor da rod când le va veni vremea.

— Tata zice că un om destoinic trebuie să-și pună o țintă în viață, urmând-o fără preget. Că, oricât ar părea de grea ori de îndepărtată, dacă o urmărește neabătut și-și pune nădejdea în Cel Îndurător, nu se poate să nu izbândească.

Căci tatăl său lepădase credința în zeii de demult și se închina acum Unicului Zeu, Cel Milostiv.

— Înțelepte vorbe! se învoi povestitorul. Și spune-mi, tinere, ți-ai găsit deja ținta către care vrei a porni?

— Tata zice că ar trebui să devin un negutător destoinic, ca el, și să iau pe umerii mei afacerea atunci când el n-o mai fi în putere.

— Cu adevărat, mare cinste ar fi aceasta pentru un părinte, să știe că fiul său se dovedește vrednic de a clădi mai departe ceea ce strămoșii lui au început. Căci nu puțini sunt cei ce văd cum odraslele vântură în cele patru zări agoniseala lor de-o viață. Dar mie-mi pare că tu nu ți-ai dori întocmai ca bătrânul tău.

— O parte din mine vrea să-l facă mândru. Și, nu-i vorbă, că am deprins tainele meșteșugului și mă descurc. Dar mai e o parte din mine care-ar vrea să devină cel mai destoinic povestitor de pe fața pământului. Unul așa de bun, încât vorbele sale să transforme povestea în realitate. De ar vorbi despre un tânăr ce a răpit o prințesă pe covorul lui fermecat și a dus-o departe, peste mări și țări, asta să se petreacă aievea într-un colț de lume.

El-Shauri râse zgomotos.

— Ei, dar n-ai ambiții mici, dragul meu!

Își mângâie barba colilie, apoi îi spuse misterios:

— Vino după mine!

Mirat, Al-Hakim îl urmă către o parte a oazei unde se ridica un perete stâncos străjuit de un hățiș de arbori

crescuți cu trunchiurile încolăcite. Se strecurară cu dibăcie printre ele, oprindu-se în fața unei deschizături mici, ascunse între bolovani. Acolo, El-Shauri se lăsă pe vine și, târându-se pe coate și genunchi, se vârî în bortă. Flăcăul porni după el. După puțin, locul se lărgi suficient cât să se ridice în picioare. Povestitorul întinse mâna spre unul dintre pereți, de unde luă o torță despre care părea să știe că se afla acolo. O aprinse și, făcându-i semn tânărului, porni mai departe. Nu merseră decât câțiva pași înainte de a ajunge la niște scări săpate în piatră. Coborâră pe ele și se opriră pe un loc drept. Ceea ce văzu de acolo îl lăsă pe Al-Hakim cu răsuflarea tăiată.

Sub ei se întindea o peșteră căreia nu-i vedeau capătul în lumina făcliei. Pereții erau plini de firide, ca și cum acolo s-ar fi aflat un oraș subteran în miniatură.

— Ce-i aici? întrebă Al-Hakim, nevenindu-i să creadă ce-i vedeau ochii.

— Cândva, demult, zice-se că a existat un popor ce a crezut că poate transforma poveștile în realitate. Precum zeii, care spuneau o vorbă, iar aceasta se-ntrupa în lumea muritorilor. Dar, pentru a nu stârni invidia și mânia celor atotputernici, poporul acesta s-a gândit să-și ascundă năzuințele de ei. Și uite cum, plecând în pribegie pentru a găsi locul potrivit, a ajuns aici. Căci, vezi tu, lacul de la suprafață e alimentat de ape subterane, așa că aveau tot ce era de trebuință. S-au pus pe treabă,

socotind să clădească un întreg oraș numai din vorbele lor. Fiindcă, nu știu dacă ai auzit vreodată de vremurile când pe pământ sălășluiau vrăjitori ce încărcau fiece cuvânt cu puteri nenumărate. Ei n-aveau nevoie să spună multe, ci doar să caute cu grijă vorba potrivită, s-o spună, iar vraja era gata. Și ferească zeii să le fi aflat cineva numele adevărat, căci atunci îi putea lega pe veci în puterea lor. Dar șiretenia umană n-are limite, așa încât, unul după altul, acești magi au căzut în capcană și au fost închiși în lămpi de unde nu mai aveau scăpare.

Dădu din mână, grăbit.

— Dar m-am abătut de la poveste. Ei bine, poporul acesta despre care ziceam a căutat să descopere tainele vrăjitorilor de demult, să ajungă să umple un singur cuvânt cu toată puterea necesară pentru a înfăptui miracole.

— A reușit?

El-Shauri arătă cu un gest larg împrejur.

— Precum se vede, au reușit să ajungă departe. Dar legendele grăiesc că ar fi găsit o lampă veche, unde zăcea înlănțuit un vrăjitor din vechime. Un nesăbuit a crezut că-l poate ține în stăpânirea sa, pentru a-și ajuta poporul. Însă vrăjile i-au fost atât de puternice, că au atras atenția unui spirit al pământului. Pizmaș, acesta i-a pârât zeilor, ce și-au aruncat ochii spre lumea muritorilor și, văzând ce era să se-nfăptuiască, s-au îngrijit

să le transforme osteneala în pulbere. Tot pulbere s-au făcut și oamenii acelui popor, așa încât, dacă am coborî acolo, le-am găsi doar oasele îngălbenite de vreme.

Plimbă făclia într-un semicerc, dezvăluind peștera într-un joc de lumini și umbre.

— Așa că, dragul meu flăcău, ceea ce-ți dorești s-a mai încercat. Dar zeii din vechime n-au îngăduit-o.

Al-Hakim nu zise nimic, ci se lăsă condus înapoi afară, sub cerul înstelat. El-Shauri se alătură din nou gloatei vesele, dar flăcăul rămase deoparte, gânditor. Contrar celor spuse, lui i se părea că povestea ce tocmai o auzise îi dădea speranță că visul său se putea împlini. Fiindcă oamenii aceia se lăsaseră călăuziți de amăgirea unor zei inexistenți. Căci, așa cum spunea Profetul, exista un singur Zeu. Iar cel ce îl urma, urma Adevărul. Și, dacă se lăsa îndrumat de el, avea să afle calea pe care să pășească pentru a-și atinge visele.

Își urmă supus tatăl tot restul călătoriei, făcându-l mândru prin ușurința cu care învăța rosturile meseriei, talentul de a citi cumpărătorii și de a face schimburile cele mai profitabile. Înainte de a porni în lungul drum înapoi spre casă, acesta își privi fiul în ochi și-i spuse:

— Grea povară mi-ai luat de pe suflet! Căci, cu voia Celui Milostiv, acum pot să-mi aștept liniștit bătrânețile, știind că las pe mâini bune rosturile familiei noastre!

Călătoria de întoarcere fu lipsită de peripeții. Cu banii câștigați, negustorul tocmi câteva gărzi în plus

pe lângă cele pe care le avea, ca să protejeze caravana în fața bandelor de răufăcători nomazi. Opriră la aceleași popasuri, unde se-ntâlniră și cu călători cunoscuți lui Al-Hakim, dar și cu unii nemaivăzuți înainte. Pe El-Shauri nu-l mai întâlni, dar în oaza unde petrecuseră timp împreună se delectă cu poveștile unor călători ce străbătuseră, vreme de șapte ani, mările sudului. Pentru întâia oară, tânărul se încumetă să istorisească ceva ce născocise în timp ce călărea pe spatele cămilelor.

— Într-o țară, departe, spre Soare Răsare, se găsea un loc fermecat ce se trezea la viață sub pasul călătorilor. Căci fiecare om, când doarme, lasă-n urma sa fuioare de vis, ce se risipesc odată cu roua dimineții. Dar în locul despre care spune povestea noastră, ele s-au topit și au pătruns în inima lumii, trezind-o la viață, întru împlinirea viselor celor ce pășeau pe-acolo...

Călătorii îl ascultară cu plăcere, ba chiar dădură din cap la sfârșit, apreciind că Al-Hakim avea talent de povestitor – sau, după cum spuse un oarecine, se pricepea să născocească istorii plăcute sufletului.

Mai târziu, când ceasurile trecuseră de miezul nopții și o bună parte dintre cei prezenți se chercheliseră ori se retrăseseră, obosiți, la culcare, de flăcău se apropie un individ îmbrăcat sărăcăcios, cu fața smolită.

— Ți-am ascultat cu interes povestea, tinere stăpân, i se adresă acesta. Am mai auzit o istorie asemănătoare de la un învățat bătrân ce mi-a fost dat să-l întâlnesc

în *suk*-ul aglomerat al Orașului Păcii, pre numele său El-Shauri.

— Am auzit-o și eu, recunoscu Al-Hakim.

Nu suflă o vorbă despre faptul că semințele istorisirii lui fuseseră sădite tocmai de acea poveste. Dar, oricum, în vremurile acelea nimeni nu-și bătea capul să afirme cine grăise primul ceva anume.

— Mie, precum vezi, soarta mi-a fost potrivnică, grăi mai departe cerșetorul, pe care-l chema Abu Omar. Soția mi-a murit, copiii m-au părăsit, iar nebunia m-a făcut să-mi cheltuiesc și bruma de avere ce-o mai aveam. Așa că acum mă milogesc de la o caravană la alta, cerând să-mi dea de lucru cât să am ce îmbuca a doua zi, deși mult mi-ar mai plăcea să stau locului, decât să înfrunt deșertul, furtunile și răufăcătorii. Și tare mi-aș dori să aflu unde zic legendele că ar fi orașul cu pricina, căci poate s-ar îndura de mine și mi-ar întoarce soarta. Am căutat să aflu de la El-Shauri, dar mi-a răspuns în șarade, iar eu nu sunt prea bun să deslușesc tâlcurile. Am fost, în tinerețe, dar băutura și prafurile mi-au mâncat mințile.

— Și ce șaradă ți-a spus învățatul? îl descusu Al-Hakim.

— Mi-a zis că toate comorile zac ascunse sub pământ, că unele sunt păzite de răufăcători, altele de spiritele neîmpăcate ale morților, ori de zei decăzuți și ființele lor fioroase. Și că, în peregrinările noastre, adesea nu

ne dăm seama că pământul pe care călcăm ascunde una sau alta dintre comori. „Iată", i-am zis, „eu plec acum în călătorie și merg de acolo până dincolo. Voi trece pe la comoara din istorisirea ta?" „Negreșit", a răspuns el, dar n-a vrut să-mi deslușească mai multe. Și, la fiecare popas, am cătat semne care să-mi arate dacă am găsit sau nu locul. Însă, uite, acum te-am întâlnit pe tine, care ai spus o poveste despre tărâmul cu pricina. Zeii mi te-au scos în față, ca să-mi dai de știre.

Îl cuprinse cu mâinile, apoi, privindu-l cu ochi arzători, grăi grăbit:

— Îndrumă-mă, tinere stăpân, și mă leg în fața zeilor cei vechi, cât și a zeului cel nou, Cel Îndurător, să te slujesc până la sfârșitul zilelor!

În timp ce zicea acestea, Abu Omar se lăsă în genunchi în fața flăcăiandrului, care era stânjenit tare, căci nu mai văzuse om matur, cu barba înspicată de fire argintii, să se ploconească astfel în fața unuia ce abia de ieșise din copilărie. Dar apoi se gândi că, așa cum omul cela socotea că întâlnirea lor fusese un semn, tot așa putea fi și pentru el, ca răspuns la rugile ridicate în fața Celui Îndurător. Și, încolțindu-i în minte o idee, pe dată îl ridică de jos pe om, cerându-i să-l urmeze. Întocmai cum făcuse cu el, cu luni în urmă, El-Shauri, îl duse prin hățiș către borta din stâncă, de unde-l călăuzi în inima orașului nenăscut din subteran. Acolo, îi zise tot ce auzise de la înțelept, afară doar că mai în-

flori pe ici, pe colo, dându-i de înțeles lui Abu Omar că oamenii din vechime se sacrificaseră pentru a da naștere așezării și că locul era plin de magie.

— Fiindcă, iată, eu mi-am dorit să fac din această oază o cetate nemaivăzută, unde toți cei rătăciți să-și găsească sălașul. Dar, cum afacerile tatei nu-mi permit să mă ocup de asta, m-am rugat să găsesc pe cineva care să mă slujească plin de credință pentru a-mi împlini acest vis.

Acum, că povestea ce i-o spunea cerșetorului nu se potrivea cu adevărat celei împărtășite călătorilor, avea puțină importanță. În vremurile acelea, nu mulți oameni cercetau cu ochi critic lucrurile, ci mai degrabă legau repede o faptă de alta, văzând în ele semne. Iar acum am spus deja, Abu Omar era mai slab la minte, așa că se bucură foarte de cele auzite și, îngenunchind iar, se jurui cu lacrimi în ochi să îndeplinească voia tânărului stăpân, de l-ar fi lăsat să rămână acolo. Iar Al-Hakim îl puse să facă legământ de tăcere, să nu dezvăluie nimănui ce aflase, apoi îi împărtăși ce avea de gând. Iar Abu Omar se învoi la toate.

Când caravanele porniră la drum, cerșetorul rămase pitulat în peșteră, cu destulă mâncare cât să-i ajungă până data următoare când flăcăiandrul avea să treacă pe acolo, precum și câteva flecuștețe. Iar acesta din urmă îi spuse să fie cu băgare de seamă, ca să nu fie văzut, dar să tragă cu urechea la tot ce vor vorbi călătorii ce se vor

perinda pe-acolo în absența sa – și, mai cu seamă, la dorințele lor. Cât îl privește pe el, pe drumul spre casă se apropie de tătâne-su și-i spuse:

— Tată, înțelept ai fost când te-ai gândit să mă pedepsești luându-mă cu tine în călătorie! Căci, iată, multe am învățat și tare mi-a plăcut!

Mult îl mai unseră la suflet pe negustor vorbele acestea! Zâmbind blând, îi glăsui fiului:

— Știi cum se spune: trebuie să înveți și vorba mieroasă și mânuirea biciului. Dar mai cu seamă, să înveți pe care dintre ele s-o folosești într-o împrejurare sau alta. Mă bucur că ți-ai învățat lecția și pot spune că te-ai dovedit tare destoinic. Presimt că averea noastră va spori mai ceva ca până acum!

— Asemenea m-am gândit și eu, dragă tată! Și uite ce-ți propun: tu ai de îngrijit casa, pe când eu încă sunt liber, fără familie. Și sunt mai tânăr, n-am nevoie de odihnă precum ai matale. Așa că, atunci când ajungem acasă, după ce desfacem mărfurile, putem face pregătirile pentru o nouă călătorie de negoț, pe care să mi-o lași mie-n grijă. Iar apoi, când va fi să-ți aduni puterile, vei fi rezolvat treburile de-acasă și vei fi pregătit să pleci din nou la drum, vom putea călători pe căi diferite, ca să adunăm mai mulți bani.

Tătâne-su își mângâie barba și, pe loc, nu zise nici da, nici ba. Pasămite se gândea că avea să fie primejdios pentru un copilandru să se înhame singur stăpân la

asemenea treabă. Dar, apoi, dorința de îmbogățire prinse să-i dea ghes și, de ce se apropiară de casă și discutară mai des despre asta, de-aia se pomeni că începeau să facă planuri pentru călătorie, gândindu-se ce și încotro să ducă, ori că aveau nevoie de mai multe cămile și mai mulți oameni dacă doreau să conducă, fiecare, caravana sa.

Mama lui Al-Hakim râse cu un ochi și plânse cu celălalt. Pe de o parte se bucură că fiul se-ntorsese teafăr din călătorie și, mai mult, se ridicase la înălțimea așteptărilor tatălui, pe de alta se-ntristă foarte că avea să plece din nou, după ce apucase a-l strânge în brațe doar câteva zile. O vreme, încercă să-și înduplece bărbatul, spunându-i că tânărul încă era necopt, dar acesta o puse la punct de fiecare dată:

— Prostii, femeie! L-am văzut cum se târguiește, cum ține socoteala banilor... În plus, îi va avea alături pe slujitorii mei de încredere, cei ce mă-nsoțesc de-o viață în peregrinările mele. N-avem de ce să ne facem griji.

În sinea lui, neguțătorul avea îndoieli, dar știa că era datoria unui bărbat să ia viața în piept și să se dovedească vrednic, cu voia Celui Milostiv.

Așa se face că Al-Hakim petrecu puțin timp acasă înainte să plece într-o nouă călătorie. Și avu grijă ca drumul său să treacă din nou prin oaza unde-l lăsase pe Abu Omar. Se întâlni cu cerșetorul în taină, la ceas de noapte, după ce toți ceilalți călători ce adăstaseră

acolo se duseseră la culcare. Îi adusese veșminte mai alese, mâncăruri, ulei pentru lampă și încă niște lucruri de care omul avea trebuință. La schimb, îi ceru să-i depene poveștile auzite de la cei ce trecuseră răstimp pe acolo. Își notă cu mare grijă cele aflate, iar în timpul călătoriei cercă să vadă care erau lucrurile de trebuință pomenite de un călător sau altul.

Tinerețea îi fu de folos când se tocmi cu mușteriii din cetățile pe unde se opriră, căci toți îl priveau de sus și-l tratau ca pe un neștiutor, iar neatenția lor îi costă pe fiecare-n parte, iar băiatul câștigă mai mult decât ar fi făcut-o tatăl său. În plus, căscă urechile la tot ce se zvonea despre un loc sau altul, pentru a-și da seama ce marfă ar fi putut ajunge la mare preț undeva, în urma unei năpaste sau a cine-știe-cărei întâmplări.

Când află că la curtea unui calif fusese adusă o tânără din îndepărtatul răsărit, pe dată cumpără toate brocarturile și toată mătasea ce o găsi unde se afla, îndreptându-se într-acolo. Se vădi că tânăra concubină suspina după veșmintele delicate din țara sa, iar califul, dornic să-i facă pe plac, cheltui o mică avere ca să-i cumpere materialul dorit. Iar apoi tocmi croitori destoinici, dar asta nu-l mai interesă pe tânărul Al-Hakim, care prinsese de veste că apele unui fluviu năvăliseră peste pământurile unei cetăți, distrugând toată recolta. Așa că îndată cumpără tot grâul și meiul pe care-l găsi, îl încărcă pe cămile și le mână în cea mai mare grabă către

cetatea ceea, unde adoratorii Celui Îndurător îl primiră ca pe un mesager al acestuia, gonindu-i din cetate pe slujitorii zeilor din vechime, care se dovediseră falși, căci își lăsaseră supușii să moară de foame.

Cu fiecare astfel de faptă, avuția lui Al-Hakim creștea. Își mai cumpără cămile, iar o parte din bani îi trimise acasă, căci el nu dorea să se oprească din alergătura aceea.

— Cât timp stau și huzuresc mâncând din bucatele mamei mele și bând vinul de curmale al tatălui meu, prin lume se întâmplă ba una, ba alta, iar eu pierd ocazii ce nu sunt mereu la-ndemână! îi spuse unuia dintre servitorii cei mai devotați, înainte de a-i încredința o grămadă de bănet. Spune-i tatei că afacerile lui sunt pe mâini bune.

Iar servitorul așa și făcu, iar ochii neguțătorului se umplură de lacrimi de bucurie, căci își vedea împlinit visul de a avea un moștenitor vrednic de a duce mai departe rosturile familiei. Iar când soția se plânse că-i era dor de flăcăiandru, o dojeni că încă voia să-i șteargă nasul, precum făceau prietene de-ale ei, în loc să fie mândră că avea un fecior așa de vrednic.

Cât despre Al-Hakim, acesta avea grijă să treacă adesea prin oaza unde-l aștepta Abu Omar. Câtă vreme stătea acolo, asculta toate poveștile călătorilor. Iar la cei ce i se părea că erau buni la suflet, ori spuseseră vreo poveste cu tâlc, le-mplinea dorințele aflate la ceasul

beției, când limbile se dezleagă. Bunăoară, dacă vreun călător se plângea de boala ochilor, des întâlnită printre cei ce înfruntau soarele strălucitor, ori furtunile de nisip, se strecura în liniștea nopții către culcușul lui, împreună cu Abu Omar, și-i ascundea printre lucruri o pomadă ce oblojea vederea. Ori, dacă vreun altul se plângea că soția lui își dorea o năframă de o culoare anume, iar el n-o găsise – căci unele culori nu se obțineau așa de lesne –, dimineața se trezea cu ea în desaga pe care-și odihnise capul.

Cu vremea, averea tot mai mare îi permise tânărului să împlinească și dorințe mai grele – cum ar fi covoare țesute din anume fire, pergamente copiate după scrierile unui învățat, scrinuri sculptate cu migală, mici bijuterii și câte și mai câte.

Vestea despre acel loc se răspândi cu iuțeală, spunându-se că un djinn sălășluia cu siguranță în vreo lampă veche ascunsă printre pietre, ce li se arăta numai unora dintre călători, în momentele prielnice, îndeplinindu-le câte o dorință. Apărură tot felul de astrologi ce desenau hărți despre când și în ce împrejurări putea fi găsită lampa cu pricina – șarlatani, precum bine se vede. Însă Al-Hakim se bucura de ei, așa cum o făcea și în copilărie în fața celor ce jonglau cu mingi, ori înghițeau săbii și flăcări – căci, socotea el, ajutau la crearea urzelii poveștii. Și, precum îi spunea adesea lui Abu Omar:

— Eu povestesc o istorioară ce ajunge să mă cuprindă până și pe mine. Când povestesc acum despre locul acesta, eu spun, de fapt, o poveste despre mine. Eu *sunt* povestea. Iar tu, dragul meu slujitor credincios, ești pana cu care o aștern pe hârtie.

Iar fostul cerșetor aproba bucuros, căci i se părea că-și găsise o nouă menire în viață, după ce crezuse că rămăsese un dinte stricat ce abia aștepta să fie aruncat. Nu-i vorbă că stăpânul său avea grijă de cele trebuincioase lui, așa încât, cu timpul, ajunsese să-și gătească una dintre firidele din peșteră ca pe o casă adevărată – ba chiar a unui om cu dare de mână. Iar când văzu Al-Hakim ce săvârșise, pe dată îi încolți o altă idee.

Așa se face că, în peregrinările sale, nu se mai mulțumi să bată *sukurile*, ci, îmbrăcat în zdrențe, se strecură adesea prin cartierele celor mai umile suflete, trăgând cu urechea prin crăpăturile caselor de lut. La una dintre acestea, prinse de veste despre o mamă haină, ce-și ocăra fata cu fiece prilej: ba că-i leneșă, ba că nu e-n stare să găsească un băiat cu stare care s-o ia, ca să aibă grijă și de cotoroanță, ba că aia, ba că ailaltă. Și, din ce văzu tânărul, fata se dădea de ceasul morții să-i facă pe plac mâne-sii, în sărăcia lucie în care trăiau. Iar într-o seară, când o zări ieșind din casă plângând, după ce fusese ponegrită din nou, o auzi rugându-se către Cel Îndurător – căci mai cu seamă tinerii începuseră să lepede zeii din vechime și să i se închine acestuia:

— Știu că rostesc vorbe necuviincioase, dar nu mai pot! Fie-ți milă de mine și scapă-mă de osânda asta! Orice fac nu-i bine, oricât muncesc nu-i de ajuns. Sub ochiul tău atoatevăzător sunt sigură că se află un loc unde să-mi găsesc pacea și alinarea, căci altceva nu-mi mai doresc. Iar dacă nu se poate să ajung acolo, atunci îți cer să mă ierți, căci mult nu mai pot îndura până să-mi leg un bolovan de gât și să m-arunc în apa fluviului.

Așa grăi, iar în glasul ei se găsea atâta tristețe, câtă nu mai întâlnise Al-Hakim. Așa că a doua zi se îmbrăcă în hainele sale cele mai bune, se înfățișă la poarta casei și ceru s-o vadă pe bătrână.

— Am auzit că ai o fată, îi spuse, iar eu se-ntâmplă să am mare nevoie de o tânără care să mă îngrijească, căci doftorii nu găsesc leac la boala ce-o am.

Nu-i vorbă că abia-i mijise barba cât de cât, dar ce-avea asta a face în ochii cotoroanței, care-ndată se lumină, cu gândul că urma să facă rost de o mică avere? Dar baba nu era de azi, de ieri, așa că se puse pe jeluit, că nu poate trăi fără ajutorul ei cel mai de seamă, că are nevoie de aia, de ailaltă – într-un cuvânt, se tocmi pe o sumă pentru care, din târgul de sclavi, Al-Hakim ar fi cumpărat zece fete mai în putere și mai frumoase ca tânăra aceea. Doar că nu ăsta era rostul său pe lume, așa că, după ce se tocmi, plăti pe fată mai puțin decât se ceruse și o luă cu el. Pe când se-ndepărtau și nu putea să-i mai audă cineva, îi spuse:

— Cel Îndurător ți-a ascultat ruga și a socotit că ar fi mare păcat să-ți sfârșești zilele în apa fluviului. Dar, dacă promiți să faci întocmai cum îți voi spune și te legi cu legământ de tăcere, vei avea o viață cum nici n-ai gândit.

Fata făcu ochii mari, nevenindu-i a crede ce auzea, dar încuviință pe dată. Câteva săptămâni mai târziu se găsi alături de Abu Omar, care-i deveni învățător și-i spuse rosturile pe care le aveau pe-acolo, sub oblăduirea unui stăpân ce, după zisele lui, era „cel mai minunat suflet care călcase vreodată pe pământ". Iar lui Al-Hakim îi plăcură vorbele acestea și-l răsplăti pe fostul cerșetor, dar îl și dojeni să nu i le spună prea des, ca să nu și le ia în cap.

Și uite-așa, unul după altul, tot felul de suflete năpăstuite ajunseră în așezarea de sub pământ și, de ce erau mai multe și lucrau mai cu spor, chiar ajunse să arate ca o cetate. Uneori, călătorilor li se părea că aud sunete ciudate la ceas de noapte – căci, peste zi, zarva de afară acoperea totul. Dar poveștile se țesuseră deja cu atâta măiestrise – iar Al-Hakim știuse cum să le ducă încolo și să le aducă încoace, întocmai cum se țeseau firele pe război – încât ele vorbeau despre spirite ce putea să-i ajute pe cei vii, dar și să curme viețile celor prea îndrăzneți, dacă era nevoie.

Astfel, tânărul ajunse să poată împlini și dorințele ce nu țineau de cele materiale. Căci, dacă un om suspina

după o femeie, iar aceasta, la rândul ei, suspina după el – însă familiile nu se înțelegeau să le dea dezlegarea, își putea împlini iubirea în peștera-cetate.

Și așa trecură ani peste ani. Al-Hakim era deja un om în toată firea, iar părinții lui bătrâni se bucurau de fiecare dată când le pășea pragul. Singura lor tristețe era că, prins cu călătoriile sale, băiatul nu-și făcuse și el un rost – o familie, care va să zică, să le dea nepoți de ținut pe genunchi înainte să închidă ochii.

— Nu mai avem mult de trăit pe pământul ista, îi spuse mamă-sa într-o zi. Și aș vrea să mor împăcată, știindu-te om la casa ta, iară nu un venetic.

Tare îl întristară pe om vorbele bătrânei. Ci nu faptul că nu avea o soție – căci, pentru un bărbat al acelor vremuri, nu contau anii și-și putea lua oricând nevastă fragedă, abia ieșită din copilărie, și chiar mai multe, dacă avea cu ce le-ntreține. Dar îl durea gândul că părinții lui aveau să se stingă.

Când ajunse data următoare la cetatea din peșteră, Abu Omar îl dibui că avea ceva pe suflet și-l cercetă să afle ce anume era.

— Vezi tu, am ajuns să împlinim dorințele atâtor oameni – fie ele de bani și casă, fie de dragoste. Dar un lucru n-am putut birui: moartea. Căci, iată, când unui om îi vine sorocul, oricât și-ar dori să mai adaste pe ăst pământ, legea din ceruri e sfântă.

La care Abu Omar începu să râdă încetișor, ca de o glumă bună.

— Tinere stăpân, se vede că nu mai ești așa de priceput ca pe vremuri. Vederea nu-ți mai e la fel de ageră, iar auzul nu mai e la fel de fin. Ba, bag de seamă, nici mintea nu-ți mai e la fel de limpede.

— Ce fel de vorbe-s astea? se încruntă Al-Hakim, căci nu-l mai auzise pe slujitor vorbindu-i astfel.

— Tinere stăpân, au ne-ai văzut pe noi vreodată să ne-mbolnăvim, deși stăm aproape tot timpul sub pământ, unde e umezeală, răcoare, iar aerul nu e cel mai sănătos?

— Într-adevăr, nu!

— Dar ai socotit vreodată câți ani ar trebui să am eu?

— Păi, să tot ai...

Atunci, omul se izbi cu palma peste frunte, dându-și seama de cele spuse. Când îl cunoscuse pe Abu Omar, să tot fi avut pe la cincizeci de ani. Acum trebuia să aibă către optzeci, dar nu arăta mai bătrân nici măcar cu o zi.

— Mai mult, continuă slujitorul, într-o noapte n-am fost prevăzător și m-am trezit față în față cu un călător ce se ridicase să se ușureze. Am dat să m-ascund, dar nici nu m-a văzut, deși a trecut la doi pași de mine. Am crezut că era adormit, dar nu m-a lăsat curiozitatea și am încercat din nou, în altă zi, cu alt om. Nici el nu m-a văzut. Când le-am povestit celor din cetate, mi-au spus,

cu jumătate de gură, că mai pățiseră și ei astă minune, cu un prilej sau altul, dar că s-au temut să recunoască de față cu mine sau cu tine, ca nu cumva să-i pedepsim.

— Ce vrei să spui?

— Că, deși tu ne vezi, pentru restul lumii noi suntem ca niște spirite. Trăim, ne ducem viața, mâncăm și bem, dar ei nu ne văd – deși, dacă e să-i credem pe unii, uneori ne aud.

Al-Hakim rămase o vreme mut, privind în flăcări, apoi se îndreptă de spate, pocnindu-se din nou peste frunte.

— Tii, ce prost pot să fiu! Păi nu pe voi vă aud, ci cetatea ce palpită de viață!

Pe dată se sculă, fără a mai spune vreo vorbă și plecă grăbit. Întoarse caravana din drum, ducând-o din nou spre casă, de unde-și luă părinții, aducându-i în cetate, întru viața veșnică. Apoi făcu primul lucru, cel mai simplu, ce trebuia făcut pentru a începe o așezare: un caravanserai, pe care-l ridică taman în mijlocul oazei. Tocmi apoi niște meșteri, făcându-le ateliere în jurul lui: un olar, un fierar, un tâmplar, un bijutier, un croitor – ba aduse și-un tămăduitor ce se preumblase pe la curțile din răsărit și din apus, învățând meșteșuguri folositoare.

Nu peste multă vreme, unii dintre călători își ridicară câte o casă acolo, ca să aibă unde să se întoarcă din peregrinări. Și nimeni nu păru să observe că, de ce se construiau mai multe, de-aia oaza părea să se mărească.

Căci oamenii din peștera-cetate ieșeau deja nestingheriți în toiul nopții și se apucau să grebleze nisipul, să planteze pomi, să călăuzească apa – iar până dimineața deșertul se trăgea înapoi, lăsând în loc teren pentru oază. De-ar fi stat vreun suflet de muritor treaz peste noapte, ar fi văzut întinderea de nisip, apoi, odată cu apariția zorilor, peisajul s-ar fi tulburat puțin, ca o Fata Morgana, apoi i-ar fi apărut schimbat.

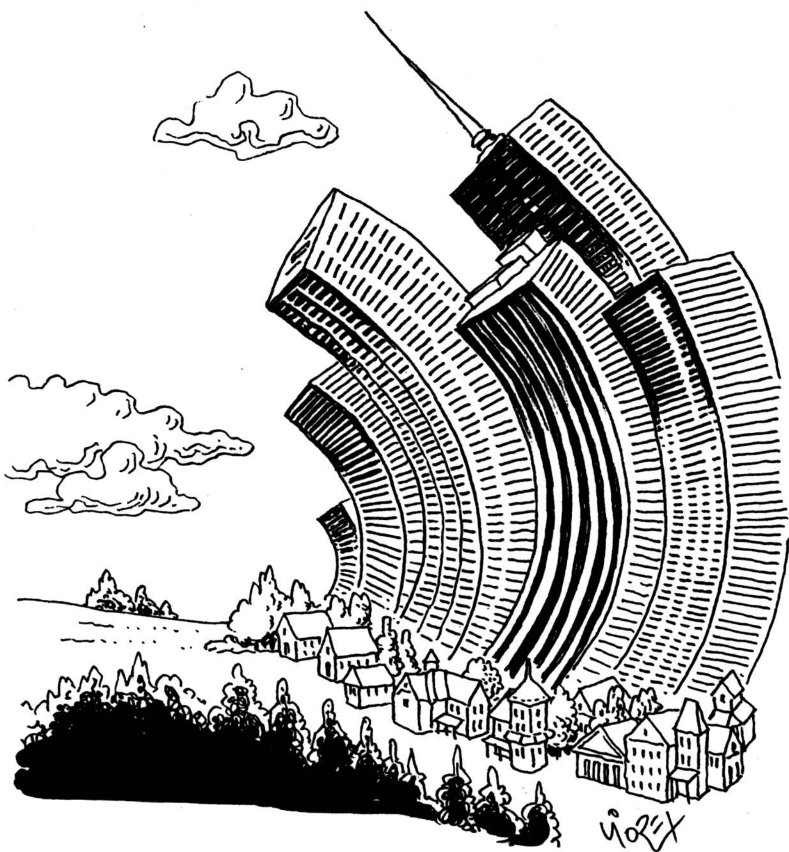
Curând, acolo se ridică o cetate falnică precum cele ce aveau sute sau mii de ani. Atâta doar că oamenii, neștiutori de ceea ce se afla sub pământ, prinseră a ridica singuri ziduri, ca să fie feriți de năvălitori, iar acelea deveniră capătul dincolo de care magia nu mai trecea. Însă tot ce se afla în cetate era grăitor de miracole: copacii nu se uscau, florile nu se veștejeau, zidurile nu se surpau, apa nu se murdărea, necurățeniile ce erau aruncate-n stradă se uscau pe loc, oamenii nu se-mbolnăveau, ci trăiau ani mulți și se stingeau, în cele din urmă, precum lumânările. Căci de toate cele de mai sus se îngrijeau cei de sub pământ. Ei mergeau unde îi trimitea sufletul așezării, reparând aici, adăugând colo, păstrând întregul trup de piatră viu și în armonie.

Cât despre Al-Hakim, el rămase singurul care putea să-i vadă atât pe cei de deasupra, cât și pe cei de sub pământ, singurul ce era parte a cetății, dar nu-i aparținea. La o vreme, rămase doar să spună snoave cu tâlc, iar oamenii uitară cât era de bătrân și se învățară să-i as-

culte poveștile de când erau prunci, până când moartea le cerea trupurile. Iar de ce nu se întrebau cum de povestitorul trăia așa de mult, ăsta este un mister pe care doar cetatea știe a-l desluși, iar cei ce vor să afle pot să meargă s-o caute, de-i va ajuta Cel Milostiv să-i dea de urmă.

Lucian Dragoș Bogdan *coordonează un centru de recuperare pentru copii și scrie literatură SF&F, polițistă și de dragoste. A debutat în 1991 într-o revistă din Alba Iulia cu povestirea „Triunghiul Bermudelor". În 2004 a publicat primul său volum, „Trilogie". A apărut în diverse reviste, antologii și volume colective din țară și din străinătate.*

A coordonat, împreună cu Teodora Matei, antologiile „Schițe de iubire", „Castele de nisip" și „Sub Apa Dragonului Strâmb". Este prezent cu stand de autor la fiecare ediție a East European Comic Con, coordonează Science Fiction, Fantasy & Horror Club Alba (un proiect al Bibliotecii Județene „Lucian Blaga" Alba) și este colaborator permanent al revistei online Galaxia 42. Detalii despre cărțile lui se pot citi pe www.luciandragosbogdan.ro

Orașul 2050

Anamaria Borlan

„Progresele recente în domeniul inteligenței artificiale vor duce probabil la sfârșitul clasei tradiționale, ...tutorii personalizați de tip ChatGPT au potențialul de a îmbogăți enorm educația și de a lărgi accesul la nivel mondial prin furnizarea de cursuri personalizate în fiecare gospodărie cu un smartphone."
***Stuart Russel**, expert IA, Berkeley*

Vagonetul personal, un con transparent alunecând într-un tunel octogonal, opri în dreptul intrării marcată cu un cod. Nomi ieși direct la etajul unde locuia în clădirea-oraș închis, în fața apartamentului pe care îl împărțea cu fiul și bunicul ei. O combinație bizară, în ochii vecinilor, cu toate că palierul avea doar patru apartamente, orientate spre fiecare punct cardinal. Nimic ocult, doar un calcul la rece a dispunerii arhitecturale, locuințe în formă de fagure, pentru ergonomie și mai mult spațiu.

Etichetele inteligente din podea o recunoscură și ușa locuinței se deschise, luminile ambientale aprinzându-se pe măsură ce trecea dintr-o încăpere în alta. În bucătăria denumită astfel doar pentru că acolo luau

masa împreună, uneori, când se întâmpla să fie toți acasă, îl zări pe bunic, cufundat în lecturarea a ceea ce pe vremuri se numea carte. Un volum destul de gros, cu multe file și coperte tari. O relicvă din tinerețea bunicului.

Își ridică privirea spre nepoată și o salută cu un scurt gest din cap. Ecranul subțire și plat ce ținea loc de ochelari se retrase și bătrânul oftă abia auzit, apoi se frecă pe pleoape. Nomi își depuse șalul ce-i ținuse loc de paletot și se așeză lângă el, pe scaunul apărut pe latura cealaltă a mesei.

— Ești bine, Nomi?

— Da. Nu. Asta e. Roah?

— Are prezentare.

— Ohh.

Se ridică și plecă spre sufragerie, nu înainte să arunce o scurtă privire în camera-studio unde se afla băiatul. Acesta, în picioare, purta o conversație cu imaginea unui profesor. Ajunsă în baie, Nomi se sprijini de peretele interior și încercă să-și stăpânească lacrimile. Palma mare și caldă a bunicului i se așeză ușor pe umeri.

— Să nu plângi, îi șopti. Nu din nou.

Ea doar dădu din cap, ca un fel de încuviințare.

— Hai să mâncăm ceva, zise ea după câteva momente.

Se-ntoarse brusc, mai să-l dărâme pe bătrânul slab și gârbovit.

— De ce ai construit o asemenea monstruozitate, bunicule?

El o fixă cu privirea preț de câteva secunde, care ei i se părură ore nesfârșite. Trase aer în piept și expiră prelung.

— Eu doar am proiectat, n-am construit nimic, din păcate...

— Te simți vreodată singur? Izolat? Îndepărtat? Uitat de lume?

— Nomi...

— Lasă, avem discuția asta de ani... oricum nu se rezolvă nimic.

Femeia plecă brusc și se trânti pe o formă de sofa ce se materializă în fața ei, într-un colț al sufrageriei. Lăsă semi-întunericul să o înconjoare și simți cum bătrânul firav se așează pe marginea canapelei.

— Copila mea, i se auzi vocea seacă și fără putere. Știu, nu am niciun fel de scuză și nu vreau să motivez sau să mă disculp că nu am gândit suficient de... cine s-ar fi așteptat ca viitorul să fie atât de... atât de... sofisticat...

— Da, singur!

— Da, ai dreptate, ca întotdeauna. Îmi pare rău că suferi de singurătate, draga mea. Mai ales după ce eu nu voi mai fi... Dar îl ai pe Roah, crește și va fi alături de tine.

— Cât timp va fi alături de mine? Zece ani de-acum încolo?

Își puse palma peste cotul ei și ea se feri, trăgându-se într-o parte.

— Nu fi egoistă, bucură-te de fiecare clipă alături de el.

— Nu-s egoistă, bunicule! Doar că mă simt extrem de singură în această minunată clădire numită Oraș. Țin minte, când eram mică, de vârsta lui Roah, ieșeam din blocul unde-i cunoșteam pe toți vecinii, mă jucam în părculețul cu tot felul de obiecte mai mult stricate, mâncam înghețată de la taraba din colț, aveam un cățel și o pisică, mama gătea de umplea casa cu miros de ceapă prăjită sau de vanilie de la budincă... Roah nu cunoaște nimic, dar absolut nimic din toate astea. Parcă am trăi într-un incubator și eu abia aștept să mă nasc, să scap de această oribilitate de locuință și de viață...

— Te poți muta oricând, pot vorbi cu...

— Bunicule! Chiar nu înțelegi?

Bătrânul ridică neputincios din umeri.

— Uită-te la Roah! Nu știe nimic în afară de ceea ce îi dă IA, sub diferite forme. N-a văzut în viața lui un nor sau să simtă ploaia rece pe față. Nu cunoaște nici un copil real de vârsta lui, chiar dacă are zece ani și o grămadă de colegi din grupă. Lecțiile le primește de la IA, nu vede nicio altă persoană, doar ce-i proiectează același IA, totul sintetic și artificial. Știe din lecții că sunt miliarde de oameni care locuiesc pe această planetă, dar în afară de noi doi, bunicule, nu a interacționat cu

nimeni. Da, e deștept, știe de toate, însă nu știe cum să trăiască. Mănâncă hrană artificială, se îmbracă cu haine artificiale, nu se îmbolnăvește pentru că nu respiră aerul de afară, cel natural, nu sunt viruși... bunicule, mai există aer pe-afară? Copaci, păsări, animale, oameni care merg pe stradă și vorbesc, fac cumpărături în magazine, plătesc cu bani de hârtie... mai există oare ceva din toate astea? Așa cum le-am cunoscut eu odată? Există vreun cătun undeva pe versantul unui munte? Sau un sat de colibe în junglă? Nu mai există nimic, așa-i? Doar Orașe și Case inteligente? Baahhhh...

— Nomi. Te rog, nu începe iar să te lamentezi. Sunt sigur că ți-e dor de viața pe care ai cunoscut-o când erai de vârsta fiului tău. De atunci, însă, am evoluat, am progresat istoric. Rapid. Exponențial, pot adăuga. De la ultima, cea mai puternică criză economică, atunci când totul s-a bulversat, întorcându-ne brutal viața pe dos, perturbându-ne existența deja perimată, sufocată de mult în abateri de moralitate, corupție, depravare sufletească, ți-aș putea enumera toate păcatele capitale, primare, secundare... am mai avut această discuție... da, s-a introdus, în loc de bani de hârtie, cum ai amintit, cardul digital de necesitate, ca să salvăm puținele petice de pădure rămase în picioare, pentru a mai avea aer respirabil... în afară de cel condiționat.

— O mare porcărie!

— Sunt de acord. Însă acum trăim o altfel de viață...

— Pe care ai degradat-o tu, bunicule, în cunoștință de cauză, construind mii de Orașe închise. Mii de milioane de oameni trăind într-un singur loc, înghesuiți în apartamentele așa-zis inteligente, ca acele etichete pe care le-ai inventat în zorii mileniului, de unde a pornit toată această tărășenie. Până și Babilonul s-a prăbușit într-o zi, oricât de tare și mare oraș se credea!!

Bătrânul oftă încă o dată. Își strânse umerii a neputință și așa mic, slab și adus de spate cum era, părea un om pierdut, care ducea pe umeri nefericirea planetei, precum titanul zeu Atlas purtând nu atât bolta cerească, ci mai degrabă greutatea lumii, gândindu-se la paralela cu mențiunea preistorică a nepoatei sale. Nomi se întoarse și îl părăsi în prag, îndreptându-se spre camera de studiu a copilului.

Ușa glisă într-o parte, relevând interiorul auster. Băiatul, în picioare, se afla în fața unui ecran de comunicații proiectat în încăpere, pregătit să-și susțină tema.

— Roah, este cineva care ți-a compus lucrarea?

Profesorul de limbi generative stătea într-o poziție amenințătoare în fața băiețelului de la nivelul formativ secundar, privindu-l încruntat, supărat, de parcă sufla foc pe nări. De n-ar fi fost doar un virtual pedagogic, o imagine, copilul s-ar fi speriat, însă era obișnuit de mult cu didacticii artificiali.

Mimica feței flexibile și abordarea paletei de sentimente umane fusese invenția bunicului, care muncise

câteva decenii bune să creeze și să implementeze așa-numitele etichete inteligente, întâi pentru autovehicule, apoi pentru orice mașinărie autonomă. Printre care și cadrele didactice. Băiatul era familiarizat de mic cu emblemele, simbolurile, icon-urile convenționale, dar și cu funcțiile complicate ale mozaicurilor geometrice algoritmice.

— Eu, răspunse copilul.

Dacă ar fi răspuns *nimeni,* didacticul ar fi interpretat că studiul scris pe o temă dată nu-i aparținea și ar fi derulat o obositoare și plictisitoare cercetare în baza sa vastă de date, informații și texte literare, pentru a descoperi posibilul autor și de aici repercusiunile unui așa-numit furt sau plagiat intelectual. Oricum avea să ruleze programul de identificare, întrebarea lui fusese redundantă și neavenită.

— Ce te-a determinat să alegi acest subiect?

— Tema pe care pedagogul IA ne-a transmis-o.

— Corect. Ce te-a motivat să emiți considerații despre spațiul intern?

— Curiozitatea.

— Elaborează.

Roah își schimbă greutatea corpului de pe un picior pe altul. Își umezi buzele cu vârful limbii, apoi expiră prelung.

— Suntem obișnuiți să trăim într-un spațiu delimitat, spuse. Mai mic sau mai mare.

— Te referi la Oraș?

— Da. La Oraș. Orașul numit Stup.

— Ar fi nimerit să prezinți studiul eseistic în fața întregului grup.

Didacticul android pedagogic, DAP, proiectă un fel de perete care se deschise ca un ecran pe care se mișca dintr-o parte în alta un logo al instituției, apoi ajustă luminozitatea și claritatea imaginii.

— Te rog, îl invită pe Roah să înceapă.

Băiatul închise ochii preț de două secunde, concentrându-se.

— Ziduri, pereți, garduri, uși, ferestre. Îngrădind spațiul intern. Încăperi și săli, numite mai demult camere, delimitate pentru diferite activități. În grup restrâns sau mai mare, niciodată mai mult de 10 persoane. Pentru a menține volumul optim de aer. Așa am asimilat la Instituție. Pe vremuri se chema școală. Existau așa-numiții profesori, toți umani, care predau lecția, materia de asimilat.

— Fiecare era diferit, nici unul nu semăna cu altul, erau oameni. Se îmbrăcau diferit, aveau părul diferit, vorbeau diferit, se comportau diferit. Aveau chiar și inteligențe diferite. În acele vremuri, elevii, căci așa se numeau adepții instituției de azi, asimilau, adică, în limbajul vechi, învățau din cărți, numite manuale, și scriau fizic, fiecare în felul său, în caiete fabricate din hârtie.

— Se spunea că scrisul era așa cum este în prezent amprenta cognitivă sau cea a cristalinului sub formă de lentilă transparentă biconvexă, cel din spatele irisului, care are funcția de a acomoda vederea la diferite distanțe, unic pentru fiecare persoană. De aceea se și scanează... Relicve precum manualul, caietul, instrumentele de scris, câte un obiect vechi de mobilier, precum și haine purtate pe atunci, se găsesc la expozeul istorico-științific, expuse pe stelaje speciale. Se pot vizita în zile și la ore specifice.

— M-am gândit intens ce subiect s-ar potrivi la tema dată, să compun această lucrare de absolvire al nivelului formativ secundar. Am optat pentru a-mi exprima aspirația pentru spații închise, ca opoziție față de spații deschise. Nu mă refer la cele dincolo de planeta noastră sau la sociologia colonizărilor spațiale. De-a lungul anilor petrecuți la Instituție, reluă Roah după o scurtă pauză, timp în care se schimbă imaginea din interiorul ecranului, am asimilat că revoluțiile intelectuale au succedat revoluțiilor științifice și apoi celor tehnologice. Perioade în care s-a inventat întregul ansamblu tehnic pe care s-a clădit viața și cunoștințele noastre, prescripții ale ocupației profesionale, produse materiale precum și cele spirituale, cu referire la cultura estetică în special. Ceea ce am observat și asimilat până acum este dinamica socială generată de stilul nostru de viață.

Nomi se duse repede după bunicul ei și-l trase de mânecă până în pragul încăperii în care fiul ei Roah își susținea examenul de absolvire al nivelului formativ secundar.

— Ascultă aici, îi șopti la ureche.

— Exploratorii europeni, continuă băiatul, au reușit să ajungă în toate regiunile Pământului, descoperind teritorii și zone geografice locuite de diferite rase și comunități de oameni care, în prezent, formează un ansamblu de state numite și Orașe, unite prin interese în primul rând economice, dar și politice și culturale. Astfel s-a format o uniune globală pe care o știm ca fiind reprezentarea conceptului de inteligență umană.

În timp ce vorbea, apăreau imagini și simboluri care să reliefeze sau să sublinieze una sau mai multe idei importante și revelatoare pentru discurs.

— Teoria evoluționistă sugerează că evoluția societății umane s-a realizat prin comunicare, la începuturi doar în context oral, dezvoltându-se până la sisteme informative complexe și specializate, prin aspecte precum matematica, fizica, lingvistica, toate acestea acționând datorită stimulilor emoționali.

Pe ecran se derula un caleidoscop de culori și o multitudine de secvențe din extrem de diferite domenii științifice și din spațiul exterior cunoscut drept natură, până la Era Orașului. Filmul reflecta realități, dar și scene virtuale, arătând de la înfățișări de ființe umane,

clădiri, trafic, orașe, scene de viață din secolele trecute, apoi cupole polimerice transparente ale hiperturnurilor rezidențiale ce se iveau din sol și se ridicau, închizând cu repeziciune coroanele înalte ale siluetelor zvelte, elegante, ale construcțiilor ce sfidau atât cerul cât și linia orizontului.

Alte imagini relevau secvențe din perioada de pionierat a captării personalității, procese de culegere a informațiilor despre amintiri, gânduri și sentimente pentru permiterea emulării persoanei într-un computer sau într-un sistem informatic sau într-un robot înzestrat cu inteligență artificială. Transmițând astfel avataruri funcționale, impregnate în conexiunile habitatului, a clădirii în sine, utilizând electrozi injectabili în loc de curent electric, tehnologie ce îmbunătățea stimularea creierului pentru comanda funcțiunilor apartamentului și a tuturor activităților smart ale construcției în sine.

— Un percept vechi readus în realitatea vieții noastre, continuă Roah, în timp ce pe ecranul lat se derulau o sumedenie de imagini într-un amalgam de culori și mișcări fluide abstracte, fractali, forme geometrice în continuă mișcare, este faptul că ne-am împrietenit cu singurătatea noastră existențială, pentru că, având la dispoziție toate facilitățile care ne oferă o viață inteligent automatizată, interconexiunea noastră delicată se estompează și ne izolează. De aici reiese sentimentul

pregnant nu de singurătate, ci de relație personală cu spațiul închis. Nu mă refer la singurătate ca la o agresiune asupra minții și a vieții noastre. Eu sunt deocamdată un copil, prea tânăr să sufăr de anxietăți cum se întâmplă la cei mai vârstnici, care au cunoscut un alt fel de viață, mai socială, în mulțime și în spațiul din afara habitatului, datorită împrejurărilor acelor vremuri. Noi nu renunțăm la nimic, chiar dacă nu experimentăm acea libertate de exterior din trecut. Conștiința noastră, după cum am asimilat în primele două nivele de Instituție, este o mărime matematică având o valoare numerică, o unitate de măsură, o direcție și un punct de aplicație care ne indică, dincolo de ceea ce cunoaștem și simțim, elementara natură a ființei umane. Aceasta este, din punctul meu de vedere, definiția curiozității. Datorită ei, acum, în prezentul deceniului cinci din secolul douăzeci și unu al mileniului trei, am atins, noi ca societate, un nivel al vieții la care cu două generații în urmă nimeni nu ar fi avut deschiderea sau curajul de a visa măcar. În încheiere, ca o concluzie la prezentarea mea, adaug doar că, după părerea mamei mele, noi trăim acum acest viitor, cu toate că suntem liberi în singurătatea spațiului nostru închis, visăm la spațiul exterior, pe care eu încă nu-l cunosc.

— Mulțumesc pentru timpul oferit.

Roah își înclină capul în semn de salut, subliniind astfel că nu mai avea nimic de adăugat. Ecranul lat se

stinse, lăsând băiatul în semiîntuneric. Senzorii podelei activară un scaun și copilul se așeză pe marginea lui, cu palmele sprijinite de genunchi, părând cufundat în gânduri adânci.

— Bunicule, acum înțelegi ce-ai făcut? Cu orașul visat de tine? Roah a zis-o foarte clar. Singurătatea noastră existențială. Suntem în singurătatea spațiului nostru închis, pierduți în...

— Nomi. Nu o lua așa... Roah a zis și despre curiozitate. Despre deschiderea minților noastre creatoare și chiar despre curajul de a visa.

— Nu scoate cuvintele din context...

— Nomi, tu încerci să le scoți din context și să mă învinuiești. Atunci, cu douăzeci și șapte de ani în urmă, când am început să ne gândim la planuri, schițe, să facem calcule, să luăm în considerare banii necesari și apoi să trecem la realizarea concretă, multă lume a fost fericită. Ai întrebat de sate cu colibe. Nu mai există. Pentru că aspectele meteorologice nu mai permit traiul pe suprafața Pământului. Sau cătune pe versantul muntelui? Ai citit prea multe cărți cu oițe și căprioare și păsărele cât ai fost mică. Azi nu mai există animale decât în adăposturi subterane, într-un ecosistem la fel ca la suprafață, într-un mediu extrem de sigur și controlat.

— Toți sunt roboți sau IA, strigă Nomi și se îndepărtă din pragul ușii de unde trăseseră cu urechea la prezentarea copilului.

Bătrânul clătină din cap, aruncând o privire spre studioul băiatului, încercând să vadă dacă acesta auzise discuția lor. Nu se auzea nici o mișcare, nici un sunet, încăperea era cufundată în liniște profundă și întuneric.

— Nomi.

Femeia stătea pe un braț al unui fotoliu de lângă fereastra luminată de un soare blând și călduț, cu toate că, după ceas, era trecut de ora nouă seara.

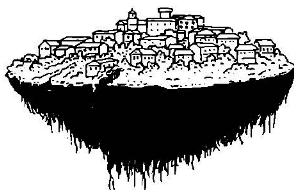
— Nomi, reluă bunicul pe un ton mai moale. Te rog să nu te mai porți ca un copil răsfățat. Roah este mult mai matur decât tine. Nu-l sâcâi cu amintirile tale, el nu are cum să înțeleagă. Vede filme și imagini, dar nu știe cum a fost viața acum douăzeci, treizeci, patruzeci, cincizeci de ani! El s-a născut aici și tot aici a respirat pentru prima oară acest aer, al Orașului.

Femeia își puse palmele peste față și începu să plângă din ce în ce mai tare. Bătrânul, bunicul lui Roah, arhitectul și constructorul-fondator al orașului mileniului, o privea cu tristețe. Și poate cu un strop ascuns de mândrie. Nepotul său vorbise bine în prezentarea lui în fața didacticului pentru absolvirea celui de-al doilea nivel al Instituției. Roah nu cunoștea nimic din trecut și cu siguranță nici nu-l interesa. Probabil, doar probabil, cândva, peste decenii, oamenii vor ieși din nou în exterior. În exteriorul locuințelor și al orașului, dar și al planetei.

Recunoștea numai în sinea lui că avea uneori nostalgii și că îi era dor să simtă aerul, cel natural, aerul Mamei Natură. Deocamdată, însă, nu era posibil. Poate că nepotul, când avea să crească, avea să descopere o soluție pentru curățarea globului pământesc.

***Anamaria Borlan**, cofondator al clubului Antares Brașov (1981), în prezent președinte de onoare al clubului, a publicat la editura Pavcon primele opt volume din romanul „Aripile Albastre" (2017 – 2023), culegerea de povestiri „Incidentul Indira", romanele „Marşul fantomelor" și „Mongatlant", precum şi numeroase povestiri în revistele de gen. Cel mai recent volum,„Călăreții rasei", a apărut la editura Cristian PlusArt în 2023.*

„Îmi place să scriu, mă pasionează. Pentru că doresc să împart bucuria mea personală, creionând un personaj, o scenă, o trăire, o situație. Deoarece îmi place să visez, să imaginez tot felul de chestioare neverosimile, întâmplări în ținuturi mai îndepărtate sau mai apropiate, unele dincolo de sistemul nostru solar, altele chiar la mine-n curte..."

Orașul de dincolo

Eugen Cadaru

„Există două moduri de a-ți trăi viața: ca şi cum nu ar exista miracole sau ca şi cum totul ar fi un miracol."
Albert Einstein

Acea parte a orașului, așa-numita *zonă a lumii vechi,* îl fascina. Și nu neapărat datorită arhitecturii care, evident, avea și ea propria frumusețe. Nu, nu aceasta era ceea ce îi stârnea acel sentiment. Ci altceva.

Totul se declanșase într-o seară când, venind dinspre Calea Moșilor, ajuns la intersecția cu Bulevardul Carol, în loc să o ia, cum avea de gând inițial, la dreapta spre Biserica Armenească, iar de acolo cu tramvaiul spre Piața Sfântul Gheorghe, intrase, fără să știe nici el de ce, pe strada care prelungea direcția lui de mers și continuase să înainteze agale, cum îl duceau picioarele, fără să se gândească la ceva în mod special. Doar înainta pe trotuar și se bucura de liniștea străzii și a înserării, precum și de abundența vegetației pe care pomii, aflați în curțile pe lângă care trecea, păreau că o revarsă în stradă. Și a tot mers așa vreo câteva minute bune, probabil, neștiind exact încotro se duce, dar spe-

rând că drumul îl va scoate undeva spre Bulevardul Coposu, până când, ajuns într-o intersecție în apropierea unei biserici, a zărit pe partea cealaltă o casă mare, aflată pe un fel de colț, la întretăierea a două străzi. Era o clădire masivă, pe două niveluri, cu pereți care se vedeau a fi groși, cu ferestre mari și sus și jos. Un balconaș cu grilaj de metal alambicat și un fel de ornament arhitectural supraetajat aflat în dreptul acestuia îi dădeau clădirii un aspect de castel, cu toate că, evident, nu era altceva decât o casă veche din acea parte a orașului care încă supraviețuise intactă, neatinsă de iureșul modernizării care, cumva, părea că se oprise la granița ei. Și, probabil că ar fi trecut mai departe și ar fi continuat să meargă neabătut pe drumul lui, dacă nu s-ar fi întâmplat acea străfulgerare despre care niciodată n-ar fi putut spune cu exactitate cât să fi durat. Poate a durat un moment, poate o oră, nu se uitase la ceas nici înainte și nici imediat după. Fusese ca un fel de vedenie, pentru o fracțiune de secundă i s-a arătat cum pereții devin străvezii și cum toată clădirea se luminează, căpătând în întunericul nopții strălucirea fosforescentă a unui palat din povești, iar înăuntru, dincolo de zidurile care nu mai puteau ascunde nimic, zări, ca într-un carusel ce se desfășura pe repede-înainte, oameni mulți, din epoci apuse, care apăreau și dispăreau cu graba unei sclipiri. Și, când totul redeveni la așa-numitul normal, când lumina se stinse treptat și

pereții redeveniră așa cum erau ei de fapt, de piatră cu cărămidă, groși și opaci, el mai rămase o vreme cu ochii ațintiți într-acolo, neștiind dacă ceea ce văzuse fusese o năzărire de-a lui sau cine știe ce alt lucru fermecat. Și, după ce se dezmetici, se uită repede de jur-împrejur, sperând să mai găsească vreun martor care poate că asistase la respectiva nălucire. Dar, cât reuși să bată cu ochii, nu văzu decât noaptea ce îl înconjura de pretutindeni. Atunci se uitase la ceas. Era trecut de ora zece și, pe moment, el nu știu ce ar fi trebuit să facă. Ar fi vrut să mai stea, sperând că poate avea să mai apară o dată ceea ce i se păruse a fi văzut, și chiar a mai stat, a mai stat ceva vreme, și pironit acolo și dând mici ture pe trotuar, dar nimic altceva nu se mai întâmplă, în afara unui bărbat în vârstă care trecu agale plimbându-și câinele, un câine mare, tăcut și lățos. Și, oarecum târziu, în hotarul orei unsprezece, plecă și el de-acolo, pe de-o parte vrăjit, pe de-o parte nedumerit, ducând cu el o senzație despre care nu știa deloc în ce fel să o descrie sau să o povestească.

Așa începuse totul și, o vreme bună după aceea, și-a tot făcut drum pe acolo, sperând ca, după lăsarea întunericului, să mai întrezărească o dată vedenia ce-i sclipise în fața ochilor. Dar nălucirea nu i se mai arătă niciodată, însă după un timp, el căpătă o altă senzație, ca și cum atunci, în acea seară, ar fi fost inițiat într-o vrajă sau ar fi căpătat un al optulea simț. Era ceva greu

definibil și poate imposibil de explicat, uneori totul se reducea la o stare pe care o căpăta ori de câte ori trecea prin acea *zonă a lumii vechi.* Din acea seară căpătase impresia că acolo este o altă lume. O *altfel* de lume. De cum intra în zona centrală a orașului, indiferent din care direcție ar fi venit, și începea să se plimbe printre casele acelea de demult, a căror armonie venită din negura unor vremuri apuse era, din loc în loc, contrapunctată de clădiri noi și ultramoderne ridicate la intersecțiile marilor bulevarde, era ca și cum ar fi trecut un fel de prag nevăzut, un fel de hotar mitologic. Perspectiva asupra realității devenea alta, de parcă, brusc, pășea într-o zonă a tuturor minunilor sau a misterelor posibile. Era ca și cum ar fi intrat într-o lume fantastică, unde fiecare casă era vrăjită, spre a purta taine ce erau foarte bine ascunse. I se părea că acolo orișice clădire, orișice om și chiar orișice obiect care s-ar fi putut găsi în acele case erau mult mai mult decât ceea ce apăreau și păreau la prima vedere. Da, nu erau numai casele, ci și oamenii care locuiau în acele case. Acolo, toți oamenii i se păreau a fi, și ei, *altfel*. În acele case vrăjite n-ar fi putut viețui decât oameni importanți, oameni înțelepți, oameni puternici, oameni misterioși care vedeau mai mult din sclipirile universului, familii care veneau din negura timpului, care aveau istorii tumultuoase, pline de evenimente și de întâmplări extraordinare. Oameni care aveau biblioteci mari pline de cărți vechi și de per-

gamente, oameni care au făcut istoria și care, prin faptele lor, ne-au decis viețile tuturor, oameni avuți pentru care plăcerile vieții nu mai aveau taine și care fuseseră peste tot și le văzuseră și le gustaseră pe toate. Care, în casele lor ca niște palate, cu arhitectura ciudată, cu scări interioare și camere mari, pline de sculpturi, tablouri și mobilă veche, aveau o mulțime de ascunzișuri nebănuite, de uși secrete ce duceau spre camere și culoare ascunse, cum doar în basme și povești mai poți întâlni. I se întâmpla uneori, când trecea pe lângă Palatul Patriarhiei, să se oprească pe trotuarul care șerpuia pe lângă gardul alb și înalt, și să privească în sus, spre clădirea aceea monumentală, ca o cetate fortificată aflată pe deal, ascunsă printre pomii dincolo de care se vedeau vârfurile clopotnițelor. Iar atunci când acele clopote începeau să bată, vestind oamenilor să ridice privirea și mintea spre cele ale duhului lor, gândul lui zbura la Biblioteca Patriarhului, la cum trebuie să fi fost aceea, plină de mii de volume vechi cu scrieri despre științe pierdute, despre locuri sacre, despre cele nevăzute și ascunse ale lumii și universului. Cărți păzite cu strășnicie, ferecate între pereți groși și inexpugnabili, cărți pe care, probabil, le căutau vânătorii de comori și detectivi de toate felurile, cărți mitologice despre care nici nu puteai ști dacă chiar există cu adevărat.

Și mai erau și serile, serile acelea de primăvară, vară și toamnă, când, după lăsarea întunericului, *zona* aceea

căpăta un altfel de altă viață. Totul, care era deja *altfel*, devenea și mai *altfel* odată cu lăsarea întunericului. Era acel momentul de respiro, acel moment când toți oamenii încercau să mai împrăștie efortul de peste zi, savurând o clipă de relaxare. Și atunci, *zona* primea o altă viață, căpăta o altă pulsație și un alt mister. Se aprindeau ici și colo lumini, apăreau umbrele și penumbrele, terasele, cafenelele și galeriile se umpleau cu artiști și cu lume pestriță, împrăștiind zumzet de voie bună și acorduri de acordeon. La acea oră, toată *zona* devenea un labirint în care „imediatul" ascundea coridoare înnodate, bucle şi despărțituri neaşteptate. Străzile și piațetele slab luminate, în care penumbra domina totul, se umpleau de oameni-umbre cărora, în lumina obscură a nopții, li se distingeau mai degrabă contururile decât chipurile, gangurile deveneau mai lungi și fără de capăt, iar curțile interioare ale blocurilor vechi păreau toate depozitare a unor nesfârșite istorii nespuse. I se părea că în acele momente putea să întrevadă crâmpeie, mici indicii din toate misterele lumii. Se plimba pe străduțe și privea în liniște casele acelea cuminți, tăcute și împietrite, încercând să ghicească ce istorii ascund, ce fel de oameni sunt înăuntru și care sunt poveștile lor. Căci fiecare i se părea a fi fost un portal spre o altă lume și un alt univers. În acele momente, toate se transformau și deveneau și mai vrăjite decât erau deja, ca și cum ar fi devenit o altă lume, o

lume în care fiecare stradă, fiecare poartă, fiecare casă, fiecare gard și fiecare umbră de om pe care o întâlnea în cale ascundeau câte o taină și mai mare decât lumina zilei ar fi lăsat să se ghicească. Îi plăcea să dea ture lungi în acele seri și nopți, ture pe care le începea uneori devreme, la orele acelea când întunericul se îmbină cu lumina, când penumbra abia îndrăznește să se arate și le termina noaptea târziu, prin vreun parc de unde Luna mare, galbenă și rotundă se vedea strălucind peste ramurile de brazi și pini. Și asta pentru că noaptea orișice parc devine o mare pădure, un codru adânc dominat de umbrele lumii, în care toate cele banale devin necunoscute și fiecare alee, luminată sau nu, fiecare pajiște și fiecare zgomot venit din desiș, toate par coborâte ca dintr-o mare poveste.

Și, într-o astfel de seară, pe când întunericul nopții încă nu luase în stăpânire lumea acelor străzi întortocheate și fără de capăt, zări un flașnetar bătrân, îmbrăcat într-o redingotă neagră și cu un joben mare pe cap, care vorbea încet câtorva oameni ce se opriseră să-l asculte.

— Multe, multe lucruri ciudate s-or întâmplat în orașul acesta. Și astea toate de care vă zic sunt doar mai dincoace, mai de curând, că pe cele mai vechi, cine să le mai știe vreodată. Curtea de care v-am pomenit, mulți or căutat-o în fel și chip, dar nimeni n-a răzbit s-o găsească. Unii ziceau c-ar fi pe Dealul Filaretului, pen-

tru că era acolo o casă mare la poarta căreia nu se putea ajunge datorită unor scări de piatră pe care, când doreai să le urci, în loc să te poarte-nainte, doar înapoi te dădeau. Alții povesteau că-i vrăjită curtea aceea și că-și schimbă locul în fiecare zi. Sau că, de cum o ginește careva, se stârnește un vânt cu praf și cu frunze și cu ce s-o mai găsi prin preajmă, așa, ca un vârtej care zăpăcește omul și-i încurcă ulițele-n cale, de se fac alea precum un labirint din care cu greu megieșul mai poate să iasă. Se sucesc și se schimbă de nu le mai dă nimeni de capăt și chiar poate să rămână omul acolo, blocat până cine știe când și, dacă mai iese de-acolo vreodată, la mila Sfântului poate.

Povestitorul se opri pentru o clipă și privi cu luare aminte spre cei strânși în jurul lui. Și văzând că aceștia îl ascultă cu totul, continuă mai departe:

— Alții zic, că, nici vorbă, curtea năzdrăvană e cu totul altundeva, dincolo, hăt departe de zidurile cetății lui Bucur, cam pe unde-o fost Hanul de la Mandravela, cela care, ca să ajungi la el, trebuia să străbați mahalaua Zlătarilor și încă alte vreo câteva, și să treci și de Dealul Piscului. Și abia apoi se zărea locul acela vechi și uitat de lume, așezat zice-se pe tăpșanul în care fusese demult o mină de argint părăsită, la care lucraseră și calici de pe-aici, dar și turci și tot felu'. Și pe care au închis-o mai apoi, pentru că ar fi găsit acolo un fel de puț mare și fără de capăt, în care aruncau bolovani, dar

niciun zgomot nu se auzea vreodată, un zgomot cât de mic care să le arate că pietroaiele s-ar fi oprit undeva. Și s-or temut să nu iasă din el vreun balaur sau cine știe ce altă lighioană nemaivăzută și de aia l-or zăvorât proptind în dreptul lui o placă uriașă de piatră, gândind ei că nicio arătare ce ar putea veni din măruntaiele Pământului nu ar putea-o urni.

Bătrânul se opri, bău o gură de apă dintr-o sticlă aflată lângă el, iar apoi continuă să-și încheie istoria:

— Da' dacă mă întrebați pe mine, eu zic că nu-i nici acolo și nici pe-aici, prin oraș, pe unde zic unii și alții c-ar fi zărit-o. Nu-i nici pe lângă Grădina cu Nuci, acolo unde e turnul acela cu scara spiralată pe care spun oamenii că s-ar putea urca până în genunile Cerului și nici la Crucea Negustorilor din Obor pe unde-i gangul ăla în care dacă intri, nu mai ieși niciodată. Și nu e nici pe lângă Hanul cu Tei, acolo unde se mai aud cum bat clopotele bisericii ce se afla acolo în urmă cu vreo sută de ani.

Se opri, îi privi din nou pe toți, apoi ridică din umeri.

— Da' ce povești vă spun eu aici? Poate nici nu există. O fi poate doar o legendă din alea de farmecă auzul și îi face pe oameni să își piardă gândul. Și să stea așa, în mijlocul străzii, plecând urechea la ce spun nărozii...

Păru că râde scurt și tăcu, ca și cum ar fi vrut să-și mai tragă sufletul. Timp de câteva momente, nimeni nu zise nimic. Înserarea își parcursese drumul ei și acum

întunericul devenise deplin, spart fiind doar de lumina unui felinar aflat în apropiere. După câteva zeci de secunde bune, însă, cineva întrebă:

— Și de ce caută atâta lume curtea aceea? O avea vreo comoară îngropată-n grădină sau cine știe pe unde pitită?

Bătrânul flașnetar ridică privirea spre cel care-l întrebase și se încruntă preț de-o clipă.

— Da' cum se face că tocmai asta nu v-am zis? O altfel de comoară în curtea aceea se află. Nu una din pietre cu miez aurit, ci una mare din adevăr nerostit. Un ochi de baltă, nici mare, nici mic. O apă limpede și clară, deși niciun izvor nu o chivernisește și nici din dânsa niciun firicel spre alte zări nu plutește. Ci, doar, când în preajma ei un neadevăr se rostește, ea toată, dintr-odată, imediat se răzvrătește.

— Așadar, e o baltă ca un glob de cristal? Oricine lângă ea ar ajunge, adevărul repede îl poate pătrunde?

O vreme, oamenii mai stătură pe gânduri, iar mai apoi unul dintre ei zâmbi către bătrânul cu riduri.

— Mulțumim dumitale pentru poveste. Sunt frumoase legendele, e drept, dar timpul, iată, s-a cam scurs fără preget. Rămâi cu bine, noi acuma plecăm. Poate cândva, vreodată, ne-om mai vedea.

Membrii grupului îl salutară pe povestitorul cu har și, rând pe rând, dispărură dincolo de al luminii hotar.

— Și, pe dumneata ce te mai ține aici? E trecut demult de cu seară, de ce nu te-ai dus cu cei ce plecară?

El se gândi la o introducere scurtă, dar cuvintele săriră așa cum voiră.

— Există în acest oraș vreo casă solidă pe care uneori, noaptea, o putem vedea translucidă?

Un zâmbet scurt se iți pe buzele bătrânului.

— Cea de lângă biserica cu ziduri albe, cu coloanele multe și picturi murale?

Bătrânul flașnetar începu s-o pornească agale, împingând la cărucțul lui cu minuni muzicale.

— Hai și condu-mă ușurel, eu plec acuma spre bârlogul meu. O să-ți povestesc pe drum despre casa aceea cu zmei și despre multe altele, câte-n Lună, de vrei... Despre somnambulii care cu duhul urbei noaptea vorbesc, despre parcul în care bicicletele merg singure pe alei, despre negustorii ambulanți de la Târgul din Tei și oarecine cu adevărat chiar sunt ei...

Și porniră cei doi pe strada întunecată, o stradă așa cum n-a mai fost vreodată. Bătrânul istorisind, iar el ascultând povești așa cum nicăieri nu mai sunt, povești neștiute și greu de crezut, povești din orașul de dincolo, cel vechi, de demult.

***Eugen Cadaru** este licențiat în științe juridice, iar titlul de PhD l-a obținut la UNATC București, cu un studiu dedicat realismului magic. Cărți de povestiri: „A opta zi e-n fiecare noapte" (Tracus Arte, 2014), „Misterioasa scrisoare a domnului Tesla" (Tritonic, 2017). Primul său roman, „Cișmigienii" (Polirom, 2020) narează povestea unei Românii alternative care, în perioada postbelică, și-a continuat existența și dezvoltarea ca regat burghez și capitalist. „Scriu pentru a explora. Și pentru că îmi place. Îmi place și să explorez și să povestesc despre cele aflate."*

Noapte cu îngeri și trompete în Toledo

Aurel Cărășel

Dacă ar fi să scriu din nou această povestire, în mod sigur ar ieși altfel. Așa cum s-a întâmplat de fiecare dată. Prima oară s-a intitulat „Muntele-cu-bătrâni" și a scos în evidență o societate în care o religie osificată strangulează o societate căzută în genunchi. Acum se numește „Noapte cu îngeri și trompete în Toledo" și încearcă să vadă dacă un Iisus reînviat și-ar mai găsi locul în societatea modelată de biserică. Mâine... ei bine, mâine va fi cu siguranță altfel.

Alvarez Luis de Santangel puse codul de la încheietura mâinii în dreptul fantei de lectură și peretele se metamorfoză imediat într-o oglindă clasică venețiană, cu tonuri albăstrii. Își îndreptă spatele și-și potrivi peruca albă, în așa fel încât zulufii lăsați liberi să-i încadreze ovalul feței.

Nu arăta prea în vârstă inchizitorul-șef Alvarez. Avea ochii de un albastru decolorat, care îi trimiteau chiar și lui fiori reci pe șira spinării, atunci când se privea țintă în apele clare și transparente. Ochi de zombi, cum îi spusese fra Bartolomeo, la un pahar de vin, în

beciurile Căpităniei. Ochi care l-ar fi scos și pe diavol din cel țintuit de căutătura lor, dacă acesta ar fi făcut imprudența să aștepte să se holbeze la el.

Îndepărtă un fir de praf de pe umărul stâng al redingotei. Haina neagră, cu poale lungi și strâmtă în talie îl făcea să semene cu un greier supărat. Îndreptă cu degetul brațul crucii de aur bătută în diamante, prinsă cu o cocardă aurie deasupra buzunarului exterior de la piept. Evitase întotdeauna ținutele somptuoase pe care le presupunea ierarhia religioasă, dar nu se putuse dezbăra de obiceiul de a etala simbolurile puterii. Crucea de aur îl făcea pe orice conlocutor să stea cu privirile fixate asupra ei și să nu vorbească decât atunci când i se cerea în mod expres acest lucru. Era un mare avantaj, atunci când nu putea să evite cu totul contactele cu presa laică, dar mai ales la ședințele scurte de informare ale Consiliului Municipal, unde legea îl obliga să fie prezent în persoană.

Chiar de acolo se întorcea acum, Sala Ovală fiind plină până la refuz cu reprezentanții Breslelor, veniți să dezbată amendamentele propuse la Legea Meșteșugurilor, dar mai ales să audă chiar din gura sa câte noi cazuri de abatere de la credință fuseseră instrumentate în ultima lună de *poliția credinței,* câte condamnări fuseseră pronunțate și câte execuții pe scaunul electric, jupuiri de viu, trageri pe roată și arderi pe rug urmau să aibă loc în piețele de tortură și execuție din Toledo.

Se simțea din plin apropierea Săptămânii Patimilor, își spuse bărbatul, apoi închise aplicația și părăsi biroul ce-i fusese alocat în clădirea Consiliului, îndreptându-se cu pași solemni spre scările din marmură. Acestea duceau în holul de la parter și de acolo către ușile de sticlă, deschise de un portar uman, îmbrăcat într-o livrea somptuoasă. Breslele Meșteșugarilor nu admiteau prezența uneltelor-auxiliare-inteligente în clădirile lor. Singura excepție o constituiau pereții-oglinzi folosiți și pentru a spiona ceea ce se petrecea în interiorul încăperilor, pe holuri și chiar în băile și toaletele publice.

Șuvoiul de trupuri se fragmentă imediat la apropierea sa, oamenii dorind să se afle cât mai departe de „mâna de fier în mănușă de catifea" a Inchiziției. Până și aerul care-l respirau împreună le dădea impresia că ar putea transmite informații incriminatoare despre comportamentul lor social-creștin. Când ajunse în dreptul portarului, pe hol nu mai rămăsese nimeni.

Ciudată funcție, își spuse, pe jumătate amuzat, pe jumătate enervat. Să aibă putere de viață și de moarte asupra semenilor săi, dar aceasta să-l transforme totuși într-un paria, pentru că fuga acestora din jurul său era în fapt fuga lui din fața lor.

Ieși din clădire, hotărât să corijeze situația în favoarea sa. Coborî treptele exterioare, schițând saluturi grăbite către cei care urcau și își scoteau pălăriile cu boruri late și cu pietre semiprețioase la cocardă. La marginea

trotuarului aștepta caleașca ordinului inchizitorial, cu toți cei patru cai cu coamele pieptănate identic și cu panașul de aceeași culoare înclinat spre dreapta. Birjarul sări de pe capră, coborî scara metalică și îi deschise larg ușa.

Se sprijini cu mâna de lemnul cupeului, se răsuci și aruncă o privire cercetătoare către crucea imensă ridicată pe Mirador del Valle, locul cu cea mai frumoasă panoramă din Toledo. Era chiar mai înaltă decât Cristo Redentor, monumentul-efigie al creștinismului, din Rio de Janeiro. În fiecare noapte, pe postamentul din granit în care era înfiptă era adusă o lumânare uriașă, care se aprindea singură, printr-un miracol dumnezeiesc, și ardea fără întrerupere până în zori, marcând șirul zilelor rămase până la Înviere.

Dădu din cap mulțumit, urcă fără să spună nimic, se așeză pe bancheta din piele și scoase de sub ea o casetă simplă din lemn de mahon, cu o închizătoare cu cod alfanumeric. Îl formă, săltă capacul și extrase dinăuntru o perucă neagră cu fire roșii de mătase legate printre șuvițele împletite. O schimbă cu cea aflată pe părul tuns scurt, apoi se chinui să dezbrace redingota și să îmbrace un sacou simplu, cenușiu, apoi să-și pună o lavalieră neagră, cu o dungă roșie pe nod. Când coborî pe cealaltă portieră era deja alt om, iar cine îl vedea cum se sprijinea în bastonul de trestie, trăgând ușor de piciorul drept, ar fi putut să pună rămășag că

persoana aceasta nu avea nimic în comun cu fiorosul Alvarez Luis de Santangel, cavaler al Ordinului Santiago. Nimic, cu excepția ochilor albaștri, decolorați, peste retina cărora renunțase să mai dea cu spray de modificare cromatică. Așa că îi ascunsese, pur și simplu, sub rama imensă a unor ochelari de soare augmentați.

Când ajunse în piața De Torres, era deja atât de cufundat în mulțime, încât până și micul druan de urmărire îi pierdu urma de câteva ori și îi transmise în decodorul din urechea interioară piuitul său trist de nedumerire. Piața era un loc al întâlnirilor programate ale diferitelor confesiuni religioase creștine. În Anuarul Credincioșilor erau înregistrate 78 de culte și de ramificații ale acestora, acceptate oficial, așa că pentru programatorii Breslei era o corvoadă organizarea manifestărilor pe zile, ore, minute și chiar secunde, în așa fel încât principiul libertății de exprimare controlată religioasă să nu fie îngrădit de incidente birocratice.

În acel moment, piața era o stea cu douăsprezece brațe, pe fiecare expunându-și principiile scolastice câte un cult. Pătrunse prin terminalul cel mai apropiat, după ce achită taxa minimală de participare în bani peșin, pentru a nu fi nevoit să-și deconspire identitatea în fața automatului care încasa plățile și emitea biletele.

Se găsea în secțiunea cultului înregistrat drept „Sodoma și Gomora apocalipsului" și, după ce își fixă im-

planturile de receptare în jack-urile din spatele urechilor primi automat primele seturi informaționale despre activitatea anuală a sectei, despre conducerea ei administrativă, despre gurul care o conducea, despre secunzii săi și despre cele 879.000 de membri activi. Dacă ar fi fost curios, la solicitare i s-ar fi eliberat și pachetele referitoare la situația financiară, la drepturile religioase și la adeziunea politică globală a acestora. Nu era, așa că nu făcu altceva decât să întoarcă fruntea spre dreapta și spre stânga, accesând canalele vecinilor: într-o parte, „Adepții lui Goliat" își strigau nemulțumirile cu privire la acceptarea fariseilor în conducerea administrativă a Breslei, iar în cealaltă Lazarinii aduceau ofrande arhanghelilor Rafail și Varahil, sărbătoriți în acea zi.

Orașul meu, își spuse cu încântare Alvarez Luis de Santangel și își linse buzele sărate. Orașul lui clădit pe smirnă, tămâie și sânge, gata de patimi, dar și de înălțare spirituală. Gata să accepte ideea ispitei și a căderii în păcat, dar și să ceară moartea pentru cei ce călcau strâmb și uitau să se pocăiască. Toledo, orașul martiriului Fecioarei Maria, dar și cel al trădării pure, al mântuirii absolute și al greșelilor de neiertat.

Realiză că gândea în normele dogmelor și își scutură capul. Nu venise aici pentru asta. Intenția sa fusese să se contopească în mulțime, să-i ia pulsul și să înțeleagă rostul acelei acalmii care domnea deja de aproape

trei luni. Cea mai lungă perioadă din istoria instituției sacre a Inchiziției, în care numărul de condamnări zilnice la moarte era atât de mic, încât două din cele șase tribunale religioase fuseseră nevoite să-și suspende ședințele. În vremuri obișnuite, numărul păcătoșilor trimiși la execuție publică era atât de mare, încât lumea începuse să se plictisească și să-și caute alte distracții. Acum, însă, la cele două-trei cazuri cotidiene, automatele de bilete își epuizau stocurile încă din zori, iar piața neagră a acestora devenise de notorietate. La fel ca cea a indulgențelor, asupra cărora papa Benedictin al II-lea nu mai avea niciun control.

Un bărbat înalt și slab, ușor cocoșat, cu o pălărie de fetru neagră și roasă de atâta utilizare, îl întrebă peste capetele celor cufundați în rugăciune ce părere avea despre partida fariseilor. Nu era interesat să intre în discuții polemice în după-amiaza aceea, așa că îi răspunse că el votase dintotdeauna cu Legiunea Arhanghelilor. Bărbatul insistă și își făcu loc cu coatele printre trupuri, până în apropierea sa. Ținea în mâna stângă o lumânare de seu care mirosea greu și sfârâia fără încetare. Încercă să se îndepărteze, dar mulțimea era atât de compactă, încât reuși doar să se aleagă cu câteva bruftuieli, iar druanul îi transmise că excitația emoțională a celor din jurul său trecuse cu câteva linii pe banda galbenă de atenționare. Renunță, se răsuci către nepoftit și îi zâmbi politicos.

— Ziceam... credeam că te-ar interesa să participi la o mesă ordinară, gâfâi acesta, reușind să ajungă chiar alături de el. Este destul de aproape, la El Transito, în Juderia. Oficiază un reÎntrupat. Își zice Ioan și afirmă că a venit să anunțe Sosirea. Scuze, numele meu este Sequanto. Sequanto Namir, evreu creștinat.

— Cum a reușit să intre un reÎntrupat în oraș?! se miră sincer Alvarez. Ca să treci de cordonul instalat de Seguridad ai nevoie de un noroc orb. Și de puțin sprijin din partea Celui de Sus, adăugă, rânjind cu subînțeles.

— Nimeni nu întreabă asta, odată ce ai reușit să te înscrii pe lista predicatorilor, ridică din umeri celălalt, privindu-l cu atenție. Ascultă, ne-am mai întâlnit pe undeva? Mi se pare că ai ceva cunoscut în felul de a privi.

Sigur că avea, se enervă Alvarez, realizând că ochelarii nu-i erau de niciun folos și că n-ar fi trebuit să ocolească spray-ul. Dar cum să-i explice unui *bueno catolico* că el era mâna care semna deciziile de viață și de moarte, fără să atragă atenția mulțimii asupra lui? Îi spuse că se înșela și, mai mult, că se grăbea să prindă finalul slujbei de seară de la catedrala Primada de Spania, unde urma să întâlnească o persoană importantă.

— Comerț cu tămâie, înțelegi? Acesta e viitorul.

— Sigur, sigur, dădu din cap Sequanto Namir. Cred că am să ajung și eu, clopotele se trag aproape de miezul nopții. Dar o mesă oficiată de un reÎntrupat nu e un spectacol de care să ai parte în fiecare zi. Mă însoțești? Trebuie să ajungem până în spatele pieței Zocodover.

Ce opțiuni avea? Să-i activeze pe Gardienii Credinței prin intermediul druanului, dar apariția lor în mulțime presupunea lovituri, înjurături și umilințe publice, iar incognito-ul său avea să se ducă de râpă. Sau să-i atragă atenția unuia dintre numeroșii *hermano* răspândiți de-a lungul tuturor celor 12 brațe ale stelei și să-i ceară protecția împotriva unui agitator religios. Știa însă că televiziunile private pândeau orice manifestare ce ieșea din norme, asemenea unor ulii, și că nu se vor lăsa până ce nu-i vor afla identitatea, chiar de-ar fi fost să cumpere tot sistemul de pază și protecție al pieței.

— În regulă, dar numai dacă nu va dura mai mult de o oră. Cu drum cu tot. Am o întâlnire de lucru, motivă el, știind însă că nu va fi crezut de celălalt.

Evreul creștinat dădu din cap și așteptă lângă el ca „Sodoma și Gomora apocalipsului" să își termine de expus dogma sa cu privire la visele sfinte, induse cu ajutorul implanturilor onirice, binecuvântate de Sfântul Părinte. Apoi fiecare pelerin care pătrunsese în secțiune primi binecuvântarea unui automaton, împreună cu un implant ieftin, sigilat în interiorul unei eprubete din plastic, și un bon de ordine pentru spitalul Todos los Santos, unde operația era gratuită, fiind suportată din trezoreria ordinului.

Alvarez se închină cu evlavie, îngenunchind în fața automatonului, sărută imaginea Crucii de pe display-ul plin de praf, luă punga de hârtie cu cele două daruri și,

când consideră că nimeni nu îi acorda vreo atenție, o aruncă în prima pubelă de gunoi, după care se grăbi cât putu prin mulțime, străduindu-se să nu rămână prea mult în urma ghidului său.

Ieșiră din piață pe stradela Los Sombreros și un timp merseră de-a lungul vitrinelor magazinelor specializate în catafalcuri, cruci, stele de mormânt, sicrie, tronuri, urne funerare, cenușare și îmbălsămări. Alvarez Luis de Santangel oftă, pe jumătate amuzat, pe jumătate supărat. Aleea tăcută la acea oră îi arăta încă o dată fala și decadența orașului: întotdeauna plină de cumpărători agresivi, care-și disputau cu cerbicie cele mai bune materiale și servicii funerare, înainte de Marile Jocuri Creștine, de-abia reușea să supraviețuiască în restul anului, întrucât majoritatea locuitorilor preferau să-și ducă morții la catacombe, unde accesul era gratuit, morții erau primiți fără veșminte și așezați unii deasupra altora până la tavan, iar pentru penitențele obișnuite se plăteau doar cinci gologani pe an.

Mesa de dinaintea cinei îi surprinse lângă Borta Arhanghelilor, un teatru de vară pe care de sărbători erau organizate spectacole religioase. În cea mai mare parte a timpului, așa cum se întâmpla și în acel moment, slujea drept biserică de tranziție și oferea spațiu pentru rugăciune celor neatenți la scurgerea orelor. Intrară grăbiți, împreună cu două familii de negustori ambulanți de smirnă și mir, trei cerșetori orbi și mai mulți

copii rași în cap, cu semnul **ochiului** triunghiular însemnat cu fierul roșu pe umărul stâng. Erau spionii Ordinului, din falanga lui fra Damaschinul, îi știa după degetul mic amputat de la mâna dreaptă. Unul dintre ei îl recunocu și el, probabil, pentru că îi făcu un semn cu ochiul, apoi îi întoarse spatele și nu-l mai băgă în seamă.

Îngenunchează lângă primul rând de banchete, direct pe podeaua de lemn și inchizitorul-șef înțelese că nu avea să scape de înțepăturile cu fierul roșu printre oasele îngroșate de artrită. Nu putea să facă altfel, însă intrase în jocul celuilalt și nu putea să abandoneze.

Liturghia Horarum începu cu un verset deschizător, din psalmii lui David. Androsteul canonic era un bust din plastic, îmbrăcat cu pelerină cenușie și glugă care-i acoperea în întregime fața, așezat deasupra paralelipipedului de metal în care era adăpostit IA-ul localnic. Avea o voce ușor pițigăiată, așa cum se presupunea că trebuie să o aibă un om obosit de treburile cotidiene, dar plăcută și puternică, făcând să trepideze vitraliile care țineau loc de tavan și filtrau lumina în verde chihlimbariu.

Apoi mirenii din jurul său își uniră vocile și cântară prima jumătate a unui imn vechi, pe care Alvarez aproape că îl uitase. Stăteau cu toții aplecați în față, câțiva atingând chiar podeaua cu fruntea. Vecernia se continuă cu un fragment lung despre învierea lui Lazăr, iar când androsteul repetă spusele lui Isus adresate Martei, sora

lui Lazăr: „Eu sunt învierea și viața. Cel ce crede în mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în mine în veci nu va muri. Crezi tu aceasta?" – copiii rași în cap izbucniră în plâns, apoi scoaseră de sub rasele cârpite biciuri cu mai multe cozi din șuvițe subțiri de piele și prinseră să se flageleze, repetând ca pe o litanie sângeroasă cuvintele Mântuitorului. Androsteul ridică o mână către vitraliile de deasupra și o potențialitate cinematografică prinse să transmită în direct serviciul pentru miile de credincioși pe care vecernia îi prinsese în piețele publice.

Un exemplu bun de urmat, își spuse inchizitorul-șef, rămânând în continuare cu capul plecat, dar continuând să supravegheze zona cu ajutorul imaginilor transmise de druanul lipit de peretele din dreapta intrării, pe care le recepta în jumătatea inferioară a lentilelor ochelarilor. Din păcate, decadența moravurilor îi împiedica pe capii bisericilor creștine să ceară reinstaurarea acestui obicei, considerat prea crud în raport cu mila creștinească pe care o propăvăduia Ceaslovul. Dar autoflagelarea promovată de copiii-spion era acceptată ca un exemplu de purificare provenit din epoci în care pedepsele fizice chiar și pentru cei ce nu greșeau, ci doar își doreau atingerea purității spirituale, erau considerate lucruri firești.

Când vecernia ajunse la fragmentul hagiografic (IA-ul alesese ca exemplu viața sfântului Mauriciu),

Sequanto Namir îi făcu un semn discret cu bărbia, arătând spre ușă și începu să se târască pe genunchi și pe coate într-acolo, ferindu-se să fie atins din greșeală de șfichiurile bicelor care continuau să-și facă treaba.

Afară, se ridicară în picioare și se opriră câteva clipe pentru a plăti automatului de lumânări aprinderea de ofrande pentru sufletele celor petrecuți. Pe microvizorul situat în dreapta fantei pentru scanarea codului apăru fraza de mulțumire din partea sufletelor rătăcitoare, care-și puteau găsi în felul acesta calea spre marea Lumină. Evreul se răsuci puțin într-o parte și scuipă discret pe caldarâmul de sticlă, după care șterse grijuliu flegma cu talpa încălțării.

— Bani risipiți în vânt, spuse drept scuză și ridică din umeri. Nimeni nu știe cum va fi Dincolo. Și nici dacă va mai fi un Dincolo.

— Asta se numește erezie, tresări Alvarez Luis de Santangel, luat prin surprindere. Se uită îngrijorat în jur și adăugă vorbind foarte încet: Fii mai atent cu astfel de exprimări, amice, te pot duce urgent pe rug.

— Nimeni nu poate să își aleagă moartea, prietene, răspunse filozofic celălalt. Ci numai felul de a muri. Cât despre exprimare... exprimarea adevărului e dureroasă, știu. Dar cine s-a întors ca să ne povestească?

Alvarez îi trimise o comandă subvocalică druanului să realizeze o întoarcere de 360°, dar nu văzu nicio prezență fizică în zonă. Adevărat, lunetiștii puteau să ci-

tească pe buze, iar în zonă puteau să fie plantate microfoane plutitoare, dar spera să nu fie cazul în preajma unei biserici improvizate. Se aplecă în direcția celuilalt și vorbi abia mișcându-și buzele:

— Dar reÎntrupații, domnule? Sunt cumva o poveste sfântă? Nu vin ei de dincolo de moarte, tocmai pentru a le povesti celor vii de ce să se ferească în timpul vieții?

— ReÎntrupații... Sequanto Namir se scărpină sub braț. Nimeni nu vine de Dincolo, domnule. Gurile rele vorbesc că reÎntrupații ăștia sunt doar niște clone ale sfinților nedescompuși, din trupurile cărora Biserica trimite anual mostre la laboratoarele de inginerie genetică de la Madrid.

— Să nu mai rostești un cuvânt despre asta! îl avertiză el. Nu ne aflăm în timpul unei ședințe teologice și legea ne obligă să raportăm orice fel de discuții necanonice. Sau poate că tocmai de-aia! descoperi el, cu un fel de uluială în voce. Nu cumva domnia-ta ești un provocator al Inchiziției? Un ispititor de profesie, care se vâră pe sub pielea celorlalți ca să afle ce gândesc în realitate?

Evreul își scoase pălăria de pe cap, cu o expresie de și mai mare uluire pe chip. Capul proaspăt ras avea forma unui ou și inchizitorul-șef se întrebă cum ar fi arătat vopsit în culori pascale. Pesemne că gândurile i se citeau pe figură, pentru că celălalt își puse imediat la loc acoperământul din fetru.

— Ce-ți trece prin minte, domnule? Sunt un evreu *conversos*, nu un turnător. Și-așa am probleme de conștiință, pentru că unul ca mine este mai degrabă între religii decât în interiorul vreuneia anume. De ce mi-aș mai face și altele, provocând căderea în ispită a celor din jur?

Alvarez își adună gândurile și hotărî că, probabil, avea dreptate, iar el devenise mult prea bănuitor. Suspiciunea perpetuă era unul dintre neajunsurile provocate de meserie. Dădu din mână și se hotărî să grăbească lucrurile. Cu atât mai mult cu cât druanul îi trimitea chiar atunci imaginile unei patrule de alguazili care se apropia dinspre Calle Sagrada Familia.

— Nu te-am acuzat de nimic, amigo. Și cred că ar trebui să ne grăbim puțin, altminteri voi fi nevoit să te părăsesc, ți-am spus deja că am de tratat o afacere.

— În regulă. Să mergem, atunci. Vom trece de Alcazar și imediat către răsărit este un parc de leandri care se termină în gura pieței Zocodover. Nu facem mai mult de zece minute până acolo.

Piața Zocodover era considerată cea mai mare piață închisă din zona-Toledo, care cuprindea tot spațiul religios din comunitatea autonomă Castilia-La Mancha. Alvarez Luis de Santangel ajunsese aici de nenumărate ori, pentru dafé-urile comandate de Inchiziție. Sosise însă întotdeauna în caleașca oficială a instituției, care oprea chiar în interior, în spațiul dedicat ei, la câțiva

pași în spatele rugului. Urca scara până pe platforma unde aștepta condamnatul și îi acorda iertarea păcatelor, atingându-i fruntea cu pămătuful cu mir. Rostea varianta scurtă a rugăciunii de ieșire a sufletului, după care cobora grăbit, urca în caleașcă și pleca, mai înainte ca flăcările să izbucnească și deținutul să înceapă să urle. Nu văzuse niciodată locul într-o zi obișnuită din săptămână, când aici veneau negustori din toate *los pueblos del llano*, în special cu animale vii și cu cereale.

Intrară prin portalul Arco de Sangre, de pe partea de răsărit. În mod surprinzător, înghesuiala era încă și mai mare decât în zilele dedicate arderilor pe rug, iar reconvertitul îl luă de braț, ca să nu se piardă unul de celălalt. Mulțimea îi mână spre dreapta, acolo unde stăteau parcate, una lângă alta, zeci de camionete cu grâne. În momentul acela nu se făcea nicio vânzare și toată lumea pestriță din jur se îmbulzea să ajungă cât mai aproape de o intersecție de alei unde doi bărbați înarmați cu portavoci comentau ceva în dialectul aranez, iar mulțimea aplauda, fluiera și bătea din picioare, aprobându-i.

— Ce naiba se întâmplă aici?! Namir îl strânse puternic de braț. Pare o ședință de propăvăduire neautorizată. Nu cred că e bine să ne oprim, alguazilii vor ajunge repede și vor începe arestările.

Ceva straniu se petrecu chiar sub ochii lor. Din mijlocul trupurilor atât de strânse unul în altul încât nu

puteai să arunci nici măcar un pai între ele, se ridică încet, încet, o siluetă. Când ajunse deasupra capetelor, păși pe aer ca pe pământ și se îndreptă către unul dintre pilaștrii bogat ornamentați ai coloanei care susținea acoperișul din vitraliu al pieței.

Evreul căscă gura să mai spună ceva, dar nu reuși și rămase cu ochii holbați către bărbatul înfășurat într-o pelerină neagră, cu părul lung, castaniu, curgându-i în plete peste umeri. Acesta se sprijini cu o mână de coloană, se întoarse spre admiratorii rămași în extaz la picioarele lui (la propriu, realiză Alvarez) și cu mâna liberă făcu semnul crucii.

— Nu poate fi adevărat, murmură el, înghițind un nod. Levitația... levitația nu poate fi stăpânită de nici un muritor obișnuit.

Își aminti de pasajul din Noul Testament și simți cum i se taie picioarele: „Răspunzându-I, Petru i-a zis: ***Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe apă***. Și el i-a zis: *Vino!* Și, coborând din corabie, Petru a umblat pe apă și a mers către Isus."

— Petru! spuse cu voce răgușită și mai multe capete din apropiere se răsuciră către el. Doar că Petru a mers pe apă.

— Iar Simon Magul prin aer, îi suflă Sequanto Namir chiar în ureche. Clement din Alexandria l-a acuzat de vrăjitorie pentru abilitatea asta.

Alvarez Luis de Santangel se uită îngrozit în ochii evreului. Niciodată nu se pusese în discuție în Conclav reÎntruparea lui Simon din Samaria, deși însuși apostolul Filip îl botezase în vremea aceea. Cine era bărbatul care plutea sub tavanul de sticlă și își ridicase brațele ca să ceară liniște pentru a putea vorbi?

Încet, încet, strigătele confuze, bolboroselile, chicotelile și rugile se potoliră și apoi amuțiră cu totul. Unul dintre bărbații cu portavoce ridică mâna cu aparatul spre el, dar cel-ce-pășea-prin-aer clătină din cap și omul coborî brațul.

— Oameni buni, se auzi o voce baritonală, impresionantă prin blândețea cu care rostea cuvintele. Oameni buni, vă vorbește Simon din Samaria, cel care a simțit puterea lui Dumnezeu vorbindu-i. Am fost trimis după 21 de veacuri de muțenie să vă aduc din nou Cuvântul Lui. Iar Domnul Dumnezeu Iahve vă spune, prin gura mea, că nu v-a uitat și că o să vă dea semnele mult așteptate care să vă îndrume întru adevărul credinței. Pentru că a venit vremea, drept-credincioșilor, ca aceia care au greșit cu adevărat să plătească, iar cei care au crezut cu adevărat să fie răsplătiți. A venit vremea ca blândețea să se întoarcă împotriva acelora care au răspândit credința în El cu sabia, cu schingiuiala și cu rugul. A venit vremea ca orașul sfânt Toledo să devină Grădina Raiului, iar arhanghelii să deschidă ușile bisericilor pentru ca popoarele să intre, iar preoții să iasă și

să se pocăiască în pustie. Dumnezeu m-a trimis să distrug biserica, pentru că ea a fost cea care v-a despărțit de spiritul Lui. M-a trimis să-i pedepsesc pe aceia care au vorbit în numele Lui, fără ca El să le fi cerut asta. M-a trimis să sfărâm statuile, icoanele și cărțile așa-zise *sfinte*, pentru că nimic din acestea nu-L reprezintă. Sunteți gata să vă pocăiți? Sunteți gata să-i jurați din nou credință Celui care a creat lumea în șase zile, iar în cea de-a șaptea s-a odihnit?

Se auziră câteva strigăte de spaimă și mulțimea vălluri asemenea unei ape. O camionetă fu răsturnată cu zgomot și blesteme se ridicară furioase spre tavan. Simon Samarineanul făcu un semn cu mâna și camioneta reveni singură pe roți. Cei din apropiere urlară îngroziți și încercară să fugă, îmbrâncindu-se cu cei din spatele lor. Se iscară câteva lupte, o femeie se împiedică și fu zdrobită de picioarele celorlalți.

— Să plecăm imediat! șuieră evreul și-l trase de braț în direcția porții prin care intraseră. Cred că e mai bine să ocolim nebunia asta.

Nu apucară însă să se îndepărteze decât câțiva pași. Simon țâșni într-o parte a golului de sub acoperiș, lăsând în urmă o ploaie de scântei verzi, care căzură asupra capetelor și umerilor celor de jos, pătrunzându-le cu un sfârâit în carne.

— Și am zis atunci: „Să piară cei care în necredința lor au încercat să ia în stăpânire lumea Mea! Să ardă și

să se transforme în scrum! Dumnezeu m-a făcut vocea Lui, dar și trăznetul Lui. Să vină focul ceresc și să purifice lumea!"

Ridică mâna dreaptă și aerul mugi cu putere, se transformă într-un val efervescent și se repezi mugind către tavan. Vitraliile explodară într-o mare de cioburi care se prăbuși peste capetele celor de jos. Urletele care izbucniră acoperiră zgomotul exploziei, iar Alvarez își simți urechile înfundate. Își duse degetele la ele și simți ceva cleios lipindu-i-se de ele. Știu că era sânge chiar fără să se uite.

În jur, oamenii alergau, se îmbrânceau, se călcau în picioare și bănuia că urlau. Nu auzea nimic, doar îi vedea cum deschideau gurile, asemenea unor pești, apoi le închideau, își dădeau ochii peste cap și cădeau leșinați. Sau poate chiar morți. Lângă el, o femeie îmbrăcată în stil marocan, cu fața acoperită cu o maramă pătată cu sânge, stătea prăbușită cu fața în sus, cu o privire sticloasă. Feregeaua îi alunecase într-o parte, dezvelind o rană oribilă, care lăsase la vedere osul zigomatic. Încercă să închidă pleoapele, dar nu reuși. O siluetă se înclină deasupra lui, luându-i toată lumina, apoi o durere îl fulgeră în spatele ochilor și leșină.

Când se trezi, constată că peisajul din jur se schimbase. Nu se mai afla în incinta pieței Zocodover, ci în aer liber, pe o stradă îngustă din orașul vechi. După stilul arhitectonic, bănui că era vorba despre cartierul

San Martin, nu departe de poarta El Cambron și de râul Tajo. Sequanto Namir stătea alături de el, aplecat deasupra unui genunchi pe care se străduia să-l lege cu un bandaj improvizat.

— Ce... s-a întâmplat? mormăi, cu gura încleiată.

Bărbatul de alături își scoase pălăria neagră, o puse alături, pe caldarîm, și își trecu palma mâinii drepte peste creștetul lucios. Se vedea că rana de la genunchi îl durea, dar strângea din dinți și chiar reuși să zâmbească strâmb. O pisică apăru la câțiva pași de ei din gura unui gang, se uită lung în direcția lor, dădu de câteva ori din coadă și plecă de-a lungul străzii, ondulându-și trupul.

— Le-am spus, clătină el din cap, și nu o singură dată. Dacă vor deschide cutia Pandorei, nimeni nu va mai putea să o închidă la loc.

Alvarez Luis de Santangel se ridică întâi în coate, apoi în șezut. Capul îi vâjâia și un val de greață urca de-a lungul traheei, vălurind. Nu credea că înțelege prea bine cuvintele celuilalt, așa că nu insistă, ci doar încercă să nu se prăbușească iar în hău.

— Ți-e rău? se uită îngrijorat la el celălalt. Poate că ar trebui să stai întins.

— Ce s-a întâmplat?

Evreul trase cu putere de capetele bandajului improvizat și făcu un nod.

— O grindă de metal. A căzut peste un camion din apropiere și l-a făcut praf. O bucată de tablă te-a lovit la cap, iar pe mine la genunchi. Abia te-am târât până aici.

Oftă și își șterse mâinile de transpirație de pantaloni. Din dreapta, de pe o stradă ascunsă în spatele clădirilor, se auzi sirena stridentă a vehiculelor plecate la urgențe. O fereastră se deschise chiar deasupra lor și vocea unui bărbat strigă o înjurătură obscenă, după care se trânti la loc, aproape acoperind sunetul sirenei.

— Le-am spus că nu există acoperire scriptică suficientă, gemu Sequanto și își lăsă capul pe spate. Grota adăpostea prea multe cadavre mumificate pentru a fi siguri că sunt doar cele din grupul apostolilor și ucenicilor Nazarineni. O singură mărturie în sensul acela nu era elocventă. Chiar dacă ea provenea de la Quintus Septimius Florens Tertullianus. Era evident că printre atâția creștini adevărați, în jurul taberelor de credință se adunau și tot felul de neaveniți, de căutători ai norocului și chiar de anticreștini. Cum a fost acest Simon Magul, care acum distruge centrul orașului vechi.

— Nu înțeleg.

Și chiar nu înțelegea. I se părea că lucrul acesta se datora loviturii primite, care probabil că îi zdruncinase rău de tot creierii, dar nici măcar de asta nu era sigur. Se găsea într-un fuior gros de ceață, iar realitatea se filtra ciudat prin el.

— În urmă cu 34 de ani, o echipă de arheologi a descoperit într-o grotă din munții Mulhacen un număr impresionant de mumii, foarte bine conservate – 73. Toate datând din aceeași perioadă: anul 36 după Cristos.

Sequanto Namir scuipă pe caldarâmul plin de praf.

— Proiectul Renacimiento a fost depus la Papalitate în anul următor. Și aprobat imediat. Chirurgie genetică de înaltă performanță. Celule stem modificate pentru a se automultiplica și a da naștere unor corpuri identice cu cele de la care au fost recoltate. Scopul a fost reînvierea celor 12 Apostoli pentru a grăbi mersul evenimentelor religioase și a declanșa cea de-A Doua Venire. Îți dai seama ce se întâmpla dacă reușea? L-am fi văzut pe Isus chiar în timpul vieții noastre. I-am fi ascultat predicile și ne-am fi mântuit. Am fi urcat de vii la Ceruri. Ar fi încetat războaiele, molimele și nefericirile. Nu acesta e țelul religiei creștine?

Alvarez simți cum îi urcă un nod în gât. Clipi ca să alunge valul de lacrimi, dar nu reuși. Câțiva stropi îi alunecară pe obraji și se amestecară cu praful.

— Ați înviat Apostolii, bâigui.

— Nu pe toți, clătină din cap celălalt. Mumiile alea nu aveau pe ele o etichetă cu numele celor în cauză. Așa că am fost nevoiți să bâjbâim foarte încet pe această cale. Să alegem câte doi-trei, să-i „renaștem”, să-i creștem într-un mediu social echivalent cu cel în care trăiseră în urmă cu peste două milenii, iar apoi să stabi-

lească cine erau după portretele religioase acceptate de dogmele bisericești. Și totul într-un secret complet. Așa a venit pe lume Toma, Filip, Matei, Ioan și Bartolomeu. Dar și Matia și Soroteu, doi falși proroci, care au sucit mințile a mii de credincioși în timpul marii foamete din anul 64 d.ICh. Iar acum Simon, cel ale cărui celule stem au fost recoltate odată cu ale tale și cu cele ale lui Ioan. Ați fost crescuți fără să luați contact unii cu alții, bine păziți, tocmai pentru a păstra secretul.

— Am fost crescuți fără să luăm contact unii cu alții? repetă prostește. Ce legătură am eu cu toată nebunia asta?

Evreul se ridică gemând în picioare. Deasupra capetelor, în spațiul îngust dintre clădiri, fâșia de cer albastru se încenușase și câteva stele prinseseră să sclipească în adâncul îndepărtat. Îi întinse mâna, ca să-l ajute să se ridice.

— Crezi că micul druan care te urmărește permanent este pus acolo doar ca să-i anunțe pe alguazili când ești la ananghie? Nu, domnul meu, druanul acela te supraveghează tocmai pentru a te feri de întâlniri întâmplătoare. Susținătorii proiectului consideră că ele ar putea să declanșeze amintirile originale și de aceea trebuie așteptat ca fiecare să atingă vârsta la care a devenit ucenicul lui Isus.

Simți cu îl lasă picioarele și se sprijini cu mâna de zidul cel mai apropiat.

— Vrei să spui... Unde mă duceai, de fapt? Să-l întâlnesc pe acel Ioan?

— Ai atins vârsta, îți amintești?

Își aminti că făcuse 32 de ani în urmă cu trei zile. Primise drept cadou de la Breasla Meșteșugarilor un triciclu clasic, cu roți acoperite cu o bandă din cauciuc natural și pedale acoperite cu sidef. Șaua era din piele sintetică și era prinsă de cadrul metalic cu ace de oțel striat. Le dăruise o sută de sticle de șampanie și un butoi de vin de Madeira, iar cheful de la subsol durase până târziu după miezul nopții. Manuel Estremadura îi promisese sprijinul său politic pentru postul de deputat regional în Consiliul Basc.

Își cuprinse capul în palme și își masă tâmplele. Niciodată nu trecuse printr-o stare asemănătoare, deși trăise câteva stări de mahmureală la viața lui. Nenorocitul de evreu sugera că el ar fi fost... că făcea parte dintr-un experiment genetic...

— Presupun că n-ai să-mi spui cine sunt cu adevărat, se strâmbă, chinuindu-se să respire. Dincolo de identitatea asta idioată de Alvarez Luis de Santangel.

— Nu am voie, clătină din cap celălalt. Trebuie să descoperi singur, în clipa în care sunt create condițiile. Altminteri, experimentul e ratat, în ceea ce te privește. Iar repercusiunile vor fi pe măsură. Pentru noi, experimentatorii. S-au cheltuit bani cu nemiluita, s-a investit energie umană.

Amețeala începu să se disipeze, iar lumea să reintre în contururile ei normale. La capătul din dreapta al străzii își făcu apariția un alguazil, îmbrăcat în uniforma albastră cu fireturi aurii a ordinului polițienesc. Sequanto Namir îi făcu semn să se aproie.

— Era și timpul, spuse el, ca o scuză. Druanul tău a lansat apelul încă de acum 22 de minute, dar se vede treaba că au avut mult de lucru la Zocodover. Maniacul acela de Simon a făcut o mulțime de lucruri rele. Și nici măcar nu a fost prins. Încă.

— Ce se va întâmpla cu el când...?

— Inchiziția pe care o conduci, domnule de Santangel, își va face datoria. Se pricepe destul de bine la asta, nu? În urmă cu două veacuri, ardea aproape numai vrăjitori și vrăjitoare, nu? Iar un fals Mesia ar fi o încununare pe măsură a activității tale ca inchizitor-șef, nu crezi?

Undeva, departe, probabil dincolo de Mirador del Alcazar, se auzi o bubuitură înfundată și un nor gros de praf stinse strălucirea diamantină a stelelor. Mai multe ferestre se deschiseră și capete curioase apărură în cadrul lor, vorbind grăbite într-un dialect maur. Alguazilul se opri din alergare și își scoase cascheta din ceramică. Își șterse fruntea și părul cu o batistă mare, pe care o scoase din rucsacul atârnat de unul dintre umeri.

— Am primit ordin să vă stau la dispoziție, monseniore cardinal.

— Cardinal?! Alvarez se holbă prostește la bărbatul înalt și puțin adus de spate. Nu știam că renegații pot să fie aleși în ierarhia superioară a Bisericii. Și apoi, dacă mă gândesc bine, cred că îl cunosc bine pe cardinalul de Toledo: am participat la înscăunarea sa, în urmă cu cinci ani.

— Pe fostul cardinal de Toledo, îl corectă Sequanto Namir. Narciso Tome a primit o misiune nobilă în Protectoratul Mexican, iar acum este în drum spre biserica pe care o va păstori acolo. Și sunt un *conversos*, așa cum am spus deja, nu un renegat. Nu am fost dintotdeauna cardinal. Ba chiar pot afirma cu modestie că m-am ferit de funcțiile publice, până ce nu s-a mai putut. Ca prim-cercetător-științific al Papalității nu puteam să urmăresc toate etapele experimentelor inițiate fără să am o funcție importantă care să-mi deschidă ușile.

— Tu ești cel care a inițiat experimentul, nu-i așa?

Cardinalul ridică din umeri.

— Recunosc că am și eu o parte din merit. Dar grupul de lucru este mult mai numeros.

— Ai fost numit aici ca să mă supraveghezi.

— Să supraveghez numai ultima parte a experimentului. Cred că...

O nouă explozie, mai puternică, făcu să se cutremure caldarâmul sub picioare. Zidurile tresăriră și bucăți de cărămidă se desprinseră de sub ferestre, căzând la picioarele lor. Bărbatul în uniformă se lipi cu spatele de peretele cel mai apropiat.

— Alguazil, escortează-l pe acest bun creștin până la Juderia și păzește-l ca pe ochii din cap. Dacă i se întâmplă ceva ajungi direct pe rug. Am să vin și eu acolo, cât pot de repede. Vreau să mă asigur, mai întâi, că au fost luate măsurile necesare pentru capturarea lui Simon.

— N-ar trebui să-mi spui, înainte de a ne despărți, ce rol am eu de jucat în toată istoria asta?

Bărbatul își aranjă pălăria tocită pe creștetul lucios și zâmbi șters. Părea un toledan oarecare, lipsit de orice interes. Dar la fel părea și el însuși, își luă seama Alvarez, văzându-și hainele care îi mascau identitatea. Nimeni nu era, până la urmă, cel care părea a fi.

— Nimeni nu este, nu-i așa? îi ghici gândurile celălalt și zâmbetul i se accentuă. Te-ai gândit vreodată că toată nebunia asta, cum i-ai spus tu, ar fi zadarnică dacă nu L-am putea recunoaște? Dacă ar trece, pur și simplu, pe lângă noi, iar noi nici nu L-am privi, convinși că Mesia trebuie să apară învăluit într-o aură de lumină? Ce ar fi de făcut? Simplu: tu ești măsura noastră de siguranță. Pentru că dintre toți apostolii, tu îl cunoști cel mai bine. Acesta ți-e rolul și ar fi bine să-l joci așa cum trebuie. Pentru că, uite...

Arătă cu brațul spre stânga, peste zidurile înalte. Mirador del Valle începea să-și aprindă luminile de loc de belvedere. Una dintre ele străluci mai puternic și mai sus decât toate. Lumânarea uriașă, ghici Alvarez. Câte zile avea să mai marcheze lumina ei tremurătoare

esplanada, până ce Învierea avea să se producă? Sau poate că se și produsese deja, iar Mesia umbla prin orașul sfânt, observând, meditând și rugându-se. Iar el trebuia să îl descopere și să-l ofere Bisericii.

Sequanto Namir ridică un deget la borul pălăriei, salutându-i pe amândoi, apoi se îndepărtă trăgând ușor de piciorul rănit și dispăru după un zid de cărămidă aparentă, îmbrăcat în iederă.

— Juderia este într-acolo, spuse alguazilul și arătă în direcția opusă celei în care plecase evreul. Vom trece prin Porta del Sol, este mai aproape și este deja păzită, așa că nu vom întâmpina probleme.

Era un bărbat destul de tânăr, cu părul negru, sârmos, strâns într-o coadă de cal la spate. Avea fața ovală și era nebărbierit de mai multe zile. Un tip comun, cu o figură comună, așa cum erau cu sutele de mii în spatele zidurilor cetății bătrâne. Ochii ușor migdalați arătau că s-ar putea ca prin vine să-i curgă și câțiva stropi de sânge maur. De când Toledo căpătase statutul de Oraș Sfânt, își triplase numărul imigranților veniți să se stabilească în locul unde Papa anunțase că, după toate calculele Bisericii, era cel mai probabil să aibă loc Învierea.

Alvarez nu răspunse, doar continuă să privească înspre crucea uriașă de pe esplanadă. După spusele monseniorului de Toledo, el făcea parte din acel experiment secret. Adică era unul dintre apostoli. Sau, își luă imediat seama, era doar unul dintre falșii profeți ori vreun

evreu oarecare, atras în zona respectivă de faima apostolilor, de predicile și de minunile lor. Cum putea să-și dea seama de asta?

Predica lui Ioan ar fi putut să trezească spiritul adormit din carcasa aceea de carne, izvodită la lumină de știință după mai bine de două mii o sută de ani de la moartea Mântuitorului. Dar dacă cardinalul se înșela și nu avea să fie așa? Dacă nu avea să-și amintească nimic altceva decât că era inchizitor și că semnase condamnările la moarte a peste trei mii de oameni, doar pentru faptul că îndrăzniseră să gândească altfel decât pretindea dogma creștină?

Ori poate că era nevoie de un șoc încă și mai puternic decât i l-ar fi dat revederea lui Ioan? Ce l-ar fi zguduit mai mult decât revederea unui fost prieten de pe vremuri?

Lumânarea uriașă făcea o flacără înaltă cât un stat de om, dar de la distanța aceea părea numai o limbă minusculă de lumină aruncându-și lucșii lipsiți de putere pe partea de jos a crucii și lăsând brațele în întuneric. Nu era o cruce creștină, ci una romană, lipsită de bucata verticală de deasupra brațelor. Mai degrabă o balanță pentru judecarea păcatelor, decât o cruce.

Și, brusc, știu. Amintirea năvăli peste el ca un val uriaș și aproape îl sufocă sub apăsarea informațiilor pe care le scoase la lumina conștiinței din adâncurile întunecate ale memoriei.

— Mergem acolo mai întâi, spuse și arătă cu mâna către cruce. Trebuie să văd ceva.

— Dar monseniorul a spus să...

— Porunca monseniorului poate să mai aștepte. Eu, nu, rosti apăsat și porni pe alee înainte, către punctul de belvedere.

Alguazilul ridică din umeri, își fixă mai bine bandu-liera cu arma la șold și se luă după el. Îl ajunse din urmă chiar când ocolea clădirea lată și scundă a Comenduirii Sociale, în fața căreia se adunaseră câteva zeci de oa-meni cu pancarde pe care erau scrise cu markerul lo-zinci împotriva ordinii religioase. Una dintre ele, care afirma apăsat că „Isus nu va mai veni niciodată, puțoi-lor, singurii care contați sunteți voi, nu religia voastră!", fusese înfiptă într-un rond de flori și nimeni nu îndrăz-nea să se apropie de ea și să și-o asume. Altădată, toți nenorociții aceia ar fi fost imediat arestați, aruncați în dube și trimiși în beciurile Alcatrazului, de unde nu ar mai fi ieșit decât pentru judecata sumară a Tribunalu-lui Catolic, își spuse Alvarez, în timp ce îi ocolea, prefă-cându-se că nu-i vede.

Când terminară de urcat treptele scării de piatră care unea piețele de flori din Orașul Vechi, abia mai putea respira. Alguazilul mergea în același ritm cu el, cu doi pași mai în spate, dar nu îi auzea răsuflarea. După încă un șir lung de trepte, i se păru că dacă ar în-tinde mâna, ar putea să stingă strălucirile stelelor între

degete. Crucea îi aştepta tăcută şi, oarecum, sinistră. Pe esplanadă nu era nimeni. Lipsea chiar şi gardianul care ar fi trebuit să se afle în cabina de plastic de lângă baza crucii. Poate că i se făcuse frică şi fugise, din cauza tulburărilor mistice produse de Simon Magul. Ori poate că fusese chemat să dea o mână de ajutor la prinderea lui.

Alvarez Luis de Santangel se opri lângă cabină şi îi făcu semn alguazilului să intre înăuntru.

— Am să urc pe cruce, îl anunţă el. Până mă întorc, ar fi mai bine să mă aştepţi aici. Înăuntru e un scaun şi un frigider cu apă la rece.

— Am primit ordin să nu vă scap din ochi, domnule.

— N-ai decât să ridici ochii ca să mă vezi, nu? Voi fi acolo, sus, nu am cum să dispar. Doar Simon Magul ar fi în stare de asta.

— Şi ce vreţi să faceţi acolo sus, domnule?

Alguazilul îşi scoase cascheta şi desfăcu şnurul care-i lega coada. Scutură capul şi şuviţele lungi se risipiră în jurul ovalului feţei. Chipul acela pe jumătate ascuns de înserare avea ceva cunoscut, realiză inchizitorul-şef, dar nu reuşi să-şi dea seama ce anume. Ridică din umeri şi îi spuse că nu era treaba lui.

— Ba poate că este, reluă cu încăpăţânare celălalt. Am primit ordin să vă păzesc de orice pericole. Chiar şi de acela pe care l-aţi putea reprezenta chiar domnia-voastră pentru propria persoană.

Abia atunci își dădu seama, cu un fior, că alguazilul părea să fi știut încă de la început ceea ce avusese de gând atunci când apucase pe acest drum.

— Nu... nu cred că știi ce spui, se încrâncenă el.

— Ba cred că da. Alguazilul își dezbrăcă tunica albastră, rămânând într-o cămașă subțire de in, cu mâneci largi. Cred că vreți să vă aruncați de acolo de sus, domnule. Și nu pot să permit lucrul acesta.

— Te temi că o să sfârșești pe rug, așa cum ți-a promis cardinalul. Alvarez oftă și ridică mâna. Sunt inchizitorul-șef din Toledo, prietene. Și, în baza acestei funcții, te dezleg de ordinul primit. Mergi în pace, oriunde socotești de cuviință. Nu mai e nevoie să mă păzești.

— În urmă cu 2142 de ani ai mai plătit o dată prețul pentru mine, spuse bărbatul din fața lui scuturând capul. Eu l-am plătit pentru omenire, iar tu pentru mine. Atunci ai crezut că m-ai trădat pentru cei 30 de arginți. De fapt, ai împiedicat pornirea actului Mântuirii. Omenirea nu era pregătită, dar eu nu vedeam asta. Credeam că dacă fusesem trimis în lume, toate condițiile fuseseră deja pregătite. Într-un fel, atunci, ai salvat lumea, Iuda, dar nici Eu și nici ei nu au înțeles asta. Și pentru asta am venit să-ți cer iertare, cu umilință.

Alguazilul îngenunche, îi luă mâna și i-o sărută. Un fior de foc îl străbătu din creștet până-n tălpi, dar nu avu destulă voință ca să-și tragă mâna înapoi. Aruncă o privire către lumânarea uriașă de alături și o văzu

pâlpâind de mai multe ori, lumina ei aruncând umbre tremurătoare pe peretele de beton al postamentului.

Va să zică, asta fusese capcana pregătită de Sequanto Namir! Nu el trebuia să-l recunoască pe Isus, ci Isus pe el. Acum, cercul se închisese și nimeni nu mai avea unde să fugă.

Privi cu tristețe la bărbatul aflat încă în genunchi, cu lacrimile scurgându-i-se pe mâna lui. Fără să vrea, îl dădea pe mâna călăilor săi pentru a doua oară. Nicio moarte nu mai putea spăla această nouă trădare. Biserica nu voia să permită Mântuirea lumii, pentru că ea însăși nu ar fi putut fi mântuită niciodată, din cauza nenumăratelor păcate comise în numele credinței. Prin minte îi trecură cele trei mii de sentințe semnate chiar de el, în funcția pe care o avusese până atunci. Înțelegea ideea lui Namir: trebuia ca Isus să fie găsit mai înainte ca El să-i găsească pe ei. Iar Simon Magul nu fusese readus la viață din întâmplare. Toți cei care ar fi apărut pe lume odată cu el puteau fi acuzați cu ușurință de simonie și arși pe rug. Ca o culme a perversiunii spirituale, pesemne că el însuși ar fi fost pus să-i semneze actul de condamnare. Cu ce greșea mereu lumea asta de nu putea ispăși niciodată? Poate că fiind prima creată fusese greșită în esența ei, iar Creatorului i-a fost rușine cu ea.

Îngenunche alături de celălalt și își lipi tâmpla de a lui. Undeva, departe încă, alguazilii alergau spre punctul de belvedere, începând să strângă cercul. Începea

noaptea sfântă a orașului Toledo și nimeni nu avea voie să piardă spectacolul.

— Te-au păcălit încă o dată, Doamne, șopti el, cutremurându-se. Au grăbit Învierea pentru ca să Te poată găsi înainte ca vorbele Tale să ajungă la mulțimi. Înainte ca ele să accepte darul Mântuirii. Pe vremuri, am fost unealta fără de voie a Sinedriului. Acum, am ajuns unealta fără minte a Bisericii. Te-am trădat încă o dată și nu pot să trăiesc cu acest gând. Dă-mi voie să urc pe cruce, în locul tău, și să mă mântuiesc în moarte.

Isus se ridică în picioare și îi întinse mâna.

— Nimeni nu se poate mântui în moarte, ci numai în viață. Eu sunt învierea, Iuda, iar iertarea Mea pentru tine de-abia de acum încolo începe. Vino cu Mine să dăm iertarea celor ce o merită, tu, cel mai vrednic dintre apostoli.

Îl trase cu putere alături de el și apoi îl strânse la piept.

— Crezi că ai putea să scrii un Testament? îl întrebă și după tonul vocii Alvarez Luis de Santangel știu că Mântuitorul râdea.

— Un Testament? se prefăcu că nu înțelege. Despre ce?

— Despre noaptea sfântă a orașului Toledo, despre iertare și despre Înviere. Când vei rămâne singur, să conduci lumea cea nouă, va trebui să ai un îndreptar. O pravilă de încredere, pe care am s-o binecuvântez în fața tuturor. Și acum e nevoie să ne grăbim să ajungem

la El Transito, ca să îl mai prindem pe Ioan propăvăduind. Împreună cu el, vom merge după ceilalți.

— Sunt toți aici?

Isus își lăsă brațele în jos și se trase doi pași înapoi.

— V-am promis că am să mă întorc numai atunci când veți fi din nou împreună. Să mergem, prietene, noaptea aceasta miroase exact ca cea din grădina Ghetsimani.

— Și Simon Magul? întrebă, plin de curiozitate.

— Simon este pedeapsa pe care și-au atras-o asupra lor atunci când l-au înviat. O să aibă mult de lucru în noaptea asta. Și în multe dintre nopțile ce vor veni.

Porni spre scara care se pierdea în întuneric, fără să se uite dacă îl urma sau nu. La picioarele lor, orașul se frământa, torturat de neliniște, de neîncredere și de teamă. Bubuituri slabe, îndepărtate, dădeau de știre că minunile lui Simon și ale acoliților săi puneau la grea încercare forțele de ordine. Alvarez (dar oare mai putea să accepte numele de Alvarez?) își strânse brațele pe lângă corp, aproape gemând de încordare. În mod straniu, gândurile îi fugiră la micul druan care-l urmărea peste tot ca o umbră și se întrebă pe unde era în acele clipe și ce se alesese de el.

— Doamne, murmură, mi L-ai trimis din nou pe Fiul Tău, dându-mi o nouă șansă, doar mie, singurul dintre toți, cu toate că eu m-am purtat cel mai rău cu El. Cu toate că l-am vândut pentru 30 de arginți. Iar eu, în loc

să meditez la această minune de dincolo de orice înțelegere, mă gândesc la o unealtă oarecare, pusă să mă urmărească și să-mi supravegheze mișcările. Nu meritam să fiu aici și să particip la această unică, irepetabilă și minunată aventură a spiritului.

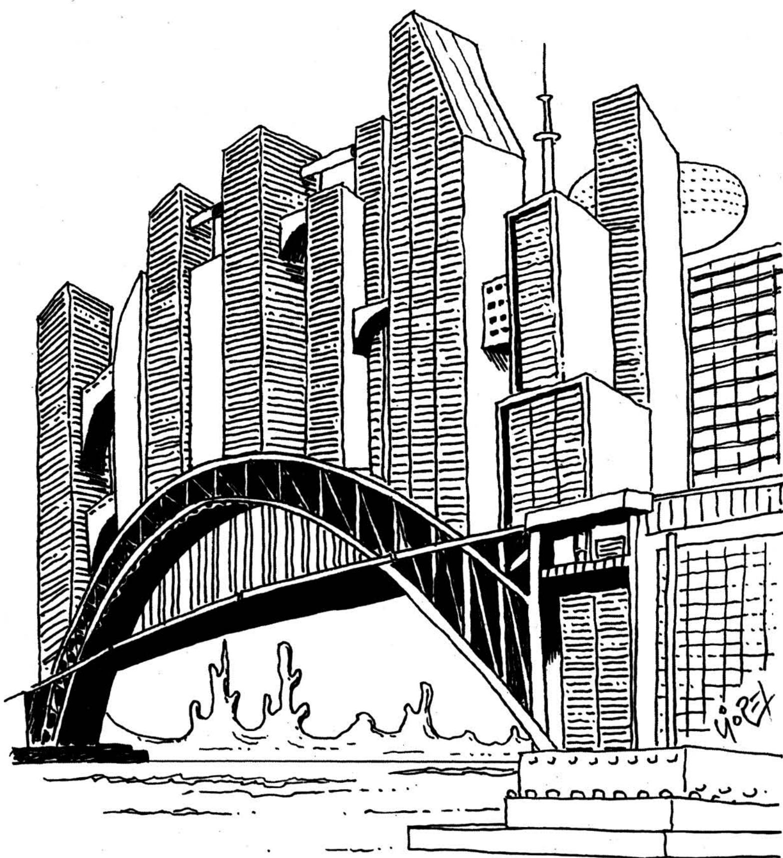
În spatele lui, lumânarea gigantică trozni puternic și se stinse, înecând esplanada în beznă. Apoi, una câte una, luminile orașului clipiră și se stinseră, lăsând trupul șerpuit al râului Tajo să își sclipească solzii de argint în lumina albă a lunii. Prinse să alerge după maestrul său, în direcția scărilor, chiar în clipa în care uriașa cruce de metal se aprinse și începu să ardă cu vâlvătăi, părând că se ridică la cer. De undeva, dinspre Alcatraz, se auzi hohotul clar al unei trompete, apoi o a doua îi răspunse gâlgâit dinspre Juderia și încă una dinspre Mirador de Alcazar.

Poate că așa intră îngerii în scenă, se gândi, în timp ce sărea câte două-trei trepte odată, mirându-se cât de departe putuse să ajungă Isus. Toledo fusese binecuvântat să le audă venirea.

Apoi îl văzu pe Mântuitor oprit în fața unei mulțimi cu lumânări în mâini și se sprijini cu pieptul de bara de metal care ținea loc de mâna scării. Gâfâia din greu, dar era fericit. Sau aproape, își luă seama. Nu știa ce avea să urmeze, dar știa că era acolo unde trebuia să fie, în cea mai importantă noapte a lumii.

Dacă te-ai numi ***Aurel Cărășel*** *și ai fi autor de SF, ce ai pune mai întâi într-o notiță biografică? Cele 6 volume din seria „O istorie a viitorului aristotelic"? Cele 9 volume din seria „Galaxia Sudică"? Ori pe cele 6 din seria „România sub asediu", care începe cu distrugerea Caracalului de către Heinrich Himmler și se încheie cu prăbușirea Craiovei în marea clocotită aflată sub Câmpia Română? Sau poate pe cele 11 cărți de povești fantastice din ciclopica serie „Povești de pe muntele Golia"?*

Din întâmplare, eu sunt Aurel Cărășel și am hotărât că este de ajuns câtă informație ai primit aici tu, cititorule, despre scrierile mele. Pentru orice altceva s-a inventat Wikipedia.

Râul de oțel

Cristian Cârstoiu

Cu mulți ani în urmă, la puțin timp după mutarea mea în SUA, mă duceam la serviciu și, aflat pe rampa de acces pe autostradă, am putut vedea de sus cum razele portocalii ale răsăritului se reflectau jucăuș pe capotele mașinilor aflate bară la bară pe șase benzi. Traficul părea să aibă propria lui viață, șerpuind ca un râu într-o albie de asfalt. Rece, impersonal, indiferent. Mii de oameni aflați la numai câțiva metri unii de alții, și totuși atât de izolați în micile lor bule, ascultând muzică sau vorbind la telefon. Am avut atunci, pentru prima dată, înțelegerea profundă a ceea ce înseamnă cu adevărat apartenența la o mare metropolă. Un râu de oțel, mi-am zis, în care urma să mă cufund și eu, anonim, doar câteva minute mai târziu.

Stătea acolo, nemișcat, la vreo jumătate de metru de balustrada care mărginea terasa de la etajul 32, privind fascinat furnicarul de mașini de pe bulevardul care se așternea jos, jos de tot. Cel puțin senzația aceea de amețeală îi mai trecuse, nu mai era la fel de rău ca în prima zi. Lumina portocalie a soarelui se reflecta de geamurile zgârie-norilor care formau, de o parte și de alta, un zid întrerupt din loc în loc de alte bulevarde, perpendiculare.

— Haide, nu mai căsca ochii aiurea, n-am venit aicea să te minunezi tu. Avem treabă.

— Mă gândeam că seamănă cu canionul de la noi. Dar nu e atât de adânc. Clădirile, de o parte și de alta, formează pereții, bulevardul e albia, iar mașinile sunt râul. Un râu de oțel.

— Ia uite, băi, unde era poetul! Mă lași? Băi, vere, îl auziși p'ăsta micu'?

Vărul se hlizea deja cu gura până la urechi, dar nu făcu niciun comentariu. Își puse jacheta de lucru, verifică dacă ecusonul e vizibil și începu să se încalțe. Două minute mai târziu trioul era deja la lift.

— Parcare, nivelul 2, spuse vărul odată ce intrară. Imediat ce liftul se puse în mișcare, pereții-ecran se activară cu imaginea unui oraș de la sfârșit de secol douăzeci.

— „Pe durata șederii în oraș nu uitați să vizitați centrul vechi" – îi îndemnă o voce senzuală, care continuă imediat cu „experiența unică a imersiunii în istorie" și „amintiri pentru toată viața", înainte de a le ura „o zi fabuloasă" fix în momentul în care ușile se deschiseră.

După ce vărul introduse codul de acces în dreptul panoului pe care era scris „Cheamă-ți mașina", platforma-garaj se puse în mișcare cu un uruit metalic, rotindu-se până când camioneta lor ajunse în dreptul elevatorului. Mașina se activă de la sine, avansă cei opt metri până la rampa elevatorului, coborî până la nive-

lul lor și apoi parcurse distanța dintre elevator și lift, oprindu-se în dreptul lor. Urcară și vărul rosti răspicat adresa unde trebuia să ajungă.

— „Destinație acceptată" confirmă șoferul virtual, proiectat pe parbriz sub forma unui șofer de la sfârșitul anilor 1900. „Durata estimată a călătoriei este de douăzeci și opt de minute. Doriți să introduceți și o destinație intermediară?"

— Neah, dă-i drumul. Șoferul „se întoarse" cu „fața" către stradă și mașina parcurse încet drumul până la ieșirea din garaj, unde așteptă doar câteva secunde înainte să accelereze brusc și să intre în trafic așezându-se frumos între o furgonetă bleu și o limuzină albă. Vărul se lăsă pe spate și închise ochii, lipsit de orice stress. Era primul din familia lor care se născuse în oraş, fiind astfel cetățean urban din naştere, nu prin urbanizare, precum părinții săi. Născut-crescut în metropolă, avea încredere oarbă în sistemele automate și pe oriunde se duceau știa exact ce comenzi să dea virtualilor pentru a obține ceea ce dorea.

— Ai văzut cum a intrat în trafic, la milimetru? comentă fratele. Aproape că mă așteptam să aud hârșâitul tablei pe furgoneta aia.

— Fii liniștit, ți-am mai zis, mașinile astea se sincronizează între ele. Nu există accidente. Fiecare șofer virtual este, de fapt, un client al IA-ului care coordonează tot traficul din oraș. *Șofer!*

Virtualul de pe parbriz se întoarse către interior, așteptând comanda.

— Ambient: ocean, zi cu soare. Transport: șalupă, douăzeci de noduri. Însoțitori: două gagici în costume de baie. Virtualul dispăru de pe parbriz, făcând loc unei animații care se extindea la 360° pe geamurile laterale și pe lunetă. Senzația de deplasare cu șalupa era întărită de curentul de aer proiectat către ei și oscilația înainte și înapoi a scaunelor, care mima valurile. În fața lor „stăteau" la prova două fete superbe, în costume de baie minimale, cu sânii mișcându-se jucăuși în ritmul valurilor. Vărul ținea în continuare ochii închiși.

— O chestie din asta mi-ar plăcea și mie, zău așa. O putea fi adaptat softul ăsta? întrebă mai mult retoric fratele.

— N-ar trebui să fie greu, zise băiatul. Avem hardware-ul, trebuie doar scalat pe dimensiunea mașinilor noastre.

— Ai un rahat. Vărul miji ochii, întorcându-se lent. Vehiculele concepute pentru rurali au cu totul alt tip de hardware. Sistemul de operare e complet diferit, pentru că nu există un IA central și inputul operatorului este determinant. Mi-a explicat tata, când am fost odată în vacanță la voi și l-am văzut cum introduce niște comenzi de la consolă. Nu zic că nu se poate face așa ceva, care să meargă pe vehiculele rurale, dar trebuie dezvoltat de la zero. *„Ruralul e pe câmp, ruralul e*

pe câmp/ Ura, drăguța mea, ruralul e pe câmp", fredonă el, apoi râse sarcastic și închise ochii din nou.

— Fetele astea, în afară de faptul că sunt așa, decorative, mai știu să facă și altceva? întrebă fratele.

— Sunt niște virtuale, vere. Asta înseamnă că pot face orice le zici tu să facă. Dă-i instrucțiuni șoferului.

— Da? *Șofer!* Avatarul apăru mic, în colțul din stânga sus al parbrizului. Pune-le pe cele două însoțitoare să se dezbrace complet. Și pune o muzică pe care să danseze lent, cu mișcări senzuale.

Fetele începură să se miște mimând dansul la bară, dar continuând să fie îmbrăcate cu costumele de baie.

— Nu le poți pune să-și scoată chiloții, pentru că îl avem pe frate-tău cu noi, care nu are încă 18 ani. N-ai ce-i face. Hai, bucurați-vă de spectacol până ajungem.

Mașina opri atât de lent, încât aproape nici nu-și dădură seama că ajunseseră la destinație. Peisajul virtual proiectat pe geamurile vehiculului dispăru, lăsând să se vadă o stradă dreaptă, fără benzi pietonale autorulante, cu case de o parte și de alta. Erau în meta-oraș, segmentul periferic al metropolei. Conștientiză că jurisdicția orașului înceta la numai câteva sute de metri de ei, dincolo de care începea teritoriul rural.

— Cine sunt oamenii care locuiesc aici? întrebă băiatul mai mult retoric, neașteptând de fapt un răspuns.

— Ăștia unde avem de lucru azi? Ea este asistent medical, iar bărbatu-său cred că e actor, sau ceva. L-am auzit zicând că trebuie să plece ca să nu întârzie la teatru când am fost cu tata acum câteva zile să vedem care-i treaba.

Furtuna de grad IV de la începutul lunii doborâse mai mulți copaci din zonă și unchiul se mobilizase rapid, contractând mai multe lucrări. Toaletarea copacilor era una din puținele activități de exterior care nu era efectuată de roboți. Cumva, nimeni nu reușise să combine cu succes componenta estetică cu cea botanică, și roboții aveau tendința să taie aiurea crengi sănătoase, lăsând în schimb uscături neatinse. Pentru că unchiul era un rural la origine, își făcuse o firmă de intervenții arboricole și nu ducea niciodată lipsă de clienți. Așa obținuse de altfel permisul de strămutare în oraș, în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Ce-i drept, atunci regulile erau mai simple, existau destul de multe portițe. Acum, însă, dacă metropola atinsese deja numărul maxim de locuitori prevăzut inițial, strămutarea la oraș devenise extrem de dificilă. Cu toate acestea, obținuse cu prioritate permisele temporare de muncă în oraș pentru fratele său și cei doi băieți ai lui, justificându-și cererea prin faptul că, deși lucrarea pe care o aveau de făcut nu era complicată, necesita un anume

tip de experiență pe care urbanii nu aveau de unde să-l deprindă în lumea lor atât de integrată cu mediile virtuale. Nu era ceva neobișnuit, pentru că programarea unui robot de mentenanță pentru o intervenție singulară, atipică, era prea costisitoare și urbanii apelau frecvent la ajutorul ruralilor fie prin cunoștințe, fie prin intermediul agențiilor.

Zgomotul fierăstraielor electrice începu să tulbure liniștea cartierului. Munca e muncă, orice ai zice. Căzuseră nu mai puțin de șase copaci în păduricea din spatele casei, precum piesele de domino. Cum unchiul contractase deja și repararea gardului, în mod clar era de lucru pentru două zile. Munciră fără pauză până spre prânz, când din casă apăru o fetișcană de cincisprezece, poate șaisprezece ani, care le aduse niște sandvișuri.

— Bună, sunt Linda, zise ea privindu-i curioasă. Poftiți, luați. Sunt cu șuncă afumată și cașcaval. Dacă doriți și altceva, să-mi ziceți.

— Mulțam fain, răspunse fratele. Chiar la țanc. Mișto grafica, mai adăugă el arătând spre tatuajul care-i acoperea umărul, coborând pe braț.

— Îți place? răspunse ea zâmbind, aruncându-i băiatului o privire cu coada ochiului.

— Hai, vere, lasă vrăjeala. Bagă la ghiozdan, că avem de lucru, nu-i de glumă. Uite, e deja doișpe ceasul și abia dacă am început al doilea pom.

— Sunteți rurali toți trei? continuă fata neperturbată.

— Nț. Doar ei. Eu sunt fiul asfaltului. Ăștia doi sunt veri cu mine și i-am luat să mă ajute. Ăla micu, care n-a scos o vorbă, e prima dată în oraș.

— Oh, chiar așa? Și cum ți se pare? Îți place?

Băiatul, care tocmai luase o mușcătură zdravănă, răspunse ceva neinteligibil. Se grăbi să termine de înghițit, apoi goli pe nerăsuflate jumătate din sticla cu apă.

— Îmi cer scuze. Da, e foarte mișto. N-am apucat să văd prea mult, dar e... impresionant. Mai ales bulevardul ăla unde stăm. Atâtea mașini! Aș putea sta o zi întreagă să privesc traficul. E fascinant!

— I-ai zis? Știe? îl întrebă fata pe văr, cu un aer preocupat.

— Nu, dar sunt mereu cu ochii pe ei. N-o să pățească nimic.

— Despre ce e vorba? vru băiatul să știe.

— Orașul poate să fie nemilos cu nou-veniții. Poți să dai de belea, la modul nasol. Sunt tot felul de... cum să le zic...

— Tentații? Să știi că...

— Nu, nu, nu tentații. Să le zicem „pericole". Trebuie să belești ochii la toate semnele și indicatoarele. Noi, urbanii, le știm, pentru că le învățăm de mici. Dar pentru un rural căscat e foarte primejdios. De exemplu, există trasee dedicate pentru roboții care fac livrări. Sunt marcate cu violet. Sau trasee de intervenție, mar-

cate cu roșu. **Ni-cio-da-tă** să nu mergi pe acolo. Deși au senzori de detectare a obstacolelor și sisteme și suprasisteme de protecție a pietonilor, s-au întâmplat cazuri. Scoase un plescăit care mima sunetul unui corp strivit.

— La fel, trebuie să fii atent la drone. Fata avea un ton cât se poate de serios. Asta-i problema cea mai frecvent întâlnită. Dronele-curier au traseele lor, care de regulă se suprapun cu traseele violet, dar pe ultima parte a rutei trebuie să treacă uneori pe deasupra traseelor pietonale. Deși bipăie și au lumini de avertizare, tu trebuie să ai grijă să te ferești de ele pentru că uneori virează brusc. Mama a avut acum două-trei zile un pacient din ăsta. Se aplecase să-și lege șiretul, drona nu a detectat niciun obstacol și a virat, iar nefericitul s-a ridicat brusc. Acum e în comă.

— Cred că la voi e oarecum ca la noi. Urbanii care vin în vacanță sau să facă o ieșire în natură sunt predispuși la foarte multe riscuri. Noi știm ce să facem și ce să evităm. Dar nu putem pune panouri de avertizare pe fiecare pom sau pe fiecare stâncă.

— Dacă m-aș duce în afara orașului, mi-aș lua un ghid. Obligatoriu. N-aș avea curaj să merg singură pe acolo. Totul să fie așa, la voia întâmplării? Nici nu-mi imaginez cum ar fi să te prindă ploaia *afară*. Sau să te întâlnești cu vreo sălbăticiune reală.

— Vreun șarpe... ssssss..... – făcu fratele, nedorind să fie lăsat în afara discuției.

— Oh, Doamne! Aveți pe acolo șerpi *adevărați*?

— Evident. Dar perimetrul zootehnic este protejat de balize cu ultrasunete, deci nu ne prea întâlnim cu ei.

— Și noi folosim ultrasunete, dar pentru păsări. Le ține la mare distanță de oraș.

— Cum, nu aveți păsări în oraș? Deloc?

— Nope. Nu-ți dai seama ce mizerie ar face? Și în plus, dacă am avea din ăia... cum le zice... porumbei? Așa, da, porumbei. Asta ar atrage și prădători – șoimi, mai ales. Și știi ce-l atrage pe un șoim? O dronă... Deci nu, mulțumesc, fără păsări.

Fata mai zăbovi câteva minute cu băieții, apoi intră în casă. Pauza se terminase.

— Ce chestie, auzi tu. Mă gândeam la ăla lovit de dronă, despre care zicea fata. Or fi multe cazuri din astea? întrebă băiatul, în timp ce apuca telecomanda brațului mecanic.

— Hai, ridică-l cu grijă, așa, vezi să nu se răstoarne creanga aia. Loviți de drone, ziceai? Nu. Au sisteme foarte performante de evitare a pericolelor și majoritatea livrărilor se fac noaptea. N-ai tu idee ce trafic aerian la mică înălțime e între 2 și 5 dimineața.

— Da? Care-i faza?

Vărul avu nevoie de un pic de timp înainte să răspundă. Pe fața lui se putea citi confuzia. În cele din urmă zise pe un ton condescendent:

— De două ori pe săptămână, la sfârșitul zilei, după ce toată lumea merge la culcare, AI-ul casei face comandă pentru alimente. Plus ce mai e nevoie. Livrările se fac în cursul nopții și, a doua zi dimineața, la prima oră, ai coletul în fața casei.

— Și nu se fură?

— Ha, ha, ha! Cum să se fure? Unde te crezi, la țară? Ups, tu ești de la țară. Nu, tati, nu, la noi nu se fură nimic. Sunt camere de supraveghere peste tot. *Peste tot*, mă-nțelegi? O bășină nu poți să tragi fără să fie detectată. Hai, pune mâna și muncește, că acum se face seară.

— Chiar, facem ceva în seara asta? Ieșim în vreun club? întrebă fratele.

— Când zici „club", te referi la un spațiu în realitatea fizică, cu oameni în carne și oase?

— Păi cum altfel?

— Măi, vericule, bag seamă că nu doar frate-tău ăsta mic, dar și tu, sunteți p-afariști rău. Deci, cluburi din alea de zici tu cred că sunt doar vreo două sau trei, și crede-mă, nu vrei să pui piciorul acolo.

— Și voi cum vă distrați? Casă-muncă, muncă-casă, atât?

— Măi, dar voi de universul virtual n-ați auzit? pufni el disprețuitor. Am gașca mea cu care mă văd în VirtuPub în fiecare seară. O să vă iau și pe voi pe contul meu.

— Și gagici? Adică dacă vrei să ieși c-o fată undeva? întrebă fratele.

— Băi băieți, trebuie să vă fac educație de oraș, nu glumă. Puse telecomanda brațului mecanic deoparte, se așeză pe un butuc și-și cuprinse fața în mâini câteva secunde. Hai să lămurim câteva chestii, că nu o scot la capăt cu voi. Câți oameni în carne și oase ați văzut de când ați ajuns ieri în oraș? În afară de tata și de unchiul.

— Păi... doar pe fata asta, mai devreme.

— OK. Orașul are cam un milion de locuitori. Unde credeți voi că sunt oamenii ăștia?

Niciunul din frați nu răspunse, fiind evident că vărul le adresase o întrebare mai mult retorică.

— Înăuntru. În casele lor, majoritatea. Practic, toți lucrează de-acasă. Joburile care necesită să ieși efectiv din casă sunt doar câteva. Cele mai multe sunt legate de medicină, cum e mama fetei, asistentă, ceva joburi în construcții sau chestii care necesită o activitate foarte personalizată și programarea unui bot e prea complicată. Cam ce facem noi aici. De ce crezi că v-a chemat tata? Hai, gata cu pălăvrăgeala, că pierdem vremea.

Deși vărul folosea cu multă dexteritate brațul mecanic, fratele era de fapt expertul grupului. Cu toate acestea, până la sfârșitul zilei nu reușiră să termine tot ce aveau de făcut, având în vedere cât de mult era de lucru.

Se prăbușiră obosiți pe scaunele mașinii, apucară fiecare o sticlă cu suc și instruiră șoferul virtual să configureze un mediu de navă spațială. Imediat în fața lor se profilă o nebuloasă cu un aspect gazos verde albăstrui, iar de jur-împrejurul lor începură să plutească asteroizi. „Pune și niște sirene spațiale pe asteroizii ăia", ceru vărul și, prompt, AI-ul generă mai multe fete șezând călare pe bolovanii ciuruiți și făcându-le prietenos cu mâna pe măsură ce treceau pe lângă ele.

Vărul comandă ceva de mâncare, să le fie livrată acasă, ceru o muzică mai lentă, apoi activă o consolă de la care introduse datele despre munca pe care o făcuseră peste zi. Abia ce termină, că mașina încetini și intră cu un viraj strâns în garajul subteran al blocului unde locuiau.

Mâncară în tăcere, oboseala de peste zi ajungându-i din urmă.

— Oare pe unde or fi tata și unchiul? întrebă băiatul.

— Mi-a dat tatăl meu un mesaj mai devreme, zicea că mai întârzie vreo două ore. Vor să mai vadă o lucrare, undeva în sudul orașului. Vrea să profite, dacă tot v-a obținut permise de lucru până la sfârșitul lunii. Eu mă duc să fac un duș și după aia mă bag în pat. Sunt frânt.

Cei doi frați zâmbiră cu subînțeles. Orășenii ăștia n-au pic de condiție fizică.

— Eu aș vrea să mai ies să mă plimb prin împrejurimi, zise băiatul privindu-și fratele. Vrei să vii?

— Neah, nu e nimic interesant de văzut, îți zic eu. Dar dacă vrei să ieși, du-te. Sigur că da...

— Belește ochii la benzile de circulație, cum ți-am zis, completă vărul. Verde și albastru e OK, stai departe de portocaliu și roșu. Să nu vii prea târziu. Adică, zic să vii înainte să se întoarcă tata cu unchiul.

Băiatul își luă jacheta și ieși. Aerul avea un miros ciudat, pe care nu-l putea identifica. Conștientiză că era de fapt prima dată când era afară, în zona centrală. Până atunci fusese doar în casă, în mașină sau la lucru, departe, la periferie. Aici, însă, era altfel. Chiar și lumina era parcă diferită, cu o nuanță albăstruie, reflectată de geamurile blocurilor.

Fără niciun plan în minte, o luă spre dreapta. Când avea opțiuni egale, întotdeauna alegea dreapta. Învățase asta încă din gimnaziu, la cursul de agro-robotică, să introducă întotdeauna în programarea roboților funcția „Dacă S=D, atunci D" pentru a evita momentele de impas logic. Ca toți copiii, citise și el povestea droidului de mentenanță care avea de efectuat două sarcini care nu fuseseră prioritizate și care stătuse pe loc până când i se descărcase bateria.

Mergea agale, pe banda albastră a trotuarului, cea de lângă perete. Era singurul pieton și asta contribuia la starea de nefiresc pe care o simțea. În orașul cu un milion de oameni, era de-a dreptul singur. Pe lângă el, pe banda verde, deplasându-se pe un roloboard ex-

trem de silențios, trecu ca o umbră un bărbat între două vârste, care-i aruncă doar o privire fugară. Lipsa oamenilor pe trotuar contrasta puternic cu fluxul intens al mașinilor. Dacă, așa cum îi spusese vărul, majoritatea lucrează de acasă, cumpărăturile le fac AI-urile și livrările se fac de către drone, oare de unde veneau și unde se duceau toți?

Câteva minute mai târziu ajunse la o intersecție. Privi fascinat sincronizarea perfectă a mașinilor care aproape că nu încetineau, intercalându-se în mare viteză, cu precizie milimetrică. Zâmbi amar la gândul că toți acei pasageri, ascunși în spatele geamurilor opace, privind marea, spațiul cosmic sau cine știe ce alte proiecții, erau literalmente la câțiva centimetri de moarte, dacă sistemul de gestiune a traficului ar fi dat un rateu cât de mic. Știa că există sisteme de siguranță care ar fi intervenit în interval de milisecunde, dar oricât de performante ar fi fost acestea, impulsul și inerția nu pot fi anulate de o linie de cod. Mediul nefiindu-i familiar, decise să facă mereu dreapta, până când va fi închis cercul și urma să ajungă înapoi de unde plecase.

Avea acum soarele în spate, care se zărea între pereții verticali ai bulevardului pe care se afla. Făcu un pas lateral, spre stânga, intrând pe banda verde și deschise larg brațele, jucându-se amuzat cu umbra sa foarte lungă, proiectată de soarele care cobora spre asfințit. Pe benzile externe ale trotuarului, roșie și portocalie,

se făcu brusc aglomerație – mai mulți droizi de livrare ieșiseră în coloană pe o ușă metalică și acum se deplasau, aliniați frumos, către clienții care-i așteptau. Mirosul vag de usturoi și fum îi confirmă bănuiala că era flota unei cantine. Unul din droizi ieși din rând chiar lângă el, trecând rapid în banda albastră, încetinind brusc pentru a se opri în dreptul unei uși.

Pentru că din față venea în viteză o fată pe un roloboard, iar banda albastră era blocată de droidul de livrare care aștepta validarea accesului, făcu un salt lateral pe banda galbenă, fără să stea mult pe gânduri.

Primul lucrul pe care-l simți fu o durere ascuțită un pic mai sus de gleznă, apoi își pierdu echilibrul, căzând de-a curmezișul. Imediat se auzi un zăngănit de fiare lovite și mai multe alarme începură să țiuie. Înțelese imediat ce i se întâmplase. Din spate venise cineva cu un alt roloboard, care trecuse pe banda galbenă pentru a o evita pe fată, iar el se izbise de pasagerul acestuia. Acum pasagerul era căzut la pământ și un firicel de sânge i se scurgea de sub cap. Roloboardul său își schimbase brusc traiectoria, deviind pe banda portocalie și lovise unul din droizii de livrare, iar acum cele două mașinării zăceau avariate.

Se ridică cu greu, durerea săgetându-l. Își putu mișca laba piciorului și să-și țină echilibrul, semn că nu-și fracturase nimic. Se apropie de pasagerul căzut. Nu avea cască de protecție și se lovise la cap. Era inconștient, dar respira.

Fata, care văzuse toată scena, se opri și veni spre el. Era cam de vârsta lui, cu părul colorat în nuanțe violet și avea mai multe tatuaje multicolore pe brațe și gât.

— Ce-i faci?

— Vreau să văd dacă e în regulă, dacă a pățit ceva.

— Ești cadru medical?

— Nu.

— Atunci nu e problema ta. Vezi-ți de-ale tale.

— Dar omul ăsta e rănit!

— Și ce dacă? Ghinionul lui. N-are cască, și-a asumat un risc, gheață caldă.

— Gheață caldă? Ce înseamnă asta?

Fata nu răspunse, ci îl privi cu curiozitate, studiindu-l mai bine.

— Tu... de pe ce lume vii?

— Sunt un rural. Am venit aici cu o lucrare.

— Hm... Vino cu mine. Repede. Se sui pe roloboard, îl apucă de încheietura mâini și-l trase după ea. Băiatul se puse în spatele ei, ținând-o de talie. Roloboardul se puse în mișcare, accelerând rapid. Merseră câteva minute bune, apoi făcură un viraj, încă unul, și în cele din urmă se opriră într-o fundătură ai cărei pereți erau vopsiți cu grafitti viu colorat. Fata sări sprintenă, își scoase casca și îi făcu semn să-l urmeze.

— Ce se întâmplă? Omul acela... a rămas acolo, inconștient. De ce a trebuit să plecăm?

— În primul rând, nu-ți face griji pentru el. Ochiul Atoatevăzător a sesizat incidentul imediat ce s-a produs și probabil că o echipă medicală a ajuns deja să-i acorde ajutor. Tu oricum nu aveai ce-i face, dacă nu te pricepi.

— Dar nu e obligatorie respectarea legii bunului samaritean?

Fata rămase mută câteva clipe, apoi izbucni într-un râs aproape isteric.

— Dacă-mi povestea cineva, să mor eu dacă aș fi crezut. Auzi, legea bunului samaritean! Ha-ha-ha!

Chicotind încă, deschise o poartă metalică ce ar fi trecut neobservată la o privire mai puțin atentă, lăsând-o deschisă. Băiatul ezită puțin, dar intră după ea. Dincolo de ușă se întindea un culoar lung, slab luminat, care se termina în dreptul unei alte uși masive, fără nicio clanță sau zăvor. Fata se apropie, puse palma dreaptă undeva pe peretele din lateral, ceea ce produse un țăcănit slab. Se opinti puțin pentru a o deschide, doar cât să încapă. Băiatul o urmă, iar în spatele lui ușa se închise automat, cu un zgomot metalic sec. Încăperea era destul de mică, cu un pat și un birou pe care zăceau aruncate câteva unelte foarte asemănătoare cu cele pe care le folosea tatăl său pentru reparațiile agroboților de la fermă. Ceea ce atrăgea atenția însă era faptul că unul dintre pereți era acoperit practic în întregime cu monitoare GCD de ultimă generație.

— Aici locuiești?

— Nu. Aici își face veacul *mi compadre*. Trebuie să apară cât de curând.

— De ce m-ai adus aici?

— Să-ți salvez curul. Uită-te acolo.

Arătă cu degetul spre unul dintre monitoare, unde se vedea o înregistrare a incidentului de mai devreme. Urmă o reluare, din alt unghi, apoi o alta. În partea laterală a ecranului se materializă figura lui, sub forma unui cap plutitor reconstruit digital din cele trei unghiuri. Dedesubt, pe o manșetă verde scria **Necunoscut**, iar mai jos, pe o manșetă roșie, **Căutat**.

— Hm, foarte interesant, zise fata. Nu ești în baza lor de date. Cum naiba?

— Ar fi trebuit să rămân acolo, nu să fug cu tine. Mai bine mă duc înapoi.

— Nț, nț. Dacă te prind, ai pus-o. Așa, ai măcar o șansă, dacă nu se știe cine ești.

— Dar care-i faza? A fost un accident, atâta tot.

— *Care-i faza*? Gizăs! Pe ce lume trăiești? Cum ai ajuns în oraș?

— Cu fratele meu, la o lucrare contractată de unchiul.

Fata activă o tastatură virtuală, cu un gest făcut cu ambele mâini, deschizând pe unul din ecrane un meniu din care accesă rapid câteva funcții. Privi dezamăgită fereastra de avertisment portocalie, apoi mormăi ceva neinteligibil, dar continuă să lucreze febril.

— Ai împlinit deja optsprezece ani?

— Nu. Peste patru luni. De ce?

— În mod normal nu se acordă permis de lucru minorilor. De-asta nu apari în sistem. Dacă ai fi venit să lucrezi în oraș în mod oficial, trebuia să-ți fi făcut niște forme, ceva.

— Frate-meu are, așa e. Tata s-a ocupat de chestiile astea.

În spate se auzi țăcănitul metalic al ușii. Un tip înalt, de vreo douăzeci și ceva de ani, cu jachetă de piele cu ținte și lanțuri, intră pe ușa care se deschise larg.

— Hola, hombre! îl salută fata.

— El cine e? zise bărbatul în loc de salut.

— L-am luat de pe stradă. Dacă n-o făceam, acum era gheață caldă. Trebuie scos din oraș cu viteza glonțului.

— Și trebuia să-l aduci aici? Gizăs.

— Da, uite.

Compadre mai întâi îl studie pe băiat cu atenție, din cap până-n picioare, mormăi ceva neinteligibil, apoi ceru player-ului să deruleze înapoi înregistrarea de mai devreme.

— De ce pușca mea te-ai dus la omul ăla căzut? Ce-a fost în mintea ta? i se adresă bărbatul direct pentru prima oară.

— Era... voiam... m-am gândit că are nevoie de ajutor.

— Ce treabă aveai tu cu asta? Gizăs! Adică să te apuci așa, din senin, să dai ajutor unui necunoscut, de parcă

te-ai pricepe. La fel și tu. Se întoarse către fată. Îl cunoști pe băiatul ăsta? Nix. Și te-ai gândit să-l ajuți? Ce naiba se întâmplă cu voi? Unde o să ajungem dacă începem să ne ajutăm așa, unii pe alții, fără rost? Se alege praful, vă zic eu. O să vi se bage pe sub piele toate babele binevoitoare, de nu mai scapi de ele ca de râie.

Profitând de scurta pauză făcută de *compadre* pentru a-și scoate jacheta, băiatul apucă să intervină:

— Dar mi-era milă de omul acela. Am avut un sentiment de vină, pentru că din cauza mea s-a produs incidentul.

— Taci! Taci și nu mai zice nimic! răbufni omul. Tu te-auzi ce vorbești? Milă? Milă pentru un necunoscut? Băiatule, știi ce? Ia, cară-te de-aici, că pe fruntea ta scrie belea. Nu e deloc bine că ești acum în casa mea. Ești gheață caldă. Iar tu, scoate-l pe unde l-ai adus, să nu se vadă pe senzori intrarea aici. Acum. Hai, nu te uita așa la mine. Sau ți-o fi și ție „milă" de el, te pomenești?

Fata plecă încet capul în pământ, făcu cei doi-trei pași care o despărțeau de băiat, îl apucă de cot și-l trase după ea spre ușă. În urma lor, bărbatul se trânti pe canapeaua jerpelită și pufni cu o grimasă de dezgust: „Auzi, milă!"

— Care-i faza cu gheața caldă? V-am tot auzit.

Cei doi se opriră pe culoarul îngust.

— Ceva care nu mai durează mult. Nu ai auzit niciodată expresia? Văzând că băiatul dă din cap, fata con-

tinuă cu explicația. Pe vremuri, în cluburi, barmanii puneau gheață caldă în băuturi, adică gheață la zero grade, care, pentru a răci băutura, se topea. Așa puteau să pună mai puțină băutură în pahar. Gheața rece, de la congelator, răcea băutura fără să se topească. După ce au înlocuit barmanii cu barboți, nu a mai existat această problemă. Dar expresia a rămas. Acum hai, să vedem cum te scoatem de aici. O să te duc până la marginea punctului mort. Există câte un punct mort în unghiurile făcute de benzile albastre. Treci de la primul punct în următorul, firesc, mergând normal. Aștepți cel puțin douăzeci de secunde. Apoi treci la următorul. Și eventual trage-ți gluga aia peste cap să-ți acopere fața cât de cât. Așa le dai peste cap algoritmii de căutare și identificare.

— Dar de ce mă caută? Ce vor de la mine? Că nu am făcut nimic rău intenționat.

— Nu contează intenția. E o lege, ceva, care zice că dacă prin acțiunea directă a unui individ, un alt individ este rănit sau ucis, cel care a comis fapta va fi supus unei pedepse fizice care-i va produce un efect similar. E modul sistemului de a ne proteja de accidente provocate de oamenii care încă mai vor ei să manevreze mașinile și echipamentele și nu lasă AI-urile să facă asta. Au fost prea multe accidente cauzate de bețivi, de drogați sau pur și simplu de începători ori oameni neatenți. Acum, gata. Numai că, prin extensie, legea se

aplică și în situații din astea, cum e cazul tău. Te încadrezi în categoria „neatenți".

— Stai puțin, că nu-nțeleg. Și dacă omul acela moare, atunci eu...?

Fata își trecu un deget prin dreptul beregatei.

— Fix exact. Iar dacă nu moare, îți vor aplica o lovitură în cap cu o forță egală cu cea suferită de respectivul. De-aia zic, trebuie să ieși din oraș înainte să te prindă. Acum vino. Ai priceput ce ai de făcut, da?

Plecă, fără să mai aștepte confirmarea băiatului. Ajunse înapoi la *compadre* câteva minute mai târziu. Acesta îi aruncă doar o privire întrebătoare, apoi făcu un gest spre ecran. O notă în partea de jos anunța decesul victimei incidentului de mai devreme, „ca urmare a complicațiilor" și o unitate de polițiboți fusese mobilizată pentru prinderea făptașului, a cărui identitate era încă necunoscută.

— Sper din tot sufletul să scape, deși nu-i dau prea multe șanse.

— E gheață caldă, crede-mă. Chiar nu înțeleg de ce-ți pasă și de ce te-ai implicat, zău așa. Ce treabă ai tu să ajuți un necunoscut? Ia fă-te-ncoa cu o bere.

Vărul cu fratele priveau și ei aceleași știri.

— Băi, ăla nu e frate-tău? Ce pana mea a făcut? zise vărul când știrea ajunsese în flux în urmă cu puțin timp. Sper să nu-i treacă prin minte să vină înapoi.

— Mă îmbrac să mă duc după el, trebuie să-l ajut cumva.

— Calmează-te, vere. E pe cont propriu acum. Nu-l poate ajuta nimeni.

— De ce zici asta? Trebuie să-l ajutăm, cumva. Ce putem face?

— Vere, uită-te la mine! **Nu ai ce face!** Polițiboții ăia probabil deja au izolat perimetrul unde a fost văzut ultima oară. În secunda în care este recunoscut de AI-ul care coordonează operațiunea, cercul se strânge. Pas cu pas, implacabil. Iar cei care interferează cu operațiunea vor fi neutralizați. Vrei s-o mierlești? Crezi că poți, cumva, să le faci față? Te-ai tâmpit la cap?

— Cum poți fi așa indiferent? E fratele meu!

— Așa, și? Doar n-o să-mi pun eu pielea pe băț pentru că l-a mâncat în cur să iasă să se plimbe. Eu i-am zis să stea pe banda albastră. N-a ascultat, a intrat pe banda galbenă, ai văzut și tu, și din cauza asta un om a murit. El e sută la sută de vină. Nu sunt indiferent, cum zici tu, ci doar realist.

Așezându-se pe canapea lângă ea, încă îmbrăcată în uniforma de spital, asistenta medicală dădu puțin mai

tare sonorul. Pe ecran era un mozaic alcătuit din patru cadre care prezentau desfășurarea acțiunii din perspective diferite. Polițiboții blocaseră capetele unei străzi și se apropiau implacabil de o umbră care se vedea profilată în pragul unei uși. O dronă ajunse deasupra lui la mai puțin de doi metri și camera sa video se focaliză pe chipul respectivului.

— Ăsta-i unul din băieții care a fost azi la noi! își informă adolescenta din periferie, surescitată, mama, privind aceleași știri. O să-l execute?

Vocea ei exprima o îngrijorare reală.

— Fata mea, mi se pare mie sau începe să-ți pese de un necunoscut? Eu zic să-ți ții în frâu emoțiile astea și să începi să te comporți responsabil.

*Absolvent al Facultății de Medicină, **Cristian Cârstoiu** s-a dedicat antreprenoriatului încă din studenție, fiind unul dintre fondatorii editurii Amaltea (1992) și al primei edituri din România specializate în producția de audiobook-uri, Audiosfera (1999).*

A debutat ca scriitor de literatură SF cu numai câțiva ani în urmă, având deja publicate volumul de povestiri „Noopali" (nominalizat la Premiile RomCon în 2020) și romanele „Discontinuum" (2022) și „Lumina stranie a eclipsei" (2023), toate apărute la editura Pavcon. Povestirile și articolele sale sunt o prezență constantă în revista CSF – Colecția Science-Fiction, încă de la începuturile acesteia, în 2019. În prezent, locuiește în Atlanta, Statele Unite, împreună cu soția și fiul lor.

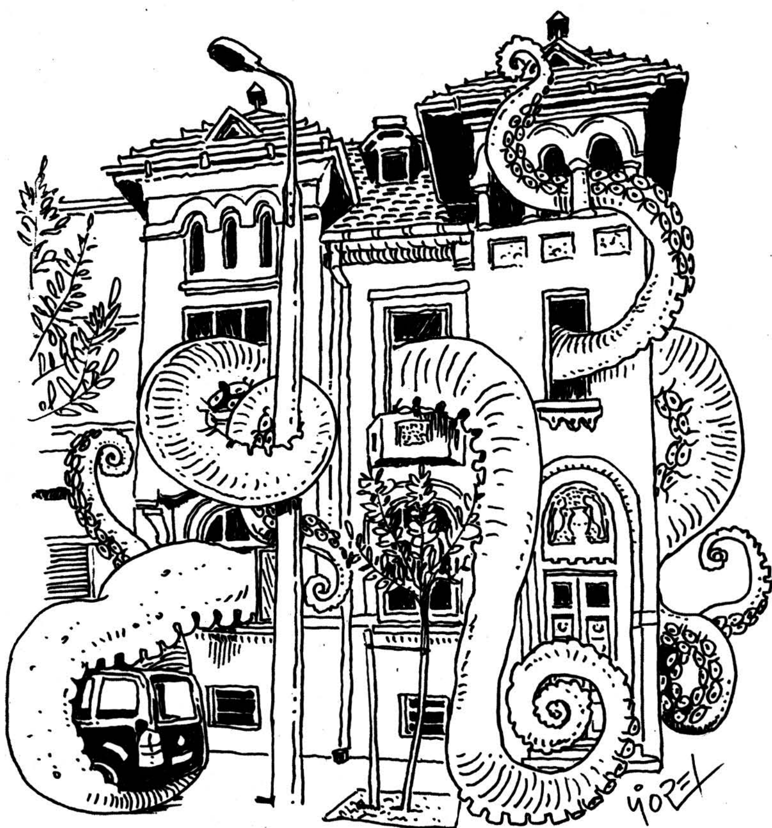
Orașul fără răspunsuri

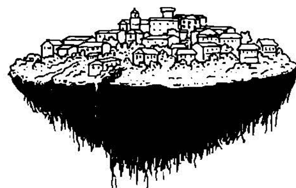
Alexandra Medaru

Sunt în orașul de la mare și
mă întreb cum ar fi cu altul când ar trebui
să mă gândesc la tine
Dar aici, unde apa se revarsă pe plaje,
nu e loc decât pentru prezent și
pentru un schimb de priviri pe ascuns
așa cum obișnuiam să o fac cu tine înainte
să ne sărutăm prima oară într-un bar care azi
nu mai există
tot așa cum dragostea se curmă
și nu îți dai seama decât când nu mai e loc
pentru cuvinte
Aș vrea să cred că te iubesc, și asta îmi repet
în timp ce mă plimb prin orașul spaniol
Aș vrea să cred că suntem pentru totdeauna
însă timpul le sfârșește pe toate
și poate chiar și iubirea ta se va termina
și poate chiar și iubirea mea se va termina
Orașul ăsta nu are răspunsurile
și mi-e că niciodată n-am să capăt liniștea

***Alexandra Medaru** scrie literatură fantastică și realistă (proză, dramă, poezie), este critic literar, este redactor-șef al revistei P(RO)EZIA și colaborator permanent al e-revistei EgoPHobia (rubricile Arena culturală: cartea și filmul și Lecturi potrivite / recomandate de Alexandra. A publicat un volum liric, Demoni și demiurgi (Eikon, 2017), poezie în volumele Generația O Mie de Semne (Casa de pariuri literare, 2022) și Tramvaiul Poeziei (Paralela 45, 2019) și proză în antologiile Eroi fără voie (Millennium Books, 2015) și Centenarium StrING (Tornada, 2018). Poeme ale sale au fost traduse în limba spaniolă și limba engleză și publicate în Chile, Spania, Mexic și SUA. În 2014 i s-a acordat Premiul al II-lea la Inspired – Concurs de idei, secțiunea Dramaturgie, pentru lucrarea Contrabandă-n alb și negru.*

Blog personal: http://www.taramuridenicaieri.ro.

Skidde-ri-doo

Mara Cernat

Pe 10 ianuarie 2021, Arabia Saudită a lansat proiectul orașului viitorului, The Line, o viziune revoluționară ce promite să prioritizeze nevoile oamenilor. Totuși, sociologii ridică multiple semne de întrebare referitoare la organizarea populației orașului. În egală măsură, încă din fazele incipiente ale lucrărilor se raportează crase încălcări ale drepturilor omului. Pe ce criterii se va distribui populația în orașul vertical și va da acesta vreodată socoteală pentru acțiunile sale?

Vineri, 1 iulie 2050, ora 00:00, ultimul gând al Carei s-a stins sub pământul Liniei și am rămas, în sfârșit, singură cu gândurile mele.

Nu am avut multe momente fericite în viață. Primul a fost atunci când ne-am cunoscut. Al doilea când am aflat că aveam să fim primite împreună în rândurile Inferiorilor. Bineînțeles, viața unui Inferior nu este nici de departe cea mai bună viață pe care ți-ai putea-o dori, nici pentru tine, nici pentru cei dragi. Dar cu *pedigree*-ul și cu pregătirea noastră, aveam doar două opțiuni: asta sau să murim de foame în nivelurile superioare abandonate ale oricărui altuia dintre celelalte proiecte Neom, toate eșuate. Toate culturile hidroponice, cu excepția

celor din Linie eșuaseră, din motive necunoscute până în ziua de azi, așa că atunci când au venit să verifice ce se mai putea salva pentru Linie, ne-au găsit pe noi două, încă în viață, spre deosebire de toți ceilalți. Presupun că formele noastre, din cauza cărora bărbații se dădeau mereu la noi și ne hărțuiau, ne-au fost de folos până la urmă, câștigându-ne timpul de care aveam nevoie.

Ne-au decontaminat punând furtunurile pe noi, de teamă să nu fi adus vreun neo-ergot sau ce mai suspectau ei să fi fost de vină pentru devastarea tuturor surselor de hrană din celelalte locuri. Apoi ne-au dat noile uniforme, hainele de un gri anost al Inferiorilor din Linie. Cel puțin la vechiul nostru loc puteam purta salopete crem. Le disprețuiam atunci, tânjind după opțiunile vestimentare ale doamnelor Superioare, dar ce dor ni s-a făcut de ele dintr-odată!

Am fost repartizate într-o cabină mică, jumate cât erau cele în care mai locuiserăm, înghesuită între celelalte, unde alți Inferiori și oamenii Guvernatorului puteau fi cu ochii pe noi. În ciuda primirii „călduroase" de care avuseserăm parte, eram considerate suspecte până când aveam să le demonstrăm că eram cetățeni ascultători și de încredere. Deocamdată eram doar două străine pentru ei, așa că nu-i puteam învinui pentru felul în care ne tratau. A trebuit să ne mulțumim cu un pat supraetajat îngust, o mică toaletă-chiuvetă și cei patru pereți la adăpostul cărora ne puteam relaxa la finalul turelor.

— Îți dai seama cum ne-am fi revărsat din paturile astea mici acum câteva luni? râse Cara.

— Noroc cu dieta noastră extremă, i-am spus.

— Ce crezi că ne vor pune să facem aici?

— Habar n-am, i-am răspuns în timp ce băteam din palme pentru a stinge luminile.

— Presupun că vom afla la Adunarea de dimineață.

Când s-au aprins luminile – echivalentul răsăritului de soare pentru Inferiori – ne-a trezit câinele robot de livrare, care a izbit de ușă pachetul cu rația de vitamine pentru săptămâna aceea. Acela a fost primul indiciu de întreținere defectuoasă, dar nu ne-a păsat foarte mult pe moment. Eram prea ocupate să facem glume.

— Bine că-mi prefer vitaminele în varianta pudră, a spus Cara coborând din pat fără prea mare tragere de inimă. Hai, ridică-te, somnoroaso! Nu vreau să-i facem să ne aștepte chiar din prima zi.

— Ce mai contează cinci minute acolo?

— În niciun caz, Jane. N-o să-mi iau o bulină neagră la dosar din prima și aici. Chiar vreau, la bătrânețe, o șansă la ceva mai mult decât viața unui Inferior.

— Ia uite la ea cum își face speranțe pentru viitor, deodată!

— Mai taci și îmbracă-te, mi-a spus nimerindu-mă fix în față cu salopeta mea, care deja prinsese miros de aer stătut.

Să fiu sinceră, niciunul dintre Inferiorii pe care i-am cunoscut vreodată în celelalte proiecte Neom nu ajunsese la bătrânețe. Dar poate că era vreun motiv pentru care populația Liniei încă prospera, în ciuda eșecului tragic al celorlalte orașe.

A trebuit să învățăm aptitudini noi. Nu puteau avea încredere să ne lase să ne ocupăm de culturile Orașului, având în vedere proveniența noastră, așa că a trebuit să începem de jos. Grație experienței mele în inginerie, am fost repartizată să curăț roțile năclăite ale *dogboților*, așa cum decisesem să-i numesc. Cât despre Cara, dacă fusese suficient de bună să facă plantele să crească, era suficient de bună să se ocupe de compost și de compactoarele de deșeuri. Ce să zic... se putea mult mai rău. Aș prefera să mor de foame într-un oraș-fantomă decât să fiu un Inferior de la Țevi și Ventilații.

Un lucru cu care trebuie să fie de acord orice nou Neomit sau părinții puținilor bebeluși palizi care se nasc între zidurile Orașului, este să-și cedeze drepturile la intimitate. Noaptea târziu, în mica noastră cabină anostă, ne-am făcut obiceiul de-a ne înghesui în același pat, cu capetele sub pernă, și de-a șopti povești *mystery* din „Orașul Supravegherii", cum îi spuneam noi Liniei, pentru a ne face timpul să treacă mai ușor

până reușeam să adormim. Ritmurile circadiene erau complet date peste cap acolo jos, indiferent cum încercau autoritățile să ni le stimuleze artificial. Încă un avantaj al Cetățeanului.

Am petrecut multe nopți încercând să dezlegăm misterul multor infracțiuni minore din nivelul Inferior. Cine făcuse *graffiti*-ul Guvernatorului desenat ca o lăptăreasă și de unde făcuseră rost de vopseluri? Meritase efortul? Sau misterul florilor lăsate la ușa cabinei F10G9 o dată la două săptămâni.

Tot făcându-ne jocul, ne-am dat seama de două lucruri. În primul rând, că ne acomodaserăm binișor și ne familiarizaserăm cu mare parte dintre Inferiori. În al doilea, că ne lipsea foarte mult să ne putem vorbi în lungile perioade în care trebuia să lucrăm ture alternative. Oamenilor Guvernatorului nu le convenea să-și irosească serile prețioase Jos, supraveghind „șobolanii", așa că la început lucraserăm doar turele de zi, cât timp ei stăteau cu ochii pe noi. Guvernatorul are ochi peste tot, dar chiar și așa, era nevoie de pază îndeaproape, în caz că trebuia făcute „ajustări" comportamentale directe. Însă de îndată ce ni se termină perioada de probă și am putut fi considerate demne de încredere, am fost repartizate pe ture nesupravegheate și rareori pe același program.

Așa că, atunci când reprezentantul Inferiorilor în fața Superiorilor a venit cu vestea cea mare, am fost încântate și ne-am înscris imediat în program.

— Dragi Neomiți ai nivelului Inferior, ascultați, ascultați, cum ziceau vestitorii în vremurile de demult. Era o glumă, Shelly, nu nota asta în minutele Adunării. Acum, potoliți-vă cu toții și ascultați noutățile pe care vi le aduc. După cum știți cu toții, mi-ați cerut o soluție care să vă permită să vă purtați conversațiile private în timpul orelor de lucru, cât sunteți separați.

— Așa e, domnule. Asta-i prima dată când o văd pe nevastă-mea la față în ultimele trei săptămâni. Zici că suntem soarele și luna.

— Io-te-te la tine, unde stătea poetu', râse bărbatul din F20G42.

— Lasă-l în pace, Johnny. Așa e, domnule, cei mai mulți dintre noi abia dacă apucăm să mai petrecem vreun pic de timp împreună. Chiar ne e greu.

— Sunt foarte conștient de situația voastră. De-aia am și fost sus, la Guvernator, de-atâtea ori, cerând să se găsească o variantă pentru voi toți. Bunăstarea voastră emoțională și socială este foarte importantă pentru Linie. Și iată că astăzi avem, în sfârșit, tehnologia necesară pentru a vă ajuta și chiar acum se fac pregătiri în centrul comunitar de alături, ca să vă rezolvăm problema neîntârziat.

— Păi și ce este?

— Excelentă întrebare. Ajungeam la asta acum. Fiecare dintre voi poate să se înscrie în programul *One-Mutual-Thought*, ce vă va permite să alegeți o persoană

importantă pentru voi, cu care să puteți comunica printr-un implant telepatic de ultimă generație, cu criptare *end-to-end*.

— Chestia asta nu-i periculoasă? Cum funcționează?

— Este exact ca un telefon, cum avea lumea în trecut, doar că nu mai trebuie să ții niciun gadget în mână. Este perfect sigur și funcțional.

— Cum rămâne cu ăștia care au familii? De ce nu putem s-alegem mai mult de-o persoană?

— Uită-te-n jurul tău, Johnny. Arată-mi o familie cu mai mult de doi membri și mă duc Sus chiar acum. Exact! Nu e niciuna. Acum, dacă-mi permiteți să-mi continui prezentarea fără alte întreruperi, aș aprecia. Am o zi plină și voi la fel. Așa. Unde eram? A, da. Deci, felul în care funcționează chestiile astea este că fiecare vă alegeți persoana și sperați să fie de acord să vă fie reciprocul. N-aș vrea să fiu în cameră dacă cineva alege altfel, dar îi las pe oamenii Guvernatorului să se ocupe de asta. După ce amândoi v-ați semnat contractele și avizele medicale – o simplă formalitate, vă asigur – veți fi ajutați cu implantul în sine de o asistentă și de un tehnician cu stabilirea unui cuvânt cod care vă va activa transmisia către reciprocul vostru atunci când veți vrea să comunicați. Este fascinant cât de practic este, dacă vă amintiți ce enervanți erau timpii de așteptare când încercați să faceți un apel cu gadgeturile clasice. Mă rog, cei care ați avut privilegiul. După cum am spus deja,

conversațiile vă vor fi securizate și private, așa că veți putea să-i spuneți cele mai intime gânduri reciprocului vostru. Nu va mai trebui să-ți auzim flirturile sub-standard cu nevastă-ta, Dan.

— Ha-ha, bună asta, domnule!

— Chestia asta sună prea bine să fie adevărată. De ani de zile tot cerem ceva să ne ajute să păstrăm legătura. De ce acum? Ce s-a schimbat? Care-i șmecheria?

— Nu este nicio șmecherie, Paula. După cum am spus, Linia este foarte preocupată de bunăstarea voastră emoțională și de îndată ce tehnologia necesară a devenit disponibilă, am profitat de ocazie pentru a face asta pentru voi.

— Chiar îmi vine greu să cred că nu-i niciun șpil la mijloc.

— Hai că vorbești cam mult, Paula. Ai grijă! Așa, acum vă acord zece minute să discutați cu potențialul vostru reciproc și apoi vă rog să formați un rând aici, ca să ne ocupăm de documentele voastre pre-implant și să terminăm procedurile înainte de prânz, ca să vă puteți vedea de noile voastre vieți îmbunătățite.

Până la urmă ne-au înscris pe toți în program. Micile certuri în privința reciprocității neîmpărtășite au fost rapid aplanate, iar cei rămași fără pereche au fost ajutați să formeze echipă destul de ușor. Beneficiile OMT-ului ne-au fost explicate tuturor. Am fost convinși un pic prea ușor, după părerea mea, dar Inferiorii sunt

ușor influențabili și, până la urmă, ne alegeam și noi cu ceva din asta.

— Skiddle-de-dee. Mă auzi, Cara?

— Skidde-ri-doo. La naiba, Jane. De ce te-am lăsat să mă convingi să ne punem parolele astea ridicole?

— Ei, relaxează-te. Știi că-ți plac.

— O să fredonez jiguri toată ziua de-acum, merci frumos!

— Da, și-o să te joci cu compostul tău în pași săltăreți.

— Uf! Hai că mi-ai făcut-o de data asta. Auzi, că tot vorbeam despre compost, trebuie să te las. Mașinăriile astea-și fac de cap pe-aici. Trebuie să-l caut pe Dan, să vedem cum le putem repara. Vorbim mai târziu, bine?

— Bine, Car-Car. Închei transmisia. Skiddle-de-dee.

— Skidde-ri-doo.

Înainte de stingere, Culoarul de Cabine F era neobișnuit de liniștit. La fel și toate celelalte. Toți se mulțumeau vorbind doar cu reciprocul lor și nu mai aveau tragere de inimă pentru a purta conversații fizice cu alții. Cât de ușor poate fi schimbat comportamentul unei comunități.

— Skiddle-de-dee. Car, nu pot să-mi termin tura încă. Trebuie să fugăresc niște dogboți care-au luat-o razna. Nu mă aștepta.

— Skidde-ri-doo. Ok, dragă. Ai grijă. Să nu iei rabie, ha-ha!

— Bună dimineața tuturor. După cum poate că ați observat deja, au fost câteva defecțiuni de sistem în ultima vreme, dar nimic foarte grav care să vă îngrijoreze. Efortul vostru în a ne ajuta să le rezolvăm rapid a fost foarte apreciat Sus. În timp ce oamenii Guvernatorului investighează situația, sunteți rugați să raportați orice comportament neobișnuit observați, cum ar fi, oameni care se furișează pe la posturi de lucru care nu le-au fost atribuite, conversații fizice prelungite cu alte persoane decât reciprocii lor și orice altceva vi se pare nelalocul lui. Din cauza acestei situații, este posibil să observați că OMT-urile vor avea mici întârzieri cât timp sortăm prin datele implanturilor voastre.

— Stați un pic! Ați spus că OMT-urile noastre-s criptate-n toate capetele și toate alea. Cum o să vă băgați nasu'-n ele, atunci?

— Uite-ți șpilul, cum ziceam!

— După cum am zis și înainte, Paula, nu este nicio șmecherie. Ați semnat toate actele înainte de implan-

tare și, dacă v-ați fi obosit să le citiți, ați fi observat că în Capitolul IX, „Securitate și Criptare", la articolul 20 scrie clar că în cazul unei amenințări la siguranța Liniei, Orașul are autoritatea de a anula criptarea și de a căuta indicii despre situație prin arhivele voastre.

— Tocmai ați spus că nu este nimic grav, care să ne îngrijoreze. Acum ne spuneți absurditatea asta cu amenințări și anulări de protocol? Ce se întâmplă, de fapt? insistă Paula.

— Orașul se ocupă de asta. Adunarea s-a încheiat, toată lumea înapoi la muncă!

Fiindu-ne prea teamă de repercusiuni, toți încercam să ne purtăm cât mai normal și ne minimizam conversațiile pe cât posibil, inclusiv cele prin OMT-uri. Dar chiar și așa, erau atât de multe defecțiuni peste tot, încât oricum abia dacă mai aveam timp pentru așa ceva. Într-o zi am fost trimisă cu o echipă de reparații la stația de desalinizare. A doua zi a trebuit să cobor la Nivelul de Rulare, să vedem de ce nu se urneau trenurile.

Nici Carei nu părea să-i fie mai ușor. Și ea era mereu plecată pe undeva, la atât de multe module depărtare, încât nici nu-mi bătea OMT-ul până acolo. Îmi răspundea la *Skiddle-de-dee*-uri abia noaptea târziu.

Într-una din zile, a fost trimisă tocmai în capătul celălalt al Orașului, cu cei de la Țevi și Ventilații și nu a venit acasă o perioadă mai lungă decât de obicei. Dar nu-mi făceam griji. Toți Inferiorii erau detașați oriunde era nevoie de aptitudinile lor, apoi se întorceau acasă.

De data aceea, însă, ne-au anunțat că avusese loc un accident catastrofal de tren, în care mulți dintre ei fuseseră prinși și ni i-au returnat în saci. Dan, doamna cu flori de la F10G9 și noul ei partener, tipul acela cu sprâncenele roșii și stufoase de mai încolo, de pe culoar cu noi, alții pe care nu-i cunoșteam și biata mea Car-Car, toți grav desfigurați și dezmembrați din cauza accidentului.

Când mi-au trântit la picioare sacul ei, mi s-au tăiat picioarele. Nu mai puteam vedea și auzi nimic în jurul meu. Am căzut la podea. Am urlat în hohote peste corpul ei până ce unul din oamenii Orașului m-a electrocutat cu bastonul de „ajustări", pentru că mă auzeam până Sus. Când m-am putut mișca din nou, m-am târât pe brânci înapoi lângă ea, i-am desfăcut sacul și am plâns ținând-o de mâna plină de sânge închegat până când nu au mai avut răbdare și mi-au luat-o.

Pe unde mai locuiserăm înainte, încă se puteau face înmormântări decente, dar Linia era eficientă în orice privință, inclusiv cu morții săi. Mi-au pus cea mai bună prietenă în capsule de compostat corpuri, împreună cu ceilalți, ca să devină sol pentru vegetația luxuriantă de Sus. Am mai apucat să-i spun doar câteva cuvinte înainte să fie sigilată capsula.

— *Siddle-de-dee, Cara. Te iubesc...*

Apoi m-au dus înapoi la cabina mea goală și întunecată.

— *Sk... sk... skidd...*

— Asta-i o glumă proastă? Cine face asta, am întrebat cu voce tare.

— Ce face?

— Mi s-a... mi s-a părut că am auzit ceva. Nu contează.

— *Skidderi.... Sk... Skid...*

— Termină! Cine naiba face glume proaste?

— La ce te referi, Jane?

— Aud chestii, Paula. Sunt sigură că aud ceva.

— Ce? Vrei să spui... în capul tău? Ți s-a defectat OMT-ul?

— Poate? Nu știu. N-ar trebui. Cred că-mi imaginez eu.

— Ia-o ușor, Jane. A fost o săptămână grea. Hai, termină cu *dogbot*-ul ăla și du-te acasă. Îți țin eu locul.

— Merci, Paula. Cred că-i mai bine așa.

— *Skidde-ri.... Skidde-ri-doo... Jane? Jane, mă auzi? Jane? Jane!*

Vocea Carei, clară, ca și cum ar fi fost chiar lângă mine, m-a făcut să sar din pat.

— *Ce? Ce-a fost asta? Skiddle-de-dee!? Cara, tu ești?*

— N-are cum. Ești moartă.

...

— *S... s.... skidd... Jane, ascultă-mă! Nu am mult timp.*

— *Cara! Chiar ești tu! Unde ești?*

...

— *Skiddle-ri-doo. Jane, fii atentă! Dacă auzi mesajul ăsta, mai ai o șansă. Orașul... Jane, Orașul e terminat. Trebuie să fugi de aici. La naiba, vin! Jane, du-te și găsește...*

— *Ce să găsesc? Cine vine!? Unde ești? Cara, cum adică Orașul e terminat? Cara? Cara?!*

Mă scotea din minți. Uneori, vocea îi răzbătea atât de puternic de parcă ar fi fost lângă mine, dar alteori puteam auzi doar frânturi de cuvinte sau de fraze, șoptite cu o voce dezmembrată, frântă de durere. Mesajele ei veneau la intervale neregulate de timp și mă făceau să mă opresc brusc, în timp ce reparam la toți *dogboții* pe care îi tot găseam stricați și cu piese lipsă din motive cărora nu reușeam să le dăm de cap.

Mă tot striga din interiorul țestei mele, uneori făcând să-mi fie imposibil să mă concentrez și să-mi mențin o expresie neutră, normală, așa cum ar trebui să se prezinte orice Inferior bine adaptat și de încredere.

Trebuie să fi trecut aproape o săptămână întreagă până să reușesc să asamblez toate bucățile de informații pe care încercase să mi le trimită înainte să moară. Mi-am făcut repede obiceiul de a-mi nota pe bucăți de hârtie păstrate de la pachetele cu rațiile de vitamine

tot ce desluşeam din reminiscențele mesajului ei. Când nu aveam hârtie la îndemână, îmi scrijeleam pe antebrațe și apoi mi le acopeream cu mânecile salopetei. Știam că ceva nu era deloc în regulă și că trebuia să fiu vigilentă și să nu am încredere în nimeni. Până să-mi dau seama că fusese omorâtă în bătaie și că accidentul de tren fusese înscenat pentru a masca ce-i făcuseră gorilele Guvernatorului, aflasem deja că trebuia să-l găsesc pe *dogbot 496* și să am grijă de el ca de ochii din cap. Nu știam încă de ce, dar durerea pe care Cara o îndurase din cauza monștrilor ălora nu-mi lăsa loc să-i pun la îndoială motivele.

Uneori, OMT-ul meu dădea erori atât de mari, încât îmi reda în buclă ore în șir gemetele ei din timpul torturii. Mă sfâșia să o aud așa și nu voiam decât să-mi despic pielea și să scap de nenorocitul de implant, chiar dacă ar fi însemnat că nu aș mai fi aflat niciodată ce vrusese să-mi transmită. Dar nu mă lăsa inima, așa c-a trebuit să continui să funcționez, bântuită de imaginea chipului ei însângerat și tumefiat de toate bătăile pe care trebuie să le fi încasat. Am început să lucrez în plus, să iau și mai mulți *dogboți* în primire pentru reparații, sperând că aveam să-l găsesc pe 496 și să-mi dau seama ce trebuia să fac mai apoi. Dar lucrurile s-au schimbat – erau mult mai mulți ochi pe noi, dintr-odată, mai multe restricții pe care trebuia să le urmăm, mai puțini oameni cu care aveam voie să interacționăm. Nu mai

erau permise nici discuțiile libere la Adunări și nu aveam nicio șansă să vorbesc cu Paula, să o întreb dacă ea văzuse recent robotul.

Cara își făcuse prieteni noi, din ce-mi dădeam seama, într-una dintre delegațiile în care au reparat stațiile de colectat deșeurile Superiorilor.

— *Tribul Huwaitat este aici și se va vărsa sânge, Jane. Mult. Linia le-a distrus ținuturile natale și le-a adus clanurile la un pas de dispariție, dar nu au reușit să-i omoare pe toți. Experimentul frivol al Coroanei i-a măcelărit când au încercat să-i opună rezistență. Dar acum sunt puternici și au reușit să se infiltreze în Linie, iar o parte dintre noi ne-am alăturat cauzei lor. Vor arunca Orașul în aer, cu toți cei dinăuntru, Jane. Cu tot cu nenorocitul de Rege și toți complicii lui, Superiorii.*

— *La naiba,* m-am gândit. *Trebuie să mă car de-aici!*

— *Găsește* dogbotul, *Jane. Aadil l-a modificat ca să-l poți folosi să le vorbești tuturor Inferiorilor în același timp, direct în OMT-uri, fără ca Guvernatorul să poată asculta transmisia. Trebuie să-i convingi pe toți Inferiorii că nu sunt în siguranță aici. Vor muri. Bombele tribului sunt peste tot, se vor detona pe 1 iulie. Du-i la Golf, Jane. Oamenii lui Aadil vă vor aștepta acolo cu vase de salvare. Se poate trăi afară din Neom, să nu mai crezi ce ni se spune despre lumea de-afară.*

Tribul va avea grijă de voi. Salvează-te, Jane. Te rog! Fă-o pentru mine, măcar. Pe noi ne-au prins și or să ne omoare, dar este prea târziu, nu vor avea destul timp să găsească tot ce-am plantat în ultimele luni.

— *1 iulie? Asta-i peste patru zile. Nu avem destul timp,* m-am panicat, dar apoi m-am adunat și mi-am amintit că era ziua de Căutare și Recuperare, așa că am întârziat intenționat la Adunare, pentru a fi pedepsită cu sarcina aceasta.

Patru Inferiori ne-am pricopsit cu târâtul prin toate ungherele în care se tot blocau cei mai mici *dogboți,* mai ales în Nivelul de Serviciu. Pe-aici, pe jos, nu este totul la fel de frumos spațiat ca Sus, așa că sunt multe goluri lăsate între segmentele de la baza modulelor Orașului.

— Tu ești Jane? m-a întrebat în șoaptă unul dintre tipi în timp ce împingea platforma pentru roboții recuperați.

— Da. Ne cunoaștem?

— Nu, sunt din cealaltă parte a Orașului. Am fost transferat aici de curând.

— Și-atunci cum de-mi știi numele?

— Am fost prieten cu Cara. Vorbea tot timpul despre tine. Noi am... ăăă... am lucrat împreună la un proiect separat în ultima vreme.

— S-stai așa... vrei să spui...? Cum? Nu ai fost în același tren ca ea?

— Nu. Ar fi trebuit să fiu...

— *496* îți spune ceva?

— Cu siguranță. Trebuie să-l găsim pe băiatul nostru urgent.

— Știi ce să faci cu el dacă-l găsim?

— De ce crezi că am supraviețuit? Hai să ne urnim, dar mergi încet, să n-atragem atenția.

L-am găsit: roboțelul de livrare, cu lumina roșie pâlpâindu-i, *496* vopsit în alb pe laterala lui, atârnând de un cablu de serviciu expus, la marginea primului nivel al modulului comercial de Sus. Când am dat cu ochii de el, o senzație de panică apăsătoare m-a copleșit. Chiar era pe bune.

Ne-am înhățat trusa de ustensile și ne-am îndreptat spre cel mai apropiat lift cât de repede am putut fără să dăm de bănuit. Se organizau misiuni de recuperare a roboților tot timpul, nu puteam lăsa să se vadă cât de importantă era aceasta.

Telecomanda universală pentru roboți nu mergea, nu puteam face blestemăția să ia nicio comandă. Probabil din cauză că i se umblase la software. Trebuia să recurgem la o recuperare de modă veche. Mi-am pus hamul, am escaladat balustrada și Nasir m-a coborât încet până am putut ajunge la el.

— Ce facem acum? l-am întrebat după ce m-a tras înapoi.

— Mai sunt patru zile. Trebuie să fim rapizi. Hai la atelier, îți spun ce-i de făcut când ajungem acolo.

Nasir a înghesuit *dogbotul* pe platformă, sub ceilalți recuperați și nu am mai vorbit deloc până nu i-am predat pe cei complet defecți înainte de a-i duce pe 496 și pe încă unul la bancurile noastre de lucru, pentru a încerca să-i reparăm, conform procedurii privind recuperații al căror led roșu pâlpâia.

— Du-te la ușă și vezi dacă vine cineva, mi-a spus.

— Nu-i nimeni.

L-a pus pe 496 pe masă, foarte precaut, apoi i-a deschis capacul. Nu-mi puteam da seama exact ce făcea din unghiul în care stăteam la pândă, dar s-a mișcat rapid și apoi m-a chemat înapoi cu un fluierat scurt.

— I-am setat modulul de transmisie pe frecvența cu care poți vorbi tuturor dispozitivelor odată. Acum este rândul tău. Cara i-a pus parola ta ca să-l activezi. Spune cuvântul și gândește-ți mesajul când se aprinde ledul verde. Fii rapidă.

— *Skiddle-de-dee*, am spus, nesigură pe mine.

— E verde. Fă-o acum!

— *Colegi Inferiori! Vă rog să vă purtați normal. Trebuie să vă transmit un mesaj foarte important, dar vă rog să nu vă panicați. Sunt Jane, din cabina F10G6. Nu avem mult timp. Suntem cu toții în pericol. În doar câteva zile, Orașul va exploda. Guvernatorul și toată elita lui de Sus nu pot auzi mesajul acesta, așa că nu vă alarmați. Tribul Huwaitat trăiește și se va răzbuna pentru suferința cauzată poporului lor în numele dezvoltării Orașului. S-au infiltrat în Linie și au plan-*

tat bombe peste tot, care vor detona pe 1 iulie. În noaptea de 30 iunie, oamenii tribului ne așteaptă cu vase de salvare în Golf. Viața în afara Neomului este posibilă, așa cum existența lor a dovedit-o. Guvernatorul ne-a mințit prea mult. Vă rog să vă îndreptați spre Golf cât de curând și de discret puteți. Deplasați-vă noaptea. Nu lăsați niciun indiciu, nu spuneți nimic, nu luați nimic la voi. Putem trăi sub soare și respira aer proaspăt din nou. Putem fi Oameni din nou. Dar mai întâi trebuie să supraviețuim căderii Orașului.

Adrenalina cauzată de transmisie, pe lângă suspinele Carei ce continuau să mă roadă din interior, mă făcură să tremur necontrolat, dar reușisem.

Nasir smulse modulul de transmisie din burta *dogbot-ului* și-l aruncă în compactorul de gunoi.

— Ar trebui să plecăm acum. Ni s-a terminat tura de ceva vreme. A fost o plăcere să lucrez cu tine, Jane. Sper să ne vedem la Golf.

— Asemenea. Crezi... crezi c-a funcționat?

— Vom ști în curând. Ai grijă de tine!

Cu fiecare minut în care sunetele trunchiate ale Carei continuau să mă izbească, deveneam paranoică, abia mai reușeam să mă concentrez. Toți Inferiorii din sectorul meu mă priveau pe furiș, neștiind dacă să aibă încredere în mine sau să-mi ignore mesajul care ar fi

putut fi o capcană a Guvernatorului pentru a prinde potențiali insurgenți. Se vedea, totuși, că nimeni nu mai avea încredere în OMT-uri. De obicei, oamenii se uitau pierduți în zare când își vorbeau prin ele, dar acum toată lumea părea foarte conștientă de împrejurări. Și tensionată. Cred că mulți dintre ei încercau să găsească moduri de a ajunge la Golf fără să fie prinși, la fel ca mine. Cabinele F10 nu erau chiar în mijlocul Orașului, dar mai aproape de acesta decât de apă.

Până pe 30 iunie, puteai tăia tensiunea cu un cuțit. Tot încercam să ne facem rost de ture care ne puteau duce justificat mai aproape de punctul de ieșire, dar nu erau suficiente pentru toți și prea mult voluntariat ar fi dat de bănuit. Cei care eram prinși mai în interior, ne tot forțam drumul spre apă, puțin câte puțin, doar atât cât să nu fim remarcați de tehnologia de supraveghere. Și a funcționat cam până la miezul zilei, când s-au declanșat alarmele.

Atenție, muncitori! Modele neobișnuite de comportament în masă depistate în tot nivelul de Jos. Mergeți înapoi la modulele voastre și prezentați-vă imediat supervizorilor voștri.

— Acum ori niciodată, mi-a spus atunci Paula prinzându-mă de braț și trăgându-mă după ea. Să mergem! Repede!

Am început să fugim. Și ceilalți la fel. Nu mai puteam da înapoi. Cedaserăm Liniei prea mult din noi înșine și ne ajunsese. Ne-am înfiorat la auzul alarmelor, dar am continuat să fugim. În scurt timp, oamenii legii au început să se reverse din lifturi.

— Pe-aici, a zis Paula împingând o ușă metalică. Avem mai multe șanse prin Nivelul de Serviciu.

Am coborât treptele de beton împreună cu alții care ne-au urmat și am mers aproape de margini, unde camerele de supraveghere nu ne vedeau prea bine, din cauza unghiurilor ciudate ale zidurilor. Erau considerabil mai puțini ochi pe noi, însă nu ar mai fi durat mult până să-și dea seama că o parte dintre noi coborâserăm acolo.

Atenție, muncitori! Modele neobișnuite de comportament în masă depistate în tot nivelul de Jos. Mergeți înapoi la modulele voastre și prezentați-vă imediat supervizorilor voștri. Acesta este ultimul avertisment.

Am auzit focuri de armă chiar deasupra noastră și am grăbit pasul.

— *Jane, ai grijă,* am auzit vocea Carei.

Oamenii din spatele nostru au început deodată să împingă, strigând să mergem mai repede. Unii au căzut și au fost călcați în picioare. Implorau să fie ajutați.

— Te rog, nu mă lăsa!

Era tânărul din F9G20, care ajuta oricând pe oricine avea nevoie. M-am întors și m-am aruncat înspre el,

împotriva valului de oameni panicați care continuau să împingă înainte. L-am prins de braț și l-am ridicat. Fusese călcat în picioare și era plin de sânge pe față. Am fugit împreună, băiatul împiedicându-se de alte două ori, dar am continuat să avansăm până am reușit să o ajungem pe Paula.

Forțele au apărut în urma noastră și au început să tragă în direcția noastră. Ne-am ferit și ne-am târât spre margine, bâjbâind după una dintre ușile manuale de serviciu care dădeau în Nivelul de Rulare. Corpuri se prăbușeau în jurul nostru. Am reușit să găsim o ușă și ne-am strecurat în pasaj, închizând-o în urma noastră tocmai când oamenii Guvernatorului treceau în fugă pe lângă ea.

Împușcăturile continuau să răsune deasupra și răsuflam cu greu, dar nu ne puteam opri. Era evident că, într-un fel sau altul, ne îndreptam spre capătul liniei, fie la ieșirea către Golf, fie în fața unei arme.

Toate luminile s-au stins, forțându-ne să umblăm în întuneric, asemeni șobolanilor cu care ne comparau mereu. Băiatul avea o lanternă frontală, așa că am putut continua să fugim pe marginea tunelului pentru vehiculele I.A. Din fericire, tot transportul fusese întrerupt la declanșarea alarmelor, cel mai probabil capturând toți Inferiorii care încercau să evadeze astfel.

Alți câțiva au avut aceeași idee ca noi, astfel că ne-au ajuns din urmă, toți mânjiți de sânge și gâfâind puternic.

Bubuituri puternice au vuit de sus, undeva în urma noastră. Guvernatorul închidea porțile de izolare ale modulelor, din câte ne puteam da seama, strivind oamenii sub ele. Zgomotele se apropiau din ce în ce mai mult, trebuia să ne mișcăm și mai repede, înainte de a fi prinși în modulul pe care-l traversam.

O schimbare discretă de aer ne-a ajutat să prindem viteză. Puteam simți un miros slab de sare, așa că știam că ne apropiam de Golf. Am mai alergat lungimea unui ultim modul, apoi am urcat printr-o altă ușă de serviciu, sperând că ajunseserăm la timp, înaintea oamenilor Guvernatorului.

Am dat peste sute de Inferiori care se chinuiau să taie poarta de bare metalice ce fusese coborâtă peste ieșirea spre Golf. Fără uneltele potrivite, eram încolțiți, condamnați să ne prăpădim odată cu întregul Oraș, dacă nu ne împușcau pe toți mai întâi.

— Dați-vă la o parte și adăpostiți-vă! O voi arunca în aer, strigă un bărbat din mulțime. Era Nasir, care scoase câteva pachete de explozibil de sub salopetă.

I-am împins pe toți cei din jurul meu cât mai departe de el și ne-am adăpostit cum am putut. Metalul a cedat cu o detunătură puternică, bucăți din el zburând peste tot.

Un țiuit dureros mi-a străpuns timpanele. M-am ridicat și prin fum am văzut direct marea și pe Nasir înotând grăbit spre vasele care ne așteptau.

O ploaie de gloanțe s-a abătut asupra noastră. Am gonit, sperând să putem ajunge la mare nevătămați.

O arsură mi-a săgetat gamba și m-a doborât. Paula și băiatul m-au luat pe sus și au continuat să se îndrepte spre apă.

Sarea în contact cu carnea vie m-a făcut să-mi pierd cunoștința. Când mi-am revenit în simțiri, eram pe una dintre bărcile mai mici, cu o bucată de cârpă strâns legată peste rană. Pentru prima dată de când fusesem adusă acolo, vedeam Orașul din afară. Valuri de Inferiori continuau să se arunce în apă. Gărzile continuau să tragă spre ei. Când șobolanii se grăbesc să părăsească nava, mai bine te întrebi de ce o fac și îi urmezi. Dacă te duce capul. Probabil pentru ei eram doar niște sclavi mizerabili care încercau să evadeze.

Întregul oraș a huruit brusc și zidurile de oglindă s-au spulberat, împroșcând cioburi peste tot. Mii de explozii violente au sfârtecat Linia, lăsând în urmă doar foc și moloz. Cadavrul uriaș al unui experiment vanitos, ciopârțit din interior.

Cerul răsuna de țipetele Superiorilor care nu fuseseră avertizați pentru a se salva. Chiar și la kilometri depărtare în larg, de unde priveam prăbușirea Liniei, tot era aproape insuportabil de zgomotos, dar nu-mi mai păsa. În capul meu se făcuse liniște. Vocea prietenei mele dispăruse, îngropată sub dărâmăturile Orașului. Acum se putea odihni precum merita.

Mara Cernat: *De cincisprezece ani respir dans irlandez, sunt unica profesoară din România pentru așa ceva și îmi petrec șase zile pe săptămână la STEYsha School of Irish Dance. În 2022, cu povestirea Asincron, am câștigat locul al III-lea la secțiunea SF din cadrul Concursului Național de Literatură SF & Fantasy, organizat de Renașterea Buzoiană.*

Pentru mine, dansul irlandez merge mână în mână cu literatura folclorului irlandez, un adevărat tezaur imaginativ, astfel că deseori ficțiunea mi se strecoară în universul dansului și viceversa. Creez scenarii fantastice pentru a-mi face dansatorii să percuteze cu dansul sau cu anumite componente ale acestuia. Scriu pentru că nu-mi mai ajunge doar atât. Pentru că nu toate poveștile pe care mi le spun se potrivesc cu sala de Irish dance, dar fiecare dintre ele trebuie să capete formă fizică pentru a-mi permite să-mi văd de viață în continuare.

VIOREL

Cine umblă acolo?

Andrei Gaceff

„Prima oară s-a întâmplat într-o noapte, în timp ce orașul dormea. Fluturi pictați pe pereții blocurilor. Sute de fluturi colorați, mai mici ori mai mari, cât o unghie ori cât un automobil."
Mulțumiri se cuvin lui Marian Coman

Segaaa!

Și-am pornit. Este actul întâi.

Alerg. Alerg cu plăcere, îmbrăcat cu treningul meu albastru și în adidașii mei roșii cu talpă Goodyear. Am făcut bine să-mi dau părul pe spate la pieptănat – aproape am creastă.

Desigur, eu nu mă rostogolesc când prind viteză, nu fac tumbe, iar un povârniș ca în zona Green Hill mi-ar da serios de furcă.

Sunt convins că și eu aș cădea dacă m-aș ciocni cu un roboțel-maimuță sau cu unul crab. Aș pierde și toate obiectele pe care le am la mine în acel moment.

Aș pierde, ca Sonic Ariciul, inelele. În cazul meu, inelul de logodnă pentru Selma.

Sunt îndrăgostit de fata cu cel mai frumos câine ciobănesc-german din lume.

Pe măsură ce mă apropii în fugă de mica trupă de polițiști care supraveghează blocurile S, văd cum îi cuprinde teama și duc mâinile la bastoanele electrice de la brâu.

Atunci eu încetinesc și mă opresc. Un polițist mă legitimează, alții mă recunosc. Să fiu băiatul șefului poliției orașului ajută. Imediat însă aflu că au alt motiv de grijă, sunt de-a dreptul disperați.

— Priviți! îmi spune unul dintre ei.

— Sau mai bine nu vă uitați...

— E femeia cu toporul! îmi explică altcineva.

Este într-adevăr, pe întreaga fațadă a blocului S, o femeie care ține o toporișcă. Așadar, ăsta e visul dominant al blocului: o mamă și-a adus fetița în pădure, la tăiat lemne.

— O să-l taie acum! continuă panica printre polițiști.

Se referă la bradul în fața căruia femeia s-a proptit. O așază pe copilă pe o buturugă...

— Deci alt copac tăiat!

...și își suflecă mânecile. Acolo, în acel vis, este același anotimp ca la noi. Și aceeași vreme. Avem ceva zăpadă, dar momentan nu ninge. Se apropie Crăciunul. Este foarte firesc ca femeia și fata să își dorească un brad. Numai de n-ar fi interzis. Iar în lumea visului poate că nu au înlocuitor, brad de plastic.

Un om de ordine își duce mâna la ureche. Comunică:

— Incidentul 103 se petrece la S26. O să intervenim acum.

Tăietoarea de pomi de Crăciun aplică prima lovitură și întreaga clădire vibrează.

OK, jumătate din grupul polițiștilor o rupe la fugă spre intrarea în blocul care levitează. O iau pe banda rulantă și, când ajung în clădire, dau alarma. Astfel încât afișarea viselor să înceteze și toți locatarii să se trezească. Scoală tot blocul, deși polițiștii se vor duce direct la apartamentul-sursă.

— O să aflăm cine ne face necazuri.

Îmi iau la revedere.

— Vă descurcați splendid. V-am lăsat!

— Noapte bună, domnule Gundersen! Spor la alergat, apoi vise agreabile!

Ăsta e și motivul pentru care fac jogging după ora de culcare prestabilită. Încerc să mă păcălesc singur că ar fi pentru sănătate, însă adevărul este că dacă ar lipsi afișajul viselor de peste tot pe unde trec, m-aș plictisi până la urmă și aș sta în casă. Poate aș dormi mai mult.

Dau mâna cu omul care mi-a urat vise frumoase, apoi reiau traseul meu prestabilit, spre locul de întâlnire cu Selma. Desigur, până acolo mai sunt atâtea și atâtea blocuri să-mi țină de urât.

Bunăoară, în zona U, blocul pe care se joacă de obicei șotron. Ziua de azi nu e o excepție. Nu știu ce spune

despre inteligența polițiștilor faptul că întotdeauna când se joacă șotron sau se sare coarda, un polițai este de gardă, privește ca hipnotizat.

Nu mă vede, nu-l salut. Accelerez.

Urmează blocuri unde se pescuiește și se vâslește. Cineva încearcă să se bronzeze. Accelerez, accelerez.

Ca să ajung în zona V, trebuie să trec pe lângă două blocuri scârboase. Primul este un bloc unde actorul neamț Udo Kier își scoate mațele ca pe un film de scurt metraj pe care să-l înfășoare pe rola unui proiector. La cealaltă clădire care-mi repugnă, cineva opărește și jumulește găini. Și domină cu asta visele vecinilor.

Trec mai departe. Trec și pe lângă o școală. Are un singur etaj și a fost construită pe sol, nu levitează. Pe pereții școlii nu apar niciodată vise sau gânduri. Asta ar fi ceva de discutat cu Selma, care m-a asigurat că Îngrijitorii sunt foarte interesați de ce se petrece la ea în liceu, unde lucrează pe post de consilier psihologic.

Pe cer nu e niciun nor, de parcă n-ar exista atmosferă și n-ar fi nevoie de prognoză meteo. În noaptea asta voi avea mai mult timp la dispoziție să vorbesc cu iubita și să ne plimbăm. Chiar dacă e trecut de ora 23 (semnalul de culcare s-a dat cam acum o oră, dar eu unul nu mă simt o găină, teafără sau jumulită).

Continui să alerg pe trotuarul bulevardului Rasmus Hansson, iar vremea ține cu mine și Selma. Ea urăște ninsorile, o văd mereu cum visează că s-a născut în ță-

rile calde, o văd când o conduc acasă și mai poposesc prin jur până adoarme.

O voi revedea curând.

Așadar, zona V. Sunt blocuri cu jocuri de noroc, jocuri de adulți. Și pe aici se mai adună poliție, dar în noaptea asta nu e nimeni la filaj. Mă uit la clădirile care plutesc, ținându-se cu lanțuri de fundații, uneori trăgând de zale. Sunt așa de jumătate de secol, a fost o directivă a Îngrijitorilor noștri. În general, blocurile trag în direcția unde locatarii își doresc să fie, dar nu toți vor să ajungă în centru – la zona comercială și la Mall. Mai des, clădirile trag spre parcuri; nu am niciun dubiu că Îngrijitorii analizează aceste mișcări și tendințe.

Mărturisesc că nu i-am văzut vreodată pe Îngrijitori. Nici eu, nici majoritatea covârșitoare a populației. Mă rog, sunt sigur că la nivel înalt au avut și au loc adesea întâlniri. Așa primim directivele călăuzitoare, așa punem întrebări și primim răspunsuri. De 50 de ani de când au preluat conducerea, poluarea a scăzut enorm; deja în primele luni, aerul citadin, înainte aproape irespirabil, s-a schimbat radical și se putea face jogging pe oriunde prin oraș. Bănuiesc că putem spune că e o dictatură ecologistă.

Alerg în continuare și iată-mă în zona W, ultima, cea de la marginea localității. Dacă ar fi să ne luăm după filme, mai cu seamă cele vechi, aici e locul cel mai periculos. În realitate, în realitatea de acum, nu e nimic

special aici, în afara faptului că după blocurile W dau de un zid.

Se poate călători între orașe cu mijloace de transport în comun, atâta doar că orașele sunt împrejmuite cu ziduri. Cum spuneam, orașul nostru nu e izolat. Poți merge la gară ca să iei trenul către alte localități. Ce nu poți face este să o iei hai-hui pe câmpii sau prin păduri. Cel puțin nu oriunde; există și trasee pentru excursii în natură, marcate și permise. E spre binele nostru.

Hm, sunt de acord cu asta? Mă întreb din nou. Istoria, poluarea și zidul.

Făcând abstracție că majoritatea nu ne dăm în vânt să fim abordați prin oraș de bărbați la patru ace efectuând sondaje, gândiți-vă bine ce reacție ați avea dacă v-ar bate într-o zi pe umăr un bărbat la costum și v-ar spune „Hei, cetățene! Recunoaște, cât de des tușești? Mai poți respira? Ți-e sete sau ai face un duș? Atunci îngăduie zidul ăsta de beton și blocurile astea în lanțuri. Te obligă să nu mai ascunzi nimic, fiindcă îți citesc visele și le afișează, în toată splendoarea. Îngrijitorii sunt mereu cu ochii pe tine. Ah, da, nu poți să te mai duci de capul tău în pădure.

Eziți să răspunzi? Tușești și eziți? Vrei să mai existe parcuri și să te poți plimba cu cineva pe acolo? Poftim, uite și o țâșnitoare cu apă cristalină."

Probabil că au fost oameni, mai cu seamă tineri și mai cu seamă atunci, la ridicarea zidurilor împrejmuitoare, care ar fi ieșit cu râvnă în stradă să se ia la ciomăgeală cu poliția pe teme de dictatură, însă ceva i-a reținut. Repet, probabil ideea să nu mai fie apă la robinet și să nu mai ai nici ce respira. Eu nu am trăit acele vremuri, recunosc că nu știu toate mecanismele mentale și motivațiile oamenilor de atunci. Eu mă aflu aici și acum și mi-e bine. Nici cunoștințele mele nu se plâng.

Am cel puțin motivele mele să fiu fericit. Sunt îndrăgostit de fata cu cel mai frumos câine ciobănesc-german din lume. Și nici ea nu-i de lepădat.

Îi zăresc, sunt la W20, la intersecția următoare.

Sprintez și ajung la ei.

— Bjarne, mai reziști? Răsuflă.

— Bună, Selma.

— Bună.

— Hei!

Asta a fost pentru Athos. Îmi răspunde cu o limboacă pe toată fața mea, dar eu nu mă supăr niciodată pe el că este atât de... libidinos. Îmi place că nu e gelos. Mă pot plimba cu Selma de mână.

Aș fi vrut și încă mai vreau să o sărut pe Selma, dar am găsit-o cu o acadea enormă în gură. Este dintre cele multicolore, pe băț, așa cum am descoperit împreună

la un chioșc din parcul de distracții. Selma îmi confirmă: scoate la mine o limbă în trei sau patru culori. Și, într-adevăr, acum că pot să o văd, acadeaua se dovedește a fi măricică.

Finalmente, îmi sărut iubita și împărțim gustul dulce.

O văd apoi rotind acadeaua prin aer ca pe o baghetă magică. Duc atunci mâna la inelul de logodnă din buzunarul pantalonilor. Momentul ar fi propice.

Dar Selma întreabă:

— Ce mai face colegul tău de serviciu? Cel care se interesează de mine și îți spune des să mă iei în căsătorie.

Moment ratat. În sensul că ocazia s-a dus, elementul surprizei. Nu mai are niciun haz să scot acum inelul. Mai amân cererea în căsătorie, piesa de teatru.

— Colegul? Cred că ar vrea să fie în locul meu acum. Sau mereu.

Selma mă lovește ușor pe obraz cu acadeaua-baghetă magică.

— Desigur, la ora asta doarme. Sau ascultă muzică. În orice caz, e la domiciliu.

— O să-i găsesc o fată printre profesoarele de liceu, își ia Selma angajamentul. Să-l domesticească bine.

Selma are permis de circulat pe afară la orice oră. Nici ea nu știe de ce l-a primit. L-a găsit într-o zi pe birou, din partea conducerii liceului unde lucrează, și s-a bucurat de perspective. De atunci îl are și pe Athos, de când și-a dat seama că ora 23 n-o va prinde mereu

acasă. Sau cel puțin ăsta cred eu că este motivul pentru care și-a luat câine.

— Peste o săptămână e Crăciunul.

Deci așteaptă s-o invit din nou la părinții mei. Nu pot să-i promit asta. Și în niciun caz nu-i pot promite noaptea de Ajun, pentru că... am altă nebunie în cap. Așa ar spune toată lumea despre planul meu.

Fiindcă mi-a oferit, mai gust și eu acadeaua, un pic.

— Este primul an când orașul nu e împodobit aproape deloc. Apropo, ai auzit pe altcineva care face caz de asta, în afară de noi? întreb.

— Nu, ai dreptate. Suntem singurii nemulțumiți.

— Revistele apar în continuare cu imagini ca în ceilalți ani. Probabil sunt poze mai vechi, încerc eu să explic.

Pentru că o văd din nou cum face vrăji în aer cu bagheta de zahăr, o trag pe Selma spre mine și o sărut prelung. Atunci simt o intruziune din exteriorul apropiat, și nu a fost Athos, el știe când să nu ne bage în seamă. Totuși, nici n-a lătrat.

— Bjarne, ai simțit și tu? Lumini și sunete de bliț, ca și când ne-ar fi fost făcute poze pentru o revistă de scandal.

— Da. Uite-i cum ne înconjoară.

Sunt mai mulți licurici, făcând ce fac ei mai bine. Mai zăbovesc câteva clipe cu noi, apoi se retrag peste zidul de la un metru de noi.

Licurici în decembrie?

— Ciudați paparazzi.

Continuăm să ne plimbăm, dar părăsim zidul de beton, trecem pe trotuarul celălalt. Îmi fac în minte calcule pentru cererea în căsătorie și mă gândesc și la Crăciunul meu.

— Ai vrea să-ți spun o întâmplare cu fantome? îi vine dintr-odată iubitei mele.

— Se petrece într-o școală sau într-un liceu?

— Ai ghicit. E de la liceul unde sunt consilieră. Dar, mai exact, e o poveste cu ghivece-fantomă. Știi, stau destul de mult singură în cabinetul meu. Mai vin din când în când elevi cu probleme personale sau trimiși de diriginții lor, însă asta nu îmi ocupă tot timpul. În plus, nu sunt mereu atentă la ce fac femeile de serviciu, nu le urmăresc când îmi fac curat în cameră. Și nu prea am grijă de flori, de plante.

Se nimerește să fim întrerupți. Uimitor, mai umblă pe străzi și alte persoane decât organele de ordine. Ne intersectăm cu doi tipi în salopetă.

— Suntem Matheus și Protheus.

Au și carte de vizită? Astea trebuie să fie porecle. Sunt jenați.

— Ne ocupăm cu instalațiile din zona W.

Se tem de noi. Ne cred de la Securitate pe mine și pe Selma, umblând noaptea în doi cu câinele, un fel de supracontrol, de patrulă, și se așteaptă să-i mirosim. Imaginea de pe blocul de unde au ieșit este cu doi tineri

care se sărută într-o sufragerie, deși e inundație acolo, iar apa le ajunge la genunchi. Ce vis dominant! Numai de n-ar fi adevărat.

Instalatorii privesc către ciobănescul-german. Dar Athos nu găsește nimic suspect la ei, iar Selma nu trebuie să tragă prea tare de lesă.

Îmi vine în minte o replică pe care-am auzit-o într-un film turnat înainte să mă nasc, și o folosesc acum:

— Circulați, circulați!

Îmi dau ascultare. După câteva clipe, nu le mai vedem decât spatele.

Selma întreabă:

— Apropo de meseriași. Ce spuneai c-ai fi vrut să devii când te faci mare? Era un vis la care-ai renunțat.

— Îngrijitor într-un bioparc.

Își scoate acadeaua din gură ca să nu se și înece când moare de râs.

— Tu îngrijitor la zoo? La tine în apartament nu găsește omul nici un cactus. Iar familia ta n-a ținut nici măcar o pisică.

— Dar am avut totuși hamsteri. Pe primul mi-l amintesc atât de vag, de parcă ar fi fost în vizită pe la noi sau luat cu împrumut. A fost jucăria mea cu viața cea mai scurtă. Apoi tata a cumpărat un al doilea.

— Ai vreo fotografie cu el?

— Cu mine împreună cu hamsterul?

— Nu neapărat. Cu el.

— Da, am.

O reperez în Cloud.

— Uite-o. De ce râzi iarăși? Mai râzi mult?

— E tip pașaport. Îl țineai cu forța spre cameră, strâns în pumn. Domnul Șoricescu.

Are dreptate.

Afecțiunea mea pentru ea se manifestă din nou. Athos stă foarte cuminte cât eu și Selma ne sărutăm, spre deosebire de cei mai mulți câini, care devin geloși în astfel de momente și vor să participe, să se pupe cu stăpânii, cu musafirii etc.

Mai simt ceva, pe obraz. Mă uit la Selma de parcă am fi elevi descoperiți de părinți. Am crezut că ninge, lucru cu care ne-am fi împăcat, dar de fapt e lapoviță, naiba s-o ia.

Fugim spre un bloc unde domină un vis în care un puști culege nuci de cocos dintr-un palmier de pe o plajă. Facem asta din instinct, ne ajută doar mental, căci clădirile care plutesc nu țin și de acoperiș. Ar fi periculos să ne băgăm printre lanțurile fundației. Se și aude cum scrâșnesc.

Ne sfătuim un pic și decidem că întâlnirea noastră de azi trebuie să se încheie. Nu ne dăm întâlnire pentru o dată viitoare, Selma va aștepta cuminte să o sun.

Fugim și ajungem la blocul ei, V7. Iubita mea și câinele iau banda rulantă care suie spre ușa blocului.

Îi pot oferi 24 și 25 decembrie? Nu prea cred, la asta cumpănesc cât o petrec cu privirea pe Selma.

Din ce în ce mai ud, zăbovesc în fața blocului ei. Aștept să adoarmă. Poate îi văd visul. Trece o jumătate de oră. Apare ceva, se schimbă visul cu cei doi cowboy, tocmai când începuseră să tragă unul în altul. Apare dintr-odată un raft, un raft sau un pervaz cu flori, dintre care unele pleoștite. Apoi cineva, în loc să se îngrijească de plante, așază pe raft un ghiveci gol.

Mda. Nu știu al cui este acest vis.

O iau la fugă prin lapoviță. Materialul tălpilor își face numărul de magie și pot să alerg fără să cad pe spate sau să vin în nas.

Până la blocul meu, M1, am ceva de alergat. În ciuda vremii, scot totuși un timp bun. Ah, poftim, iarăși cumpărături. La mine la bloc, de când îl știu eu, numai asta se difuzează pe fațadă. Vise despre cumpărături. Ceasul de noaptea trecută tocmai s-a ieftinit, așa că azi persoana și-l permite. În vis. Și-l pune la încheietură și îl admiră îndelung. Îmi ia ochii. De fapt, îmi cam face silă.

Am să mă mut de aici. Îmi doresc altceva.

Când nu sunt alergătorul nopții și nici nu dorm, pot fi găsit într-una dintre clădirile de birouri C, unde își are sediul firma noastră de avocatură. Mă rog, sunt într-o pauză acum și fumez cu Waltz la bulevard.

— Tu, care traversezi orașul în lung și-n lat, știi de blocurile J? De J5, mai exact, deschide Waltz un nou subiect.

— Chiar ce visează fiecare bloc nu știu nici eu. Lucrez pe cont propriu, eu și tata nu discutăm chestiuni de-ale lui de serviciu.

— Am eu informații de la unchiul. E șef de echipă la mentenanța blocurilor, ții minte. Au avut de furcă cu J5 de când s-a umplut cu burlaci. Noaptea e foarte tensionat acolo. J5 se zgâlțâie, trage puternic de lanțuri în sus. Așa că i-au mai montat unul.

Nu cutez să comentez grozăviile lui Waltz. Și pun pariu că mai are ceva de spus.

Între timp, un robot-maimuță care gestionează un coș de gunoi ne face scandal că nu folosim cum trebuie scrumiera și mai scăpăm și pe trotuar.

— Ziua, blocurile astea arată ca niște cutii de lapte.

Adevărat.

Waltz continuă:

— Te mai uiți la TV?

— Nu prea. Mai deloc. Citesc sau alerg pe-afară.

— Deci nu urmărești ascensiunea unui grup care-i de părere că epoca Îngrijitorilor trebuie să se sfârșească. Ne-au ajutat cincizeci de ani, destul, a sosit vremea să ne purtăm din nou singuri de grijă.

Sunt oarecum consternat. De parcă mi-ar fi deschis în plină figură o doză cu suc carbogazos.

— Chestia asta nu e cenzurată? Ajunge pe post?

— Uite că ajunge. Cum-necum, se difuzează la știri și la diverse emisiuni de dezbateri.

Ce coincidență! Pe bulevard se apropie o coloană de vizitatori. Două dube cu Îngrijitori însoțite de mai mulți polițiști pe motociclete. Dubele nu au geamuri, au numai parbriz. Șoferii sunt oameni, dar pe Îngrijitori nu-i putem vedea, desigur.

Waltz, bucuros de oaspeți, mă întreabă cu o voce scăzută:

— Dispărem? Intrăm la birouri?

— Nu sunt vizitatori? Să-i lăsăm să ne viziteze.

Atunci Waltz face la fel ca majoritatea lumii de pe trotuare: se întoarce cu spatele la stradă.

Eu nu am reacția asta; fumez intens și mă gândesc iar și iar la ce va fi de Crăciun. Până să mă dezmeticesc, constat că una dintre dube a oprit la mică distanță de mine. Remarc vizetele de pe pereții mașinii, de fapt niște fante ca pentru poștă; foarte probabil, pe acolo privesc vizitatorii.

Sunt fotografiat în timp ce scot rotocoale de fum, e o poză făcută cu licurici. Iarăși. Când mă apropii de mașină, licuricii intră prin fante la stăpânii lor.

Mă înclin spre dubă și încerc să văd ceva prin acele fante, însă nu reușesc să disting nimic. Cineva dinăuntru remarcă apropierea mea și îmi aruncă printr-o fantă ceva de mâncat, presupun. Ah, un soi de biscuit, într-un ambalaj pe care nu scrie nimic, e doar un logo botanic.

Produsul e bun la gust, integral vegetal, cred. Când termin de mâncat, se aude un ciocănit, un polițai flu-

ieră și tot convoiul pornește și pleacă încetișor mai departe.

Dacă fumatul ar ucide numai un pic mai iute, această scenă n-ar fi avut loc.

Segaaa!

Arăt din nou ca ariciul vitezoman celebru, port trening albastru și pantofi roșii.

Dar nu alerg, nu se poate, fiind încărcat cu coșul ăsta plin cu bomboane de pom. În plus, pe jos e zăpadă acum.

Suntem în ajunul Crăciunului. Și merg la locul meu favorit.

Selma fiind psiholog, a fost dificil să o mint, să-i prepar și să-i servesc o scuză mincinoasă – de ce tocmai zilele astea nu ne putem întâlni. Ca să-i fie mai greu să mă citească, am evitat apelul video. Altminteri, noi tot timpul vrem să ne vedem, chiar și de la distanță. Am spus că Athos e frumosul, iar stăpâna lui nu cine știe ce? Ei bine, am mințit. Fără Selma, nu dau doi bani pe potaie. Atâta doar că am nevoie de câteva zile pentru mine.

Cu Selma și părinții mei la o parte din calea mea (am anunțat-o pe mama că voi petrece cu iubita, desigur,

închizând oarecum rotund minciuna), nu mai rămân decât polițaii. În noaptea asta văd pe străzi mai mulți decât de obicei. Nu mi-e teamă că m-ar trimite înapoi acasă, ci că aș putea fi obligat să împart bomboanele cu ei. Faptul că-i ocolesc face dintr-un drum lung unul și mai lung, și ar fi păcat să ajung prea târziu la destinație și să nu mai găsesc pe nimeni treaz.

Îmi fac griji, de ce să nu recunosc, dar merg, și merg...

Trec și de zona W, iar în colțul de nord-vest al orașului, iată-l! Blocul Z1. Fațada lui afișează ce a afișat în fiecare noapte în care l-am vizitat: pădure. În blocul ăsta aș vrea să locuiesc. Din păcate, de când urmăresc eu anunțurile imobiliare, niciodată nu a fost la vânzare un apartament de aici.

Las banda rulantă să mă suie la Z1. Sunt foarte emoționat, așa că strâng toarta coșului cu bomboane. Urcușul este lin, întrucât clădirea, chiar și levitând, este foarte stabilă, visele locatarilor sunt foarte stabile, iar Z1 trage constant spre nord, spre pădure.

Ah, de ce nu m-am gândit la asta? Z1 are paznic. E îmbrăcat întocmai ca un șofer de dubă a vizitatorilor. Când l-am surprins, citea „Prin ținuturi îndepărtate", de Ghenadi Sneghiriov, o carte ilustrată pentru copii. Mai are pregătit un teanc. Cred că s-a speriat să mă vadă și fiindcă era la capitolul „O apariție înfricoșătoare", deși acolo se povestește despre un pește urât, cu care mă asemăn prea puțin.

Îi explic că vreau să-mi cunosc și să-mi îmbunez viitorii vecini, iar pentru asta mă înfățișez ca un fel de colindător un pic invers, unul care aduce el dulciuri.

— Sunteți nebun de legat! mă face el fără pic de menajamente.

— Asta nu. Sunt...

...și mă prezint ca fiu al șefului poliției și ca avocat la cea mai mare firmă din țară.

Dintr-odată, cu paznicul se întâmplă ceva, în mintea lui se fac niște conexiuni, îmi spune că fratele lui are mici probleme cu Legea, deși, la cât de mari a căscat ochii aflând că sunt avocat, m-aș mira ca acele probleme să fie mici. În fine, îi promit că mă voi ocupa personal și gratuit de cazul fratelui său, iar asta îmi deschide calea.

— Să nu sunați la mai mult de două-trei apartamente, ați înțeles? Iar dacă sunteți prins pe paliere, să spuneți că ați fost chemat la apartamentul 51, e singura dumneavoastră șansă! Domnul să vă apere!

Îi mulțumesc din suflet paznicului pentru îngăduință, apoi iau liftul. Aleg etajul 9, întrucât mi-ar plăcea să am o vedere de sus, mult dincolo de zidul de beton al orașului. Întâmplător, cât timp urc cu liftul, în cabină răsună cântecul „We built this city" (on rock and roll).

Gata, sunt la penultimul etaj, iar luminile palierului încep să se aprindă, una câte una. Ei, dar ce-i asta? Pe palier este aglomerat cu brăduți în ghivece, neornați. Numărându-i și studiind un pic locul, deduc că la un

moment dat, inițial, brăduții erau aranjați câte unul la fiecare apartament de pe culoar. Nu știu cine a jucat festa asta de a-i împrăștia într-un asemenea hal pe palier (iar paznicul se gândea că eu aș putea face prostii prin bloc!...). M-am apucat și am dus fiecare brăduț lângă o ușă apropiată.

După ce termin de făcut ordine, răsuflu de trei ori, apoi aleg un apartament și sun la ușă, deși suntem mult după ora de culcare recomandată oficial. Fiind totuși de Sărbători, îmi pun speranțele în ospitalitatea locatarilor și în faptul că sunt încă treji.

Și da, dinăuntru se aude ceva. Un târșâit de picioare, aș zice. Apoi ca și cum cineva cu o haină plină cu nasturi s-ar lipi de ușă.

Încerc să mă prezint:

— Colindătorii! Și aduc cadouri!

Nimic, niciun răspuns imediat. Cineva din apartament mătură în grabă, parcă.

După un minut:

— E descuiat, intră.

A fost tot timpul descuiat? Ca să vezi ce comunitate!

Bun. Iată-mă înăuntru! Ar putea fi casa viselor mele. Mă rog, fără ghiveciul gol de lângă cuier.

De întâmpinat nu mă întâmpină nimeni.

Se aude apa de la duș și vocea groasă repetă:

— Intră. Așază-te în sufragerie.

Predomină un miros de conifere, dar asta nu mă deranjează deloc. În sufragerie sunt, în ghivece, un pin mare, doi pini mici și un brăduț pe cale de a fi împodobit: are două globuri albastre și o ghirlandă care-l cam stranguleaza.

— Îmi cer scuze că nu v-am cântat la ușă un colind. Adevărul e că nu știu niciunul, și oricum mai rău aș fi deranjat cu gălăgia, falsând.

În sufragerie au televizor, dar nu și combină audio. Există un pick-up, de la care, curios lucru, lipsește brațul. E doar platanul. Altfel spus, pick-upul nu are o piesă de bază, nu are ac.

În bibliotecă sunt niște albume și ghiduri turistice, precum și câteva cărți pentru copii mici.

Iau loc într-un fotoliu, cel mai aproape de bucătăria deschisă.

N-aș putea preciza de ce, dar atmosfera e foarte tensionată. Poate din cauză că gazda nu mai vorbește?

De la duș aud zgomote ca și cum cineva s-ar freca viguros cu o perie.

Reîncerc să mă prezint, nu pot sta așa la infinit:

— Mă numesc...

— Ai trecut pe lângă destui... Ești foarte aproape acum, așa că...

Ce vrea să spună?

O transformă în întrebare:

— În fine, cum te cheamă?

— Bjarne.

— Mie îmi poți spune domnul Iulius.

Aha, deci eu sunt Bjarne, iar gazda e domnul... Important e că nu m-a dat afară deocamdată.

— N-ar fi trebuit să vii într-un costum roșu? mă blochează domnul Iulius.

— Într-adevăr, poate-ar fi fost mai potrivit ocaziei. N-am cugetat îndeajuns înainte să vin încoace. Sunt obișnuit să comut între costumul de avocat și treningul albastru. Totuși, am venit cu bomboane de pom de Crăciun.

— Atunci pune-le în pom!

Nu mă liniștește invitația asta, chiar mă ia prin surprindere.

— Acum, domnule Iulius, răspund ca un majordom.

Încarc brăduțul cu șapte bomboane învelite în staniol roșu, însă cumva nu reușesc să-l fac să arate mai bine, mai festiv. Întreb, ca să știu dacă mai adaug:

— Și familia, domnule Iulius?

— Soția și doi copii. Sunt la bunici acum.

Gestionez bomboanele în consecință. Mai las și pe o măsuță de sticlă.

— Tu nu guști nimic? Servește-te cu un morcov de pe balcon.

E o invitație pe care nu o pot refuza – nu-mi pasă de morcovi, însă mi se permite să mă uit de pe balcon!

Hm. Ce găsesc acolo: niște cârlige mari cu sfoară și o ladă uriașă deschisă. Comoara sunt tocmai morcovii, plantați. Trag tare de frunzele unuia, până iese. Am rezolvat cu leguma, acum îmi acord niște timp să admir priveliștea. Așa cum mi-am imaginat, dincolo de zidul orașului este pădure, pare să fie numai de conifere. Copacii sunt până hăt-departe glazurați de ninsori, dar cei din imediata vecinătate a zidului nu au zăpadă pe ei, de parcă cineva i-ar fi scuturat. E un fenomen ciudat, și m-aș fi gândit mai mult la asta, dacă nu mi-ar fi atras atenția o lansare de pe fațada unui bloc de la est. Este o rachetă Saturn, cred, cineva dintr-un bloc W are un vis nemaipomenit, fiindcă nu s-au mai lansat rachete de multă vreme, nu în timpul vieții mele. Am greșit cu Z1, trebuia oare să aleg drept domiciliu acel bloc W, cu acel visător?

Nu, totuși prefer pădurea. Cu liniștea ei constantă.

Revin în sufragerie cu morcovul și, fiindcă nu sunt foarte atent, aproape calc pe o moviliță de pământ, pe un petec de pământ pe care dau să-l strâng în pumn să-l pun la loc în ghiveciul brăduțului, numai că în ultima clipă am senzația că pe jos scria (foarte prost, greu de descifrat) „AJUTOR". N-aș putea băga mâna în foc, dar parcă nu era așa ceva când am ieșit pe balcon. Sunt un amețit când vine vorba de studiat locuri străine. Simt însă că mă încearcă o spaimă. Oare vreun infractor ține un ostatic în baie? Nu, nu, nu, ar fi trebuit să-i văd intențiile, ceva pe fațada blocului.

Întreb totuși, strig spre baie:

— Aveți nevoie de ajutor?

Am omis în mod intenționat numele.

— Să-mi spuneți.

— Cine? Eu să am nevoie de ajutor? replică vocea de la duș cu mirare.

Mă liniștesc. Ce treabă ciudată! Adevărul este că a fost pentru prima oară când m-am gândit la Athos, că mi-ar prinde bine ciobănescul-german.

Mă întorc la ale mele.

Zic:

— Mi-ar trebui un cuțit. Să curăț morcovul.

De data asta, aștept mult și bine un răspuns.

— Domnule Iulius?

— Mi-e teamă că momentan nu avem cuțit. Spală bine morcovul în chiuveta de la bucătărie. Cred că e suficient ca să-l poți ronțăi.

Ascult indicațiile și execut întocmai. În câteva minute sunt înapoi în fotoliul meu, mestecând. Mi-am păstrat jumătate de gură pentru vorbit. Mestec, iar la răstimpuri gândurile mele alunecă la racheta Saturn V care acum decolează din vecini. Așa că următorul subiect abordat de domnul Iulius mă ia pe nepregătite:

— Ia zi, în perioada asta sunt sărbătoriți doi tipi colosali, așa-i?

Respectuos, întâi înghit toată mâncarea din gură înainte să răspund.

— Ne referim la Moș Crăciun și Iisus?

— Da, dar să-l lăsăm o clipă pe Moș Crăciun. Să ne amintim de celălalt tip. I-a plăcut mult lemnul, să-l lucreze și să-l poarte. A fost tâmplar ani buni.

— Așa se spune. Încă se dezbate asta.

Mai mușc din morcov, însă mestec tot mai lent.

— Așa se spune, mulți spun așa. Iar la final, și-a purtat singur crucea grea de lemn. Fain om, rostește admirativ vocea de la duș.

— Dacă e totul adevărat.

— Probabil e adevărat. Știi c-aș fi putut să-l cunosc personal?

Am încetat să mai mestec.

— Numai că pe vremea aia eram ocupat să navighez pe Mediterana, am navigat mult, mult pentru unul de soiul meu.

E mai sigur în cosmos decât în apartamentul ăsta?

Înainte să mai apuc să comentez ceva, în sufragerie începe să ronțăie și să râcâie un șoricel, unul pe care nu-l depistez. Instinctiv, mă ridic și mă apropii de bibliotecă. Ciulesc urechile ca să localizez cu precizie sursa zgomotului de rozătoare în acțiune.

Mă plimb pe lângă rafturi și din când în când ciocănesc lemnul, dar șoarecele nu se teme, nu-și întrerupe activitatea. Totuși, îmi lasă insuficient timp să-l găsesc. Asta e, revin în fotoliu.

— Sunt aproape gata cu dușul, mă anunță domnul Iulius.

De la locul meu, observ ceva. A reapărut un petic de pământ în fața ghiveciului cu brăduțul. Trebuie să mă duc să cercetez. Îmi vine greu să cred, și totuși cineva a lăsat acolo încă un mesaj. Chiar sunt de părere că e pentru mine. Îl citesc de câteva ori.

O iau la fugă spre ușa apartamentului. Exact când sunt cu mâna pe clanță, aud dindărăt vocea bine-cunoscută:

— Domnule Bjarne!

Nu, nu întorc capul. Știu că e nepoliticos, însă pe termen lung sunt convins că e mai sănătos. Când deschid ușa să-mi continui evadarea, constat că toți brăduții de pe palier s-au grupat în fața acestui apartament. Calc printre ghivece, calc peste brăduți, calc și pe ei; mă împiedic de câteva ori, ca un soldat căruia i s-a ordonat din scurt să iasă la atac din tranșee.

Cotesc spre palierul mai mic, cu lifturile. Cum spuneam, nu privesc înapoi. Nici nu bag în seamă fojgăiala din spatele meu, scrâșnetele, trosnetele.

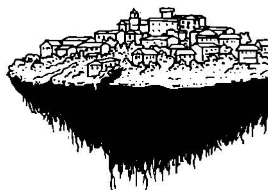
Am fost un tip norocos cam toată viața, așa că zăresc ușa unuia dintre lifturi deschisă. Cineva tocmai a intrat în lift să coboare. Strig fără ezitare:

— Țineți liftul, vă rog!

Existau șanse să nu fiu auzit sau ca individului din cabină să-i fie lehamite să stea după mine. Dar eu chiar mă consider un om norocos, am mai spus-o.

Așa că, în secunda următoare, un braț cu ace verzi, o ramură de pin cu degete iese să-mi țină ușa liftului. Sunt așteptat.

Andrei Gaceff: *Când și când, aduc vești din orașul cuvintelor. Orașul cu peștișori aurii care s-au născut vorbind, cărășei care își îndeplinesc unul altuia dorințe, devenind dragoni pe care trebuie să-i distingeți în nori sau în frunzișul copacilor. Aici vă pot fi de ajutor.*

O prevestire împlinită

György Györfi-Deák

„Țară, țară, vrem oraș!" Orașul este o așezare deschisă. Dacă e înconjurat de fortificații, se transformă într-o cetate, unde zidurile îi izolează pe cei dinăuntru de cei dinafară (și viceversa). Nimeni n-a lansat vreodată chemarea: „La arme, orășeni!" Nu-i pentru aceștia. A fi cetățean conferă siguranță, dar impune și multe îndatoriri. Orășenii sunt locuitori mai expuși în caz de război, dar mai slobozi în vreme de pace. Sau mutanți care umblă liberi printre cetățeni...

Somalia ieși din bordeiul improvizat pe traversele ce susțineau imensa pancardă luminoasă. Deși de când se colmatase canalizarea și administrația renunțase să mai repare hidrofoarele nu mai locuia nimeni în imobilul cu pricina, municipalitatea ținea să reamintească tuturor:

CETĂȚENI!
Aveți drepturi?
AVEȚI ȘI ÎNDATORIRI!

Aceasta, spuneau oamenii, era singura rațiune pentru care imensul corp de locuințe cu 57 de nivele nu fusese încă dinamitat. Consiliul local se folosea de orice

mijloc ca să-și facă un pic de propagandă. Iar uriașa firmă din buricul târgului costa mult mai puțin decât o pagină de ziar sau un minut de televiziune.

„Avem dreptul să avem îndatoriri", mormăiau cei care încercau să se sinucidă, asemeni tânărului din fața Somaliei, înainte de a fi aruncați înapoi de pe parapetul electrificat, căci municipalitatea avea printre atribuții și menținerea curățeniei orașului și, îngrozit de viziunea creierilor răspândiți pe caldarâm, primarul luase toate măsurile de precauție. Așa, rarii trecători din arondismentul Berzei puteau circula în deplină siguranță printre gunoaiele de pe stradă.

— Ai încercat să zbori ? îl întrebă Somalia cu inocență.

Tânărul era încă prea șocat ca să-i răspundă. Încercă să se ridice, dar nu-l ajutară puterile.

— Când plouă, doare mai tare, îl liniști zăluda.

Îi știa bine pe disperații aceștia și nu se temea de ei. De obicei o lăsau în pace, căci lungul urcuș îi storcea de puteri. Și-apoi femeia trecuse de mult de prima tinerețe, bani nu avea, întrucât îi dădea pe toți pe băutură, iar despre talentul ei ascuns nu știau decât puțini, iar acelora nu le-ar fi trecut prin cap s-o caute în locul cel mai vizibil al orașului, în coșmelia acoperită cu carton gudronat de sub memento-ul civic.

— Te pot ajuta cu ceva ? îl întrebă precaută.

Tânărul zvâcni din cap:

— Du-te-n...

— Atunci eu te las, făcu Somalia și dispăru în hăul întunecat din puțul liftului, unde, sub privirea înspăimântată a fostului sinucigaș, începu să coboare lin către sol.

Chiar și atunci când se aghezmuia mai tare, Somalia rămânea o persoană cumsecade. Și avea un fix al ei: zicea că se născuse sub o stea norocoasă și-i era sortit să devină cunoscută. Așa-i ghicise o babă. O vreme se tot lăudase cu aceasta, dar apoi a renunțat, deoarece lumea aflase de atât de antisociala ei capacitate de a pluti în orice direcție poftea și-i întorcea spatele mormăind: „Ce-i trebuie chelului? Tichie de mărgăritar..."

Așa că, întrucât mintea și îndemânarea n-o scoteau afară din casă, umbla cât era ziulica de mare prin oraș, încercând să câștige lozul cel mare: strângea ziare, ambalaje din plastic sau din carton, capace și alte asemenea nimicuri iscate să vânture faima altora, pe care apoi le decupa, le aduna și le expedia aiurea prin lume, în așteptarea unei săptămâni de vis în cine știe ce stațiune venusiană (12 ședințe de masaj erotic gratuit!), a unui frozeur HaiBLUE multicompartimentat, extrem de economic sau, pur și simplu, a marelui premiu de 1000 de lei neimpozabili.

Așa s-a întâmplat ca, din obișnuință, să completeze și talonul pentru concursul lansat de compartimentul urbanism: O STRADĂ ANONIMĂ PENTRU ANONIMUL DE PE STRADĂ, idee primită cu mult entuziasm

de funcționarii care se plictisiseră să tot boteze fostul Dobrogeanu-Gherea când Mareșal Antonescu, când Grigore Vasiliu-Birlic („dar cu ăsta ce-au avut, dom'le, că l-au preschimbat în Salcâmilor?").

— Dacă tot timpul trebuie să schimbăm ceva, atunci măcar să i se dea și cetățeanului o satisfacție, au opinat consilierii. De ce să ne chinuim să tot denumim o stradă? Mai bine facem o tombolă pentru toți cetățenii cu drept de vot, tragem la sorți și o botezăm cu numele câștigătorului.

Când puse plicul în cutia aflată la intersecția Mazărei cu Privighetorilor, Somalia Cimpoi nici nu bănuia că strada ce avea să despartă în două noul cvartal de locuințe de pe malul Argeșului (la nici o oră și jumătate de centru) avea să-i poarte numele. Iar în seara extragerii, când cinci milioane de bucureșteni cu carnet de alegător au urmărit cu sufletul la gură (după ce l-au trimis undeva pe primar, care își cam lungise discursul) cum se rostogolesc și se înșiruie pe ecran cifrele alese de calculator, amărâta de femeie bătea piața Crepusculului, răscolind gunoaiele.

Reporterii au căutat-o mai întâi la Centrul de Asistență Socială a Persoanelor cu Infirmități, a cărei adresă o trecuse (tot din obișnuință) pe talon. Sora-șefă i-a

lăsat să creadă că Somalia plecase la țară, la o rudă și avea să revină abia peste două săptămâni, în ziua când se distribuia alocația, dar în realitate habar nu avea de unde să o ia, femeia dispăruse din azilul mutanților cu mai bine de trei ani în urmă, când o căutaseră primii Dezlegători.

O echipă de la ZooM a găsit-o pe Cătălina, fiica ei, pe care o născuse la 17 ani, cu numai doi ani înainte de promulgarea legii de sterilizare a persoanelor cu deficiențe de comportament. Tată i-a fost un parapantist de la Boboc, pe care Somalia l-a cunoscut în vara lui '93 la Bușteni și care nici n-a bănuit vreodată că a zămislit încă o odraslă.

Cătălina a avut mai mult noroc decât maică-sa, a ajuns să se vadă așezată la casa ei. Reporterii au pus-o să-și dea repede șorțul jos, au machiat-o sumar și au fugit s-o filmeze cum își plimbă gemenele „pe strada bunicii". Erau două blonduțe buclate și bucălate, absolut normale. Din fericire, imponderabilitatea nu se transmitea genetic.

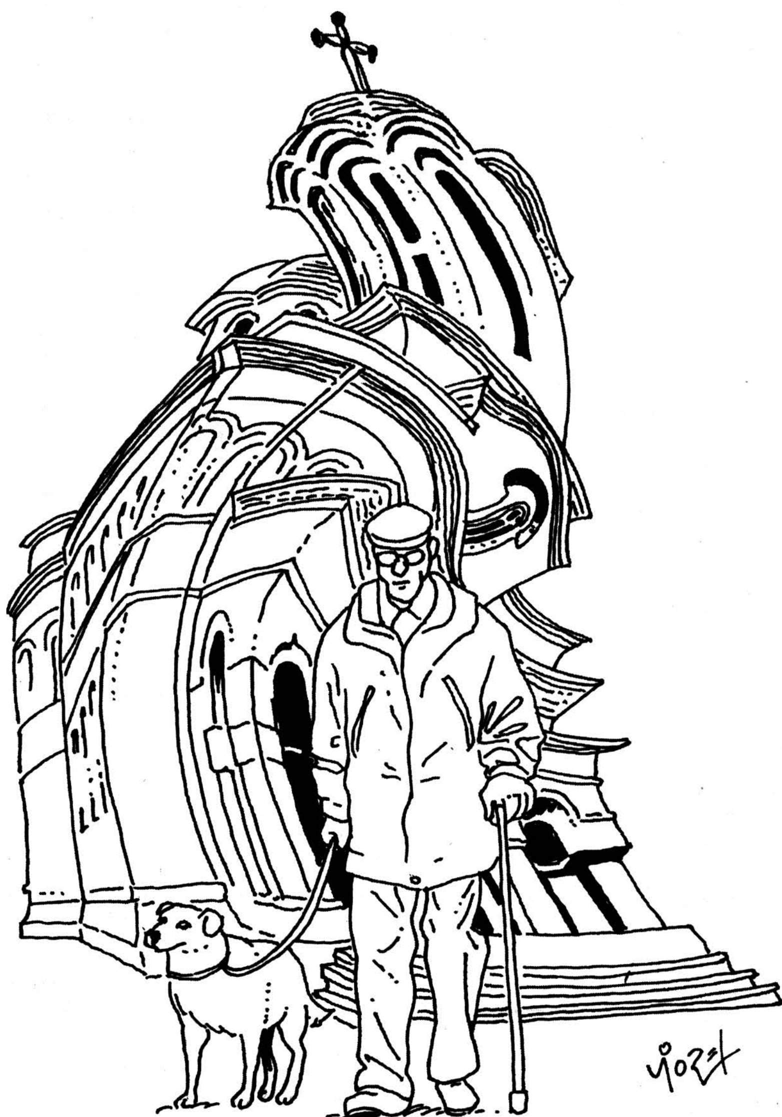

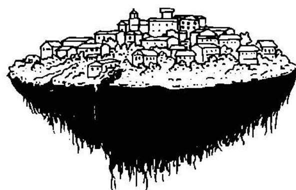
Iar Somalia, încărcată cu pungi de alune sărate, ambalaje de napolitane, doze de răcoritoare și pagini disparate din edițiile de dimineață, intră în bătrânul zgârie-nori, fără să știe că în acea zi se împlinise ce-i

fusese demult ursit. Păși în tunelul pătrățos pe unde circulase cândva liftul și, după ce se asigură că a pus bine sticla cu rachiu de anason în buzunar, își adună mâinile pe piept și se înălță repejor, către cerul liber...

Jibou, 1998. Premiul News Letter SF
la concursul pe tema „Orașul"

***György Györfi-Deák**: Amabilule cetitoriu, care nu ştii ce cald era pe vremea pădurilor de ferigi şi dinozaurilor capabili să le digere, n-ai de ce să te temi. Trăieşti printre supraviețuitori: generațiile precedente au scăpat de eclipsa din 1999, „virusul informatic 2K", „apoliticalipsa" milenaristă, sfârşitul calendarului mayaș, supraviețuirea calendarului iulian... Cu un pic de noroc, vei găsi ziare la muzeu şi, dacă Fortuna ne va surâde şi nouă, această carte. Eu m-am născut în 1964 şi am sublimat această prezentare cu un an înainte să împlinesc 60. Scriu de 42 de ani şi încerc să păstrez ce-i frumos şi trainic pentru vremurile viitoare. Vor fi multe amăgiri, dar şi duium de bucurii: vezi ce s-a nimerit să rămână adevărat. Şi dacă-ți plac poveştile de aici, dă-le mai departe...*

O știre

Emil Nicolae

La Rostock de pildă
într-o după-amiază perfect liniștită
cu mulțimea dispărută de pe străzi
și mașinile plutind tăcute ca niște fantome
un bărbat un singur bărbat
își plimbă labradorul disciplinat
pe partea dreaptă a trotuarului
uneori vorbește cu sine doar – în lăuntrul lui

istum tempus pe un alt meridian
în orașul tău (care nu are ieșire la mare)
către capătul aceleiași după-amieze
o mulțime de bărbați își plimbă câinii
pe străzile aglomerate și zgomotoase
într-o dezordine biblică și vorbesc tare
vorbesc singuri sau cu Dumnezeu
deopotrivă pe partea stângă
și pe partea dreaptă a trotuarului
deși o statistică minuțioasă ne-ar arăta
că majoritatea preferă partea stângă

(din volumul „Emanuel spune", Editura Junimea, Iași, 2022)

Simbiotic

Dănuț Ivănescu

Putem oare trăi și evolua fără această formă complexă de așezare pe care o numim oraș? Unii susțin că nu, alții sunt de părere că da. Cei dintâi au dreptate, pentru că pe de o parte suntem animale sociale, iar pe de alta orașul optimizează transferul de informație, dar și de servicii și de produse, baza progresului, în fond. Nici cei din urmă nu greșesc, căci se pare că tehnologia tinde să elimine caracterul obligatoriu al contactului direct dintre oameni. Am mai fi însă aceiași? Este oare orașul doar un construct social și/sau cultural? Nu există oare între om și oraș o legătură care transcende necesitatea?

Crescută din mugurul greg al vetrunei Saloméa, Noéla năpădi lingula proeminentă mărginită spre Platoul Hanami de ramificațiile mai tinerei Berzovia cu o iuțeală care le făcu să palpite până și pe cele patru sălașne sterpe, martore ale vremii când Catenele Samhain nu erau decât lanțuri șerpuite de cratere pustii, presărate cu bolovani, pingouri hidrostatice, capcane reci căptușite cu eflorescențe de sulf și lacuri de saramură înghețată. Apoi, în aproape un perghel, încălecă Valul Derzelas, sparse firava Dorsală Stribog și se prelinse de-a lungul Fretei Ispir până la poalele versanților orbitor de strălucitori ai lui Ahuna Mons.

Trezindu-se în dificultate, Berzovia se văzu silită să caute o fisură în brațul abandonat al lui Isis, cea dintâi sălașnă aclimatizată pe Ceres, să-și croiască o fosă prin țesutul necrozat cu pintenul său hipognat, să escaladeze platoul și să coboare pe crusta de dolomit în Craterul Occator, până la Cerealia Facula.

Așa începu istoria celui de-al treilea foburg de pe asteroid. De o jumătate de perghel a fost nevoie pentru ca epiteliul extern al celor două să se îngroașe îndeajuns pentru a face față vântului solar și fluxurilor de plasmă, pleura cavităților să poată menține nivelurile de temperatură, de umiditate și de oxigen necesare locuirii, rădăcinile să fie capabile să absoarbă fluidul vital, iar mameloanele să se maturizeze până la stadiul în care puteau oferi hrană și apă. Abia atunci pliscurile dorsale forfecară cordoanele ombilicale, întrerupând schimburile nutritive, inutile de-acum, iar Saloméa și Amatarasu se scofâlciră și muriră sub efectul neurinei, nu înainte de a-și obliga părtașii găzduiți să se mute în noile habitacluri, încă juvenile, cu sistemele vasculare la vedere și septurile translucide. Clanul Ulaid în Noéla cea ambițioasă și tenace, iar clanul Noiark în rezilienta Berzovia.

Povestașii spuneau că era a treia strămutare, cea din urmă înainte de Marea Joncțiune, ba chiar Nemed, vetrunul clanului Ulaid, care trăise toate strămutările și vizitase în vis foburgurile Tuscarora și Holmgard, aflate

hăt, dincolo de Deșertul de Salmiac, în Câmpia Vendimia, susținea că de-acum lucrurile se vor mișca atât de repede, încât nu se îndoia că va apuca și el să se plimbe pe Stradela Maxima și să soarbă o cófie *adevărată* împreună cu primul edil ales. Nu se arătă nimeni interesat de Stradela Maxima, dar o femeie pe nume Flann îl întrebă ce gust are cófia *adevărată*.

— Mult mai bun decât al erzațului oferit de Saloméa, răspunse vetrunul, pe buze cu zâmbetul îndepărtat care nu-l părăsea nici în somn. E peste priceperea mea să-ți descriu gustul, în schimb îți pot spune că aroma de cófie domnea pretutindeni în foburgurile de pe Terra.

Adevărul era că-i lipseau termenii de comparație pe care să-i înțeleagă membrii clanului, iar fără ei n-ar fi făcut altceva decât să înșire cuvinte goale, lipsite de sens. Nu-și permitea așa ceva, desigur. Multe le povestise Nemed despre ceea ce văzuse în foburguri cu ochii minții, dar și mai multe le ascunsese, pentru a-i feri de adevăruri dureroase, care nu le-ar fi folosit la nimic.

Le descrisese, cum putuse, forfota de pe stradele, de neimaginat pentru cei treizeci și trei de părtași ai clanului Ulaid, organidomurile încăpătoare unde se desfășurau ritualurile și spectacolele, atât de înalte, încât polipii crescuți din boltă, lungi de-un braț și mai bine, abia se zăreau de jos, iar ligamentele nervurilor de susținere aveau diametrul pasajelor de trecere, domorgurile multilobate destinate ergasteriilor iscusiților de tot

felul și, nu în ultimul rând, uluitoarele grădini hidroponice dezvoltate din semințele lăsate în grija lui Marduk de către cei trei apostați veniți de pe Marte în Diastima Rodinei.

Nu le destăinuise însă faptul că puținii părtași refugiați în Tuscarora din sălașnele sterpe fuseseră înghesuiți de semenii lor într-un ghetou, unde abia supraviețuiau în habitacluri decrepite, secate de colagen, chinuite de incontinență umorală și de scleroză, incapabile să găzduiască pe cineva. Că amărâții nu puteau aspira să ajungă vreodată iscusiți sau să se bucure de sfaturile lui Marduk. Că le era interzisă, lor și numai lor, participarea la ritualuri, la sărbători și la praznice. Că și mai puținii părtași pripășiți în Holmgard erau siliți să înlăture mucilagiul antiseptic din vergeturile vetustelor de la periferie, să le blocheze valvulele tricuspide, să le cauterizeze ganglionii nervoși și să le extirpe nodulii de hrănire, să le împingă spre moarte cât mai iute așadar, pentru a face loc mugurilor lob și a extinde spațiile de locuit. Se stingeau odată cu ele, refugiații, de inimă rea, de deznădejde și de rușine.

Se vede treaba că locuitorii din foburguri uitaseră cu totul că n-ar fi supraviețuit pe Ceres în lipsa sălașnelor. Că doar carnea și pielea lor îi apăra de gerul arzător, de atmosfera ucigătoare, de adierea morții venind dinspre stele, de jeturile de criomagmă pornite din măruntaiele înghețate ale asteroidului. Că ele le hrăniseră

strămoșii, străpungând regolitul cu rădăcinile și sugând viață din buzunarele de saramură ascunse în adâncuri. Că umorile gravifice vehiculate prin rețeaua de capilare le țineau tălpile pe podea și oasele la locul lor. Că fâșiile transversale de tegument, scuamos la exterior și vitros la interior, captau lumina palidă a Soarelui și o difuzau, amplificată, în habitacluri. Uitaseră sau pur și simplu nu le păsa, socotind sălașnele simple carcase utilitare puse la dispoziția lor. Le crestau glandele ca să-și mărească mai repede volumul, le injectau alcaloizi psihotropi ca să-și sporească intensitatea luminoasă, le provocau neoplazii și sarcoame, alcătuind merzbaumuri, chipurile din spirit artistic, le induceau subliminal dorința de a joncționa de cum se ivea ocazia, în ciuda faptului că nu erau suficient de mature pentru asta.

Ulaizii nu știau așadar despre foburguri decât ceea ce se îndurase Nemed să le istorisească. Ei încă mângâiau zonele de creștere ale Noélei, așteptând cu răbdare ca habitaclurile să se dilate de plăcere, iar pereții seroși să împingă departe, cât mai departe, moartea de afară. Încă îi spuneau povești, născocite de ei sau auzite la Nemed, și urmăreau cum puful senzitiv care mascase de-acum sistemul vascular alcătuia imagini schimbătoare sub efectul undelor iscate în aer de cuvinte. Cuibăriți între pliurile moi, care îi acopereau cu blândețe de cum își puneau în gând să doarmă, păr-

tașii visau permanent frumos, dar nu întâmplări sau acțiuni, ci senzații, stări, chiar forme, culori sau mirosuri, unele niciodată întâlnite în viața reală, de care se bucura și sălașna.

Din când în când Nemed, doar el, visa și altceva. În timpul somnului comunica Noéla cu el, așa cum comunicaseră anterior Brigid, apoi Saloméa, și cum o făcea, mai rar, mult mai rar, Marduk. Spre deosebire de Sfetnic însă, de la care primea povețe, nu întotdeauna clare, explicite, dar exprimate exclusiv în cuvinte, Noéla îi împărtășea informații despre ea și despre celelalte consangvine, răspândite pe toată suprafața asteroidului, sub formă de imagini. Din câte pricepuse vetrunul la un moment dat, exista o conexiune senzorială perpetuă între ele, ca între părțile unui întreg.

Așa află Nemed, pe de o parte din imagini, pe de alta din cuvinte, când și în ce fel avea să se petreacă așteptata joncțiune dintre Noéla și Berzovia. Odată trezit, invită cele treisprezece femei ale clanului în habitaclul lui Dida, cel mai spațios dintre toate, grație imaginației debordante a puștiului și a empatiei lui contagioase, și le desluși ce și cum urma să se întâmple.

În spinul evenimentului, la apusul lui Jupiter dar înainte de răsăritul Soarelui, se strânseră cu toții în rotonda adăpostită de pintenul principal de creștere al Noélei, în jurul mușchiului orbicular care închidea găvanul vieții, unde, mai devreme sau mai târziu, avea

să poposească trupul fiecăruia dintre ei. Când ieșiră de acolo, la miezul nahtei următoare – după ce se stinse melopeea tulburătoare a împreunării, iar tresăririle delicate ale membranelor încetară – trunchiurile centrale ale sălașnelor se uniseră pe lungime, iar în fața ochilor li se așternu cea dintâi arteră de acces a nou-născutului foburg, numită, potrivit tradiției, Stradela Maxima. Rânduite de o parte și de alta, habitaclurile individuale își așteptau părtașii cu diafragmele intermediare larg deschise și septurile fremătând ușor de nerăbdare. Din celălalt capăt al arterei înaintau membrii clanului Noiark, cu care se întâlniră exact la mijloc, în deocamdată modestul organidom din care avea să se dezvolte din muguri lob, în unghi drept, la dreapta și la stânga, o altă stradelă, apoi, urmând același tipar, alta și alta. Se îmbrățișară cu căldură, deși bineînțeles că nu se văzuseră niciodată.

Nu le luă prea mult să stabilească numele foburgului, propunerile limitându-se la trei: Tara, Niflheim și Tiamat. Avu câștig de cauză cea din urmă, aparținând lui Dida și susținută de amândoi povestașii, singurii care cunoșteau semnificația numelor, mai vechi decât coloniile arcologice de pe Marte, ba chiar și decât minele săpate în troienii Terrei, datând de pe vremea când pământenii înjghebau cele dintâi așezări permanente, iar universul încăpea între două fluvii. Alegerea edilului dură ceva mai mult, până spre sfârșitul spinului, de

vreme ce membrii clanurilor nu se cunoșteau, dar în cele din urmă își câștigară încrederea unii altora și Flann întruni majoritatea, apreciată fiind în primul rând pentru modul pozitiv de a aborda orice problemă, în care vedea întotdeauna o oportunitate.

După un perghel și jumătate, timp în care se atașară încă trei sălașne – firava și precauta Eingana, răsărită din străfundurile Fosei Nabanna, vivacea și cam ursuza Uzume, de loc din Catena Gerber, și toleranta și inventiva Aditi, ițită din grohotișul cimentat de toline de pe fundul Craterului Urvara – Marduk le permise părtașilor accesul la primele semințe, de cófie, de tomate și de pasulă, strecurate cine știe când și cum între cartilajele rădăcinilor, în geode cu temperatură controlată. De modesta recoltă se bucurară firește cu toții, în cadrul unei agape, însă cea dintâi cófie, preparată conform instrucțiunilor Sfetnicului într-un căuș cu coadă, anume pentru asta meșterit de primul iscusit, fu degustată de Nemed și de Flann.

— Trebuie să fi fost tare bine pe Terra, cândva! spuse femeia după ce sorbi cu atenție din lichidul de culoarea Petei Răsucite de pe Jupiter și-i întinse căușul vetrunului.

În acea nahte, aparent cu nimic deosebită, lui Nemed i se arătă în vis ceea ce nu credea că va vedea vreodată: valvele exterioare ale Tuscarorei și Holmgardului se deschiseră alene, ca buzele muribunzilor în secunda

ultimei suflări, una câte una, întâi de-a lungul Stradelei Maxima, apoi urmând celelalte artere de acces, până la cea mai recentă. Lumina pieri dintr-odată, suptă în exosferă odată cu aerul, țesutul habitaclurilor prinse a se umfla, până când pleurele și epiteliul, întinse la maximum, se fisurară în toate direcțiile, iar umorile, eliberate brusc din sistemul vascular, se evaporară instantaneu. Trecătorii apucară să ridice privirile și să vadă vaporii de apă croindu-și drum spre bezna cosmosului înainte ca ochii să li se stingă, uscați într-o clipită, chipurile buhăite să se învinețească și plămânii să plesnească. Gurile se căscară, urlând mut durerea atroce, și trupurile se prăbușiră la grămadă, înainte ca mințile să priceapă ce se petrecea, femei și bărbați, vetruni, tineri și copii, vii încă, chiar dacă doar pentru o ultimă clipă. Apoi se așternu liniștea, aceeași care-i întâmpinase pe cei trei apostați la sosirea lor de pe Marte, o liniște desăvârșită, cum numai pe lumile azoice poți întâlni. Nemed se simți atunci copleșit, pentru prima dată, de tristețe, frământat de neputință, răscolit de revoltă.

Nu povesti nimănui ceea ce aflase de la Noéla. La ce bun? Cui i-ar fi folosit? Din spinul următor încetă însă să zâmbească și-și închise mintea față de Marduk, care îngăduise una ca asta. Părtașii din Tiamat observară schimbarea, dar o considerară doar un efect al vârstei, nimic mai mult. Continuară un timp să se strângă în organidom și să-i asculte poveștile, căci îl respectau

încă, fără îndoială, dar nu-l mai luau în serios, ca până atunci. Iar el înțelese și tăcu. Tăcu până și atunci când pătrunse în Tiamat străinul, la primordiul Sărbătorii Irugbin, închinată celor ce vor fi. Nemed știa că era singurul supraviețuitor din cele două foburguri, scăpat ca prin minune din dezastru, dar nici el, nici veneticul nu suflară o vorbă despre ceea ce se întâmplase, fiecare din alte motive.

Iscusit în prefacerea și modelarea materialului anorganic, alogenul nu ezită să le împărtășească celor doritori, nu puțini, tainele meșteșugului deprins în Tuscarora de la însuși mai-marele ghildei, după propriile-i spuse, apoi îi ispiti cu alte lucruri, fel de fel, care le puteau face viața mai plăcută. Le arătă cum să depisteze foliculii cu semințe ascunși de Marduk, ca să nu mai depindă de bunăvoința lui, le destăinui secretele obținerii sticlei din saramură și a metalelor din minereuri, le divulgă tehnica extragerii fibrelor din unele plante și multe altele. Îi convinse apoi, surprinzător de ușor, să adopte obiceiul de a purta veșminte și încălțări, care blocau contactul nemijlocit cu sălașnele, și să socializeze altfel decât o făcuseră până atunci, învățându-i despre ce să vorbească în spinii când n-aveau despre ce vorbi. În plus, acolitul lui cel mai dedicat născoci un set de semne, ușor de reținut, cu ajutorul cărora se puteau fixa și transmite informații nu numai între contemporani, ci și urmașilor, astfel încât poves-

tașii își pierdură utilitatea, iar soborurile de la crugul lui Jupiter se răriră, pentru ca într-un sfârșit să înceteze a mai avea loc.

Retras de bună voie într-un habitaclu din zona veche a Noélei, modest, cu o singură cavitate, și aceea suferind de ischemie și de scleroză multiplă, Nemed își păstră doar obiceiul de a face turul foburgului la fiecare răsărit al Soarelui, încheiat prin savurarea unei cófii cu edilul. După ce trupul lui Flann poposi în găvanul vieții, funcția fu preluată de Dida, al cărui respect pentru vetrun se menținuse neștirbit. Ca să i-l dovedească, îi propuse să sărbătorească public împlinirea a 21 de pergheli.

— Și de ce-aș serba încă o rotație a lui Ceres în jurul Soarelui? întrebase Nemed, privindu-l alb.

Dida nu găsi niciun răspuns potrivit, mai ales că transformările petrecute în foburg îi acaparau întreaga atenție și-i alungau somnul. De ceva vreme, gintele nou sosite nu numai că nu mai trăiau în concordanță cu sălașnele pe care le locuiau, așa cum ar fi trebuit, ci chiar își duceau viețile în cu totul alte moduri. Oguma, de pildă, de obârșie din Craterul Kerwan, apărea în matricea de gândire și comunicare a suratelor drept inteligentă, dar ezitantă, însă clanul Iemanja, pe care-l adăpostea, se dovedi, contrar așteptărilor, intolerant și insidios. Dacă toate celelalte clanuri măsurau scurgerea timpului în spini și pergheli, care reflectau pe de o

parte mișcările de rotație ale asteroidului, iar pe de alta bioritmul sălașnelor, părtașii din Oguma aleseseră să folosească drept unități ziua și anul, precum strămoșii de pe Terra, în ciuda faptului că o zi însemna aproape trei spini, iar un an mai puțin de un sfert dintr-un perghel. Susțineau că povestașul lor primise de la însuși Marduk îndrumarea expresă de a proceda astfel, ceea ce era greu de crezut.

În schimb cei din clanul Uenga, aduși de sălașna Anangu din Tolul Dalien, își pierduseră povestașul într-o împrejurare tragică, strivit într-un sfincter de trecere, și, simțindu-se rătăciți după întreruperea legăturii cu Marduk, născociseră un alt Sfetnic, nenumit, care chipurile își dezvăluia intențiile prin formele întruchipate pe regolit de dârele, când galbene când roșii, de salmiac, tălmăcite de un oarecare Ciort Diriomantul.

Cei mai maligni însă dintre noii veniți se vădiră individualiștii din clanul Kajura, trăitori în Bumba, care abandonaseră tradiția de a-și crește urmașii împreună, în habitaclul obștesc, fiecare cuplu având grijă doar de propriii copii, ceea ce firește că slăbea drastic coeziunea dintre membri și naștea diferențe de statut dificil de acceptat.

Depășit o vreme de mulțimea și complexitatea schimbărilor, Dida își găsi într-un final vocea și stabili rânduieli generale pentru întreg foburgul, străduindu-se să conserve tradițiile, fără a stingheri însă evoluția spre

o viață mai prosperă și mai liberă. Nu puse piedică tendinței de încrucișare a clanurilor și nici înmulțirii ergasteriilor, dar interzise orice fel de amestec în evoluția genuină a sălașnelor.

Ca urmare, Tiamat se extinse văzând cu ochii, întinzându-și ramificațiile de-a lungul catenelor și depresiunilor, escaladând apoi scarpele cele mai abrupte, coborând în patere și umplând crevasele, astfel încât în doi pergheli locuitorii nu se mai cunoșteau între ei, ca la început, iar clanurile se contopiră într-o singură comunitate. În cele din urmă, legătura cu sălașnele pierzându-se cu totul, încetară să se socotească părtași și adoptară endonimul de omologi.

Nemed, ajuns aproape orb și uitat de toți, părăsea habitaclul doar pentru plimbarea de la răsăritul Soarelui. N-avea nevoie de văz pentru a recunoaște sălașnele din vecinătate, căci fiecare își păstrase mirosul specific, de neconfundat pentru el, așa că știa în orice clipă unde se afla. Și ele îl recunoșteau, la rândul lor, fiindcă, în ciuda faptului că trebuise să se deprindă cu purtarea veșmintelor, umbla în continuare desculț. Îl salutau rând pe rând cu imagini pitorești, pe care mintea lui le primea cu o bucurie așezată, chiar dacă înfățișau o lume străină, cu întinderi nemărginite de copaci sau de ierburi, șiruri de piscuri adânc crestate, nu rareori de un alb orbitor, șuvoaie de apă curgând prin văi întortocheate și aglomerări uriașe de habitacluri

minerale, adăpostind ființe asemănătoare întrucâtva părtașilor. Spre surprinderea lui, pricepea tot ceea ce vedea, până la ultimul amănunt, de parcă toate acele informații ar fi stat ascunse undeva în creier și ar fi ieșit la lumină ori de câte ori ar fi avut nevoie de ele.

Îl mai simțea câteodată și pe Marduk încercând să i se strecoare printre gânduri, dar nu-i permitea să se infiltreze, pentru că încrederea în el, odată pierdută, pierdută rămase.

Mai mult decât orice, lui Nemed îi plăceau parcurile. Zăbovea răstimpuri lungi întins pe spate pe metamerii cartilaginoși ai câte unui prici, cu palmele sub ceafă, cu mintea golită, ascultând cum șopoteau plantele, cum germinau semințele, cum se desfăceau bobocii sau cum clipoceau umorile prin sistemul vascular al sălașnelor. Pe unul dintre acele priciuri îi aflară trupul neînsuflețit în debutul Sărbătorii Bosatsu, închinată celor ce n-au fost, pe buze cu zâmbetul îndepărtat pe care-l regăsise, la capătul unei vieți trăite ca pe-o sentință. La ceremonia depunerii în găvanul vieții dacă participară doi-trei. Prea puțini dintre cei care îl cunoscuseră pe când era povestaș trăiau încă.

După exact patruzeci de spini, pe pintenul secundar al Noélei orientat spre marginea Hiatului Zemelo, un clin domol ocolit de foburg din cauza unei intense anomalii termice negative, încolți un mugur greg, primul de la Marea Joncțiune. Înconjurat din trei părți de Tia-

mat, nu-i rămânea decât o singură direcție de creștere, peste hiat și apoi prin pasajul care se deschidea spre dunele arămii ale Deșertului de Salmiac. Nu lipsi mult să piară din cauza condițiilor, vitrege chiar și pentru Ceres, dar tenacitatea Noélei, precum și abilitatea ei de a depăși dificultățile îl ajutară să supraviețuiască, să se extindă și să se dezvolte mai întâi până la stadiul de vlăstar, apoi la cel de sălașnă.

Căpătând conștiința noii sale existențe odată cu încheierea acestei prime faze, cel ce fusese Nemed descoperi pas cu pas ce însemna să vadă fără să vadă și să audă fără să audă, învățând să perceapă atât lumea dinafară cât și lumea dinăuntru cu simțuri nebănuite până de curând. Nu-i fu greu să ademenească în habitaclurile sale neîntinate un grup de omologi întorși la modul de viață al părtașilor și să-l aleagă dintre ei pe viitorul povestaș, un bărbat scund și firav, abia trecut de adolescență, care-și spunea Firbolg și avea privirea arzătoare a celor mistuiți de febra cunoașterii. Când veni momentul forfecării cordonului ombilical nu resimți nici un regret, deși înțelesese prea bine că după desprindere Noéla avea să moară, marcând sfârșitul celei dintâi strămutări.

Părtașii hotărâră în unanimitate să numească noua lor gazdă Bendis, fără să știe că sugestia venise, pe căi ocolite, de la Nemed, așa cum nici acesta nu știuse la vremea lui că nu el îi alesese numele Noélei. Pregătit

cu minuție, Ritualul Rostirii se desfășură cu respectarea unui lung șir de canoane, în ciuda faptului că semnificațiile lor se pierduseră de-a lungul timpului. Imediat ce ultima rezonanță iscată de cantor din adâncul gâtului se stinse, sălașna, matură de-acum, se trezi scăldată subit de un val de dragoste pentru ființele adăpostite în pântec. Rețeaua mnemonică a suratelor se deschise și ea pe neașteptate și lui Bendis i se dezvălui inopinat întreaga istorie a sălașnelor, tot ce simțise, aflase sau trăise vreodată fiecare dintre ele, începând cu prima, Isis, care primise atât numele, cât și conștiința de sine de la apostatul supranumit de atunci Filotimul, căci se depusese de bunăvoie în găvanul vieții pentru a-și salva camarazii. De fapt mai degrabă își aminti toate astea instantaneu, de parcă le-ar fi știut dintotdeauna, dar le-ar fi uitat cumva. Așa cum uitase și că Marduk nu era nimic altceva decât un *arc*, trimis inițial de Cei Șapte Ablegați să-i captureze pe apostați și să-i aducă în fața judecății Senatului de la Mons Acraeus. După eșecul misiunii, încheiată prin moartea celor trei urmăriți, fusese reconfigurat, ca orice *agent recuperator cibernetic*, primind însărcinarea de a veghea de pe o orbită din jurul lui Ceres ca relația dintre sălașne și părtași să devină mereu mai strânsă cu fiecare nouă generație, iar filogeneza să aibă ca rezultat final crearea simbiozei desăvârșite. Ciclurile succesive de strămutări și joncțiuni urmau să se tot repete așadar,

iarăși și iarăși, până când se va ajunge la foburgul perfect, capabil să acopere întreaga suprafață a asteroidului, pregătind-o pentru debarcarea coloniștilor. Orice obstacol capabil să impieteze asupra atingerii țelului stabilit era înlăturat fără ezitare, prin orice mijloace, de așa-zisul Sfetnic.

Doi pergheli se mai scurseră până când Bendis pătrunse în vasta Câmpie Vendimia, mărginită la nord de cratere de impact străvechi și de patere superficiale, la vest de lanțuri de coline blânde, acoperite pe alocuri de o pojghiță de saramură cristalizată, iar la sud de Asgard Sulcus, o brazdă puțin adâncă, dar cu versanți abrupți, unde eșuase Freya, crescută din mugurul greg al lui Isis. Se decise să se instaleze pe vârful limbului de agradare format din ceea ce fusese cândva una dintre periferiile Holmgardului. Niciunde pe asteroid nu exista o zonă la fel de bogată în nutrienți ușor de digerat. Își văluri talpa peste întinderea de cărnuri vineții, inerte, își strecură chețiii prin crăpăturile stradelelor și se fixă de stratul de smectită de la suprafața scoarței.

Chiar dacă nu se întrevedea vreo primejdie iminentă, sălașna nu-și permise nicio clipă de răgaz și-și împinse rădăcinile în adâncime, ramificându-le totodată pe cât putu de repede în toate direcțiile, pe sub pătura organică. Precauție salutară, pentru că în spinul următor fundul celei mai apropiate patere, o spârcuială aproape fără adâncime, se umflă și se fisură dintr-odată,

permițând criomagmei din punga subiacentă să răzbată la suprafață și să se reverse pe câmpie. Bendis își încreți din instinct flancul drept, se ghemui și-și încordă mușchii, astfel că talazul de fluid vâscos care o izbi după ce depăși buza paterei se sparse și se prelinse pe deasupra ei, lăsând-o aproape nevătămată, cu doar câteva leziuni superficiale produse de blocurile de rocă și gheață antrenate în timpul curgerii. Nanotextorii se concentrară cu promptitudine în zonele vătămate și țesură la loc fibrele de colagen și elastină pe măsură ce scurgerea de criomagmă prindea crustă.

Vindecată așadar rapid și bine hrănită, sălașna ocupă până la finalul perghelului întregul limb și prinse a se extinde, cu o viteză de creștere de invidiat, spre fosta Stradela Maxima a Holmgardului. Numărul părtașilor găzduiți de ea ajunsese la doisprezece, așa că se apropia a doua strămutare.

Mugurul greg care-i prevestea sfârșitul se iți la soroc dintr-o incizură discretă a cuticulei epiteliului extern, exact când cea mai tânără dintre femeile clanului rămase însărcinată, dar se dovedi încă de la primordiu anemic și depresiv, arătând mai degrabă ca un abces în regresie decât ca o prezumtivă odraslă. Dacă până la nașterea celui de-al treisprezecelea membru al comunității nu creștea suficient și nu dezvolta habitacluri locuibile, clanul nu se putea strămuta și urma să piară odată cu ea.

Dintr-un nod al matricei de gândire și comunicare a suratelor se răspândi din aproape în aproape sugestia de a amâna strămutarea prin eliminarea unuia dintre părtași, a celui mai firav sau poate a celui mai obstinat, de a stârpi mugurul și de a forța încolțirea altuia, viguros și dedicat, așa cum se procedase nu de puține ori în trecut. Bendis recunoscu numaidecât tiparul de gândire eficient și amoral al lui Marduk și se cutremură până în adâncul sufletului, înțelegând că *arc*-ul va încerca să-și impună soluția, sub o formă sau alta. Apelă la toată stăpânirea de sine de care era capabilă, străduindu-se să-și păstreze luciditatea și să blocheze infiltrarea voinței străine în mintea ei, prin care fulgerau de nicăieri imagini cu părtași zvârcolindu-se în chinuri și sălașne surpându-se în sine.

Adrenalina pompată din glandele subcorticale se împrăștie cu iuțeală prin rețeaua vasculară și se cuplă la receptori, accelerând arderea lipidelor. Mobilizat instantaneu, glicogenul amplifică la rândul lui nivelul de energie al mușchilor, numai că voința străină controla deja sistemul nervos vegetativ și țesutul striat responsabil de menținerea închisă a valvelor exterioare începu să se destindă.

Soarele răsărise de ceva vreme, dar fâșiile de tegument care asigurau lumina nu se activaseră. Firlborg se trezi din somn sugrumat de spaimă, cu tâmplele pulsând dureros. Visase că un vetrun smead și adus

de spate îi strângea inima în căușul palmelor, de parcă ar fi vrut s-o stoarcă de sânge și să-i oprească bătăile. Temperatura pliurilor care-l acopereau era mai scăzută ca niciodată, iar pe septuri se scurgeau picături de condens sau poate de sudoare.

Părtașii se adunaseră cu mic cu mare în habitaclul obștesc și-l așteptau în liniște, așezați în cerc. De cum intră și își ocupă locul în centru, cantorul închise ochii și dădu tonul îngânării mantrei Aum. Sunetele prelungi și joase unduiau puful senzitiv care căptușea scobiturile parietale dintre nervurile de susținere. Odată frecvențele suprapuse, fluxul pereche creat se împleti cu cel al sălașnei, sporindu-i intensitatea. Țesutul striat responsabil de acționarea valvelor încremeni, dar iluzia izbânzii dură doar o clipă, căci destinderea se reluă aproape imediat.

Când apărură convulsiile musculare, iar cordajele tendinoase prinseră a ceda unul câte unul, pe Bendis o cuprinse disperarea neputinței, iar mintea i se cufundă în ceață. Se simțea de parcă ar fi fost strivită de o masă uriașă de criomagmă, care creștea permanent, storcând viața din ea picătură cu picătură. Secătuită de puteri și cu voința frântă, încetă să se opună și se lăsă pradă beznei. Murea.

În acel moment însă, senzația de apăsare începu să scadă, pe neașteptate, ca toate câte se petrecuseră până atunci, lent într-o primă fază, de parcă în criomagmă ar fi pătruns bule de gaz, transformând-o în spumă.

Prin cheți și prin rădăcini urca un şuvoi de ectoplasmă, pornit din pătura organică, din Holmgardul care, iată, refuzase să moară doar pentru că așa decisese Marduk. Trezit din hibernare de agonia lui Bendis, i se alătura acum în împotrivirea ei, în încăpățânarea de a-și alege propria cale, așa cum visaseră cândva cei trei apostați.

Bezna se subție treptat până când dispăru cu totul, iar de undeva din adâncuri răzbătu zâmbetul îndepărtat al lui Nemed, perceput de toate sălașnele, ca o anamneză. Nu și de Marduk însă, care nu înțelegea ce se petrecea. Dacă ar fi știut cum s-o facă, Bendis ar fi zâmbit la rândul ei.

Dănuț Ivănescu *consideră că a debutat în 1992 în Jurnalul SF, de care s-a simțit profund legat până la dispariția acestuia. I-au apărut texte în publicații precum Astra, Lumi Virtuale, Steaua și în diverse antologii, printre care „Motocentauri pe Acoperișul Lumii" (Karmat Press, 1995), „Antologia science-fiction Nemira '94", „Iubiri subversive – Cele mai bune povestiri 1997" (Allfa, 1998) și „New Weird" (Millennium Press, 2008). În 2021 i s-a publicat primul volum personal, „Palimpsestul de la Colina cu Apendice" (Vasiliana '98). În prezent caută o editură pentru un al doilea volum propriu, „Blandiana – cronica ascunsă" și lucrează la un al treilea, în notă minimalistă.*

https://danutivanescu.blogspot.com

Orașul și bestia

Mihail Toma

„Războiul lasă în urmă doar remușcări
și pentru învinși, și pentru învingători."

Trec pe lângă troița de pe creastă, iau virajul la dreapta și Orașul se profilează în fața ochilor mei.

Autostrada e praf, totul arată că nimeni n-a mai călcat pe aici de ani buni. Fac slalom printre gropi ajungând în fața obeliscului de la intrare. Se ține bine, sprijinit în cele două statui reprezentându-l pe Atlas, în stânga, și pe Heracle, în dreapta, unul sprijinind cerul, iar celălalt Pământul. Blocurile de piatră au urme de gloanțe, iar în spatele portalului, descopăr un întreg cimitir cu mașini de război.

Aici s-a dat o luptă pe viață și pe moarte, doar ronțăi din buze căci îndelungata singurătate m-a făcut să vorbesc cu mine însumi.

Opresc motorul, cobor, și încep să mă scutur metodic. Praful, praful fin și radioactiv, se insinuează prin toate lagărele slăbite ale unei scule de supraviețuire ce a cunoscut și vremuri mai bune.

— Ce naiba caut aici?

Îmi ascult vocea care se reverberează printre blocuri de piatră, clădiri distruse și arse. Ce naiba... Totu-i praf și pulbere.

— Poate-ți cauți moartea, străine! se aude de undeva dintre ruine și un glonte ricoșează din armura brațului drept, aproape dezechilibrându-mă. Costumul reacționează violent și scormonește cu două raze de plasmă locul de unde s-a tras.

Îl liniștesc cu un gând: *Defensiv, Vasil, defensiv,* iar apoi cu glas tare:

— Ieși să te văd! Nu-ți vreau răul. Vreau doar să mă închin la mormintele străbunilor mei și-apoi voi pleca.

— Adevăr grăiești?

— Eu sunt Diomede, cel care a luptat în războaiele clone, fiul lui Clymena și fratele geamăn al Diomedei, cea care s-a jertfit pe Tars pentru a salva legiunile lui Cottus.

De pe sub dărâmături încep a se apropia, temători, mai mulți luptători. Sunt în zdrențe, iar pe chipul lor se citește foamea.

— Nu poți fi tu acela. Au trecut, după socotelile noastre, mai bine de trei sute de ani.

Costumul îl identifică pe vorbitor cu cel care a tras în mine:

— Cine ești tu, cel care ai vrut să mă ucizi neprovocat? Cine ești tu ca să tăgăduiești vorbele mele?

Îl privesc în ochi și cade în genunchi:

— Iertare, mărite Diomede, de spaima omului prost și gândul ticălos. Mai suntem doar o mână de oameni și cred că ne vom stinge. Ai milă! Doar frica m-a îndemnat la un act necugetat.

— Ridică-te! Și voi. Pe acolo, de unde vin, timpul a avut altă curgere. După cum spuneam, vreau să aduc jertfă la mormântul bunilor mei. Apoi voi pleca.

Se aude un suspin de ușurare.

— Dar înainte vreau să cunosc comunitatea. Cum te cheamă?

— Alexis, prea mărite. Cade iar în genunchi. Suntem puțini și săraci și nu avem fecioare care să se ridice la Înălțimile Voastre.

Mă izbește un hohot. Mă las în genunchi și încep să râd homeric, cum n-am mai râs de zeci de ani, și-apoi printre lacrimi îi văd, nelămuriți și speriați, iar râsul mi se transformă într-un bocet. Un bocet adânc, un bocet din adâncul ființei mele.

Îngenunchează toți și plângem.

Udăm cu apa ochilor străvechile noastre lăcașuri peste care s-a așternut praful și ruina unui război atât de vechi încât i-am pierdut socoteala.

Simt o mână pe umăr. Alexis se apleacă într-un genunchi:

— Haideți! Poftiți, Luminăția Voastră! Oți fi obosit de drum lung, flămând și însetat. Odată avem și noi un oaspete, face un gest din mână.

Mă ridic, greoi, în costum:

— Nu mi-ar strica o baie și... mii de zei, nici o femeie n-ar strica. Fecioarele ține-le pentru ăi de-s cu cașul la gură.

Orașul a fost bombardat masiv. Trec pe lângă un Consiliu și o Bibliotecă în ruine ajungând în centru. Printr-o ironie a sorții Marele Amfiteatru a scăpat aproape întreg. Iar sub el e buncărul..., gândesc. Intrăm pe sub poarta lovită de o rachetă, care acum stă crăcănată în sus...

— Cum ați supraviețuit?

— Noi nu suntem din oraș... Noi suntem lucrătorii.

— Sclavii?!

— Da, Luminăția Ta!

— Nu-mi mai spune așa. N-am fost niciodată stăpân de sclavi.

— Iertare!

Avansăm. A doua poartă, intactă, făcea intrarea spre domul acoperit.

— Unii dintre noi, din cei care am mai lucrat în oraș, am știut cum se deschide. Aici radiațiile au fost mai slabe. Ne-am adus femeile și copiii... trei sute de ani de chinuri, mai bine muream. Ăștia suntem...

Amfiteatrul a fost împânzit de sute de bordeie de lut care se întind atât cât pot cuprinde cu privirea. Estimez peste o mie de băștinași.

— Ce le dai de mâncare?

— Cultivăm cartofi, cresc bine și avem șobolani. Nu reușim să-i prindem pe cât de repede se înmulțesc.

— Apă?

— Apa curge dintr-o țeavă, nu știm de unde vine, dar e bună de băut. Adunăm și distribuim, dar ne-am înmulțit... e greu.

Costumul scanează și îmi zice că intrarea în liftul către buncăr e acoperită de moloz.

— Ia 20 de oameni mai vajnici și pune-i să sape aici până dau de un perete de oțel. Iar tu vino și arată-mi unde pot să fac și eu o baie.

Mă cufund în apa fierbinte într-o stare de extaz. Privesc cum face bulbuci pe pielea mea și mă las pe spate în imensa cadă de bronz. Vasil tropăie în colțul în care l-am pus să stea în picioare și simt două mâini mici care îmi cuprind ceafa:

— Al nostru Alexis a zis că nu-ți dorești o fecioară, tu, războinicule.

Mâinile ei sunt ca un balsam. Se preling pe pielea mea precum niște șerpi și-mi găsesc toate extremitățile

nervoase pe care abia ce le ating, pentru a reveni apoi, din nou și din nou.

— Adevărat, continuă, căci de ce un războinic ar trebui să învețe o fecioară taina? Un războinic vrea mai mult. Vrea totul. Și atunci, eu, Cybele, stăpâna maternității, m-am simțit obligată. Mâna ei coboară prin apa fierbinte și eu gem. Îmi plac oamenii care știu ce vor de la viață, îmi plac bărbații puternici, îmi place de tine, Diomede.

Mă încalecă și se pogoară asupra mea. Apa începe a se învolbura și cada i se dovedește neîndestulătoare.

Cred c-am adormit. Deschid un ochi. Ea este îmbrăcată în toga rituală.

— Dă jos aia! Imediat! Mă salt din cadă și mă uit după un prosop. Nu văd nici unul și atunci, dintr-o mișcare, smulg toga de pe ea și încep să mă fricționez viguros.

E speriată. Stă într-un genunchi și-și acoperă sânii cu brațul stâng.

— Niciodată să nu mai faci asta. Treci și curăță-l pe Vasil. Mai adu două fete, vreau să-l văd lună. Cine te crezi? Mi te crezi soție?

— Străbunica mea a fost stăpâna Casei cu Sălcii și concubina oficială a guvernatorului, iar de după schizmă

a avut grijă ca tradiția să nu moară. Știu foarte bine ce sunt. Ți-am primit sămânța și sunt mândră.

Se ridică din genunchi și mă privește sfidătoare:

— Dacă vrei să mă omori acum, ai să omori și-o parte din tine.

Mă uit la ea: e ca o harpie, mai că nu sare să-mi scoată ochii.

— Sămânța mea nu mai e bună. Iar dacă, totuși, vei rămâne grea, să lepezi fătul ca să nu aduci pe lume un monstru. Treci și freacă costumul, zic mai blând, și... mai stau mult în curul gol?

Alexis e numai un zâmbet. Pe masa de inox sunt chestii diverse, incognoscibile, dar comestibile.

Mănânc cu foamea masculului satisfăcut și-i fac semn să se apropie:

— Vrei mărire? Să te fac șef peste toată regiunea... mai sunt oaze?

— Da. Mai la nord. Mai sunt două. Ne-am războit cu ei în mai multe rânduri, dar n-am reușit să-i dovedim de tot.

Rânjește și-atunci îi trag un dos de palmă care-l dă de-a rostogolul.

— Nu-i bine să dorești răul altuia, căci se va întoarce, într-o zi, împotriva ta.

— Iertare, Măria...

— Să ai încredere în mine!

— E cam devreme, Preamărite. Abia ce-ai venit. Te-ai ridicat asupra noastră cu puterea unor vremi trecute și-acum vrei să-ți dăm crez. Noi am făcut tot ce ne-ai cerut, am săpat tunelul și-am găsit poarta de fier. Adevărat! Ai arătat că știi locurile, dar nici noi nu am rămas datori. Acum ești fără costumul care te protejează și am putea să te ucidem lesnicios, dar ce folos am căpăta? Căci de la tine, sufletul îmi zice că vom câștiga înzecit.

— Ai gândit bine, Alexis, și ascultă: mărirea e doar o glumă, precum drogul ăla pe care l-ai pus în mâncare.

Alexis se îngălbenește.

— Și nu-s chiar așa ușor de omorât, chiar fără de costum. Acum, arată-mi pe harta asta unde sunt cele două tabere. Mă voi ocupa personal de ele.

Vasil strălucește de curățenie și se deschide să mă primească. Mergem la locul săpăturilor. S-a muncit, nu glumă. Tunelul are aproape zece metri și văd chesonul liftului.

— Înapoi!

Degajez cu câteva jeturi de plasmă și mă apropii de ușă.

Încerc codul primit de la bază și scrâșnesc: *Dobitocii! Au schimbat parola...*

Cybele, într-o nouă rochie, de data asta din mătase albă, mătură cu faldurile acesteia mizeria de pe jos.

— Poate, Stăpânul nostru Diomede, cel cu o sută de chipuri, are nevoie de asta...

Îmi întinde o cartelă de acces cu dungă vineție.

Străbunica ei nu și-a pierdut timpul degeaba.

Aici totul e intact. Le arăt unde sunt rezervele de hrană, medicamentele, îmbrăcămintea și, în euforia creată, mă îndrept către punctul tactic. Silozurile de la nivelul trei sunt full de focoase nucleare și rachete purtătoare, în stare perfectă, capabile să rupă un asteroid în două, toate setate pe caută și distruge. Sunt la a șaptea așezare importantă pe care o vizitez, iar Comandantul chiar voia să-mi anuleze misiunea, pentru că totul era distrus, zdrobit iremediabil. Mă ia un tremur nervos gândind ce măcel ar fi fost dacă n-aș fi insistat să continui recunoașterea și-am fi aterizat cu toate navele.

Dezactivez toate sistemele și-apoi le blochez. Când mă întorc, din ușă mă privea Cybele:

— De la început am știut că ai venit cu un țel mai înalt, mărite Diomede. Ți se citea în privire.

Alexis mă conduce până la marginea orașului:

— Ne pare rău că nu mai stai.

— Călătorului îi șade bine cu drumul.

Încalec motorul *și-i dau bice*. Mă opresc pe culme, lângă troiță, și trimit un prim pachet de informații. În cască aud un șuierat de uimire și stupoare: O să se *bucure* tare comandantul când o să vadă asta...

— Mai sunt două la nord, probabil mai noi, de care nu știam, dar o să trec să le verific și pe ele. Vă trimit harta. Aici am dezactivat. Puteți să lansați când doriți. Să deminăm totul și-apoi să recolonizăm lumea asta pustiită.

O dâră incandescentă coboară din cer și, lovind orașul, ridică o ciupercă de praf și flăcări.

Nu stau să mai privesc.

— Care-i următoarea țintă?

— Ți-am trimis coordonatele și istoricul.

— Legenda?

— Trebuia să te faci actor, face haz operatorul.

— Mda! Mai am doar mai puțin de trei sute de zile-luptă și mă-ntorc acasă. Chiar am să mă gândesc...

De după troiță apare Cybele.

— Le-ai zis? o întreb.

— Da, dar nu toți m-au crezut.

— Amin!

Costumul luat din buncăr îi vine ca turnat. Îi fac semn să urce în spate.

În cască îl aud pe operator:

— Vei fi Hetanochir, fiu al lui Uranus și Geea.

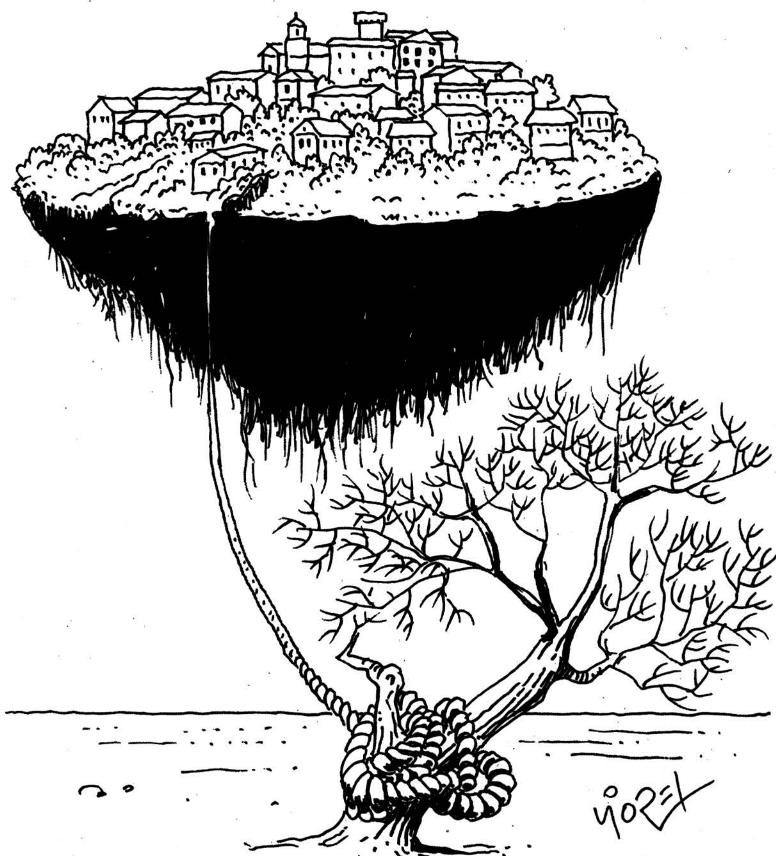
Simt presiunea brațelor ei pe pieptul meu și mă cuprinde ceva, așa... ca o căldură.

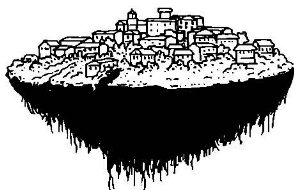
— Ba nu. Vom fi Attis și Cybele.
— Un pic, un pic! Attis, un păstor... dar Cybele?
— Captură de război!

Mihail Toma *este un pseudonim, Toma fiind numele bunicului pe linie maternă. M-am născut pe 1 iunie, în mijlocul zodiei Gemeni, fiind, din acest punct de vedere, reprezentativ: sunt ba mumă, ba ciumă, urăsc orice fel de înregimentare, sunt perfecționist până la absurd, concepția mea despre ordine este foarte absconsă, când nu sunt leneș sunt febril, iar ascendentul în Săgetător adaugă peste toate o doză de coleric.*

Cu scrisul am cochetat din copilărie, dar la modul serios m-am apucat după ce s-a inventat Microsoft Word. Am „mâzgălit" ceva ceva...: „Câinele fără cap" – povestiri (2015), „Viață și moarte, două valuri gemene" – povestiri SF (2016), „Scrisoare de lux – povești la gura sobei" (2017), „Vieți importante I" – povestiri SF (2019), „Vieți importante II" (2020) și „Vieți importante III" (2022), „În timp oprit" – schițe (2023). În lucru: „Ailin" – povestiri SF.

https://casuta-cu-povesti.art.blog
https://en.gravatar.com/mihailxmihai

Stăpânul umbrelor
Zorii războiului
(fragment)

Ana-Maria Negrilă

Neelen deschise ochii în întuneric, sigur că auzise un strigăt. Era întins în patul lui, într-o cameră ca multe altele, înșiruite pe-un balcon ce dădea spre o grădină sălbatică. Se afla, desigur, în palatul din Meddian, doar că într-o aripă mai liniștită a lui, deși apropiată de curțile de instrucție și de cazarma mediatorilor. Larneea insistase să locuiască singur, fiindcă – susținea ea – nu puteai pune o făptură *ellore* să-și viziteze stăpânul într-o cazarmă plină de oameni. *Ellore* erau spirite timide, nu voiau să se arate oricui nu putea dormi, iar într-o încăpere cu zeci de paturi, nu s-ar fi întâmplat și asta? Și apoi, discuțiile lui Neelen cu ea nu erau pentru toate urechile. Așa reușise nomenclatoarea să-l convingă pe mediatorul Kenner să-l lase să aibă propria cameră și să se amestece rareori cu mediatorii de rând.

În acea noapte, la fel ca în multe altele, Neelen nu era singur. Strigătul de mai devreme – dacă strigăt fusese – îl făcuse să-și rotească ochii prin cameră căutând

sursa lui. N-o văzuse însă decât pe Ellore, stând diafană la fereastră și lăsând impresia că privea afară.

— Ce se întâmplă? o întrebă, ridicându-se și lăsându-și picioarele să atârne peste marginea patului.

Fata clătină din cap, fără să se întoarcă spre el.

Neelen se trezi de-a binelea și părăsi cu regret așternuturile calde. I se alătură fetei la fereastră, aplecându-se pe lângă umărul ei din raze de lună și încercând să distingă sursa strigătului de mai devreme în întunericul de afară.

— A fost ceva sau am visat eu?

Halal vis, în care cineva să strige în agonie!

Ellore se foi neliniștită lângă el, apoi se ridică de la locul ei și trecu prin perete, așa cum orice om ar fi pășit prin ușă.

— Ei, și așa cu răspunsul la întrebarea mea! Ca de fiecare dată! pufni el înciudat.

Își trase o haină peste îmbrăcămintea de noapte și ieși pe balcon, apoi coborî scara spre curte. Era o incintă pătrată, pavată cu dale de piatră, iar dincolo de ea se aflau tufișuri dese și câțiva copaci. Era vară, natura se bucura din plin de soare, dar, fiindcă Meddian-ul, capitala regatului Khale, se afla mult în nord, nopțile nu semănau deloc cu cele cu care se obișnuise. Era mult prea frig și, parcă, și mai întuneric.

Chiar și luna rotundă și galbenă, prinsă de acoperișul alungit al clădirii, făcea lucrurile să pară mai reci,

mai străine. Văzu o ceață albăstruie ce plutea deasupra plantelor, împrumutând din strălucirea lunii, târându-se de-a lungul frunzelor și tulpinilor la fel ca o ființă vie. Erau *nomele* vegetale, cele pe care copacii le foloseau pentru a comunica unii cu alții într-un mod pe care Neelen nu-l înțelegea, dar care avea legătură atât cu Ellore, cât și cu celelalte umbre ce rămâneau în lumea lor. Larneea îi spusese că Ellore se hrănea cu această energie a plantelor, care era mai puternică în nord decât în sud, iar acest lucru avea s-o ajute să se transforme cât de curând în altceva. În ce anume, nici nomenclatoarea nu știa, cum nu avea habar nici când urma să se întâmple asta.

Neelen cercetă curtea pavată, dar n-o văzu pe Ellore. Poate plecase să se hrănească, poate avea treburile ei de umbră – oricare ar fi fost acelea.

Și totuși, un gâtlej uman strigase! Era sigur de asta.

Cineva în suferință!

Dădu la o parte crengile ce blocau poteca și o porni printre copaci. Păduricea era stranie, singuratică, ar fi putut spune, în locul unui cuvânt mai bun. Se simțea că arborii de aici sufereau, pentru că fuseseră izolați de ceilalți care creșteau în grupuri mari dincolo de zidurile orașului. Ziua, senzația nu era atât de puternică, dar acum era de-o tristețe copleșitoare.

Croindu-și drum pe poteca întunecată, se întrebă dacă mediatorii ca Garen sau Tallen puteau simți du-

rerea copacilor și dacă nu-i deranja. Niciunul nu suflase vreo vorbă despre asta, dar nici nu se așteptase s-o facă.

Auzi o șoaptă și simți o mângâiere pe obraz ca și când cineva s-ar fi aplecat în întuneric spre el și i-ar fi șoptit ceva la ureche.

— Cine-i acolo?

Se răsuci, dar nu văzu pe nimeni. Totuși, murmurul nu contenea. O luă înainte, lovindu-se de crengi, iar murmurul crescu cu fiecare pas. Acum nu i se mai păru o voce, ci note muzicale desprinse dintr-un instrument fantomatic. Începu să alerge, fără să se poată împotrivi chemării ce-l mâna printre copaci. Poteca, deși năpădită de plante, fusese pavată, așa că era destul de ușor s-o urmărească. Pietrele ce-o alcătuiau erau acoperite de *nomele* vegetale și străluceau discret la fel ca peștii-felinar din adâncurile mării. Aceștia îi momeau pe marinari cu promisiunea unor comori, dar și poteca îl ispitea cu glasul ei mut s-o urmeze.

Curând, ajunse într-un alt luminiș, asemănător celui din care plecase, dar mult mai mic. În mijlocul lui se afla o masă de piatră înconjurată de câteva scaune rotunde. Se opri o clipă și privi la cercul format de copaci. Glasurile lor nu se mai auzeau. Se apropie de masă și observă dincolo de ea o ființă cu păr lung și alb, mângâiat de razele lunii. Se gândi la o altă *ellore,* dar nu, ființa aceea avea un alt aer, mult mai ciudat decât al fetei. Era înveșmântată într-o robă lungă, gălbuie și

brodată, strânsă bine pe trunchi, și cu poalele despicate de sub care se vedeau pantalonii albi. Mânecile erau lungi, despicate și ele ca să se vadă cămașa de dedesubt. Haina avea un guler înalt, acoperit de dantelă și pietre, clipind spre el din ochii lor colorați. Fața îi era pe jumătate ascunsă de părul ce-i cădea dincolo de umeri, așa că nu reuși să-și dea seama dacă arătarea era cineva cunoscut. Nu semăna însă cu meditatorii, nici prin haine, nici prin poziția corpului.

O scânteiere roșiatică ieșind din părul alburiu îi atrase atenția. Era o bijuterie cu un capăt prins de-o ureche ascunsă, iar celălalt de altceva, probabil de-o nară – un însemn distinctiv pentru cântăreții itineranți. De obicei, aceste lănțișoare erau împodobite cu medalioane, fiecare cu semnificația lor pentru tagma cântăreților – corăbii, flori, stele, săbii –, iar cu cât erau mai împodobite, cu atât rangul purtătorului era mai mare. Cel din fața lui părea tânăr, dar nu putea să spună ce-i sugerase asta, de vreme ce nu putea să-i vadă fața.

În Ravenes și Parene existau destul de mulți cântăreți itineranți, în schimb nu crezuse că unii puteau străbate atâta drum până în nord. Sau că ar fi meritat s-o facă. Nici el n-ar fi venit în Meddian dacă n-ar fi fost obligat, așa că nu-și imagina că altcineva ar fi avut ce face în ținutul acela aspru.

Mai făcu doi pași căutând din ochi instrumentul ale cărui acorduri ajunseseră până la el. Când îl descoperi,

odihnindu-se în brațele cântărețului, simți un fior. Era un *tremoi* ce părea aidoma celui la care cânta Drennis, spionul din Ravenes, cel care-l dăduse pe mâna oamenilor regelui Yume. Tare ar fi vrut să-l apuce pe Drennis de gât și să-l sugrume ca plată pentru serviciile aduse! Doar că tânărul din fața lui nu putea fi spionul lui Berevo.

— Ce cauți aici în toiul nopții? îl întrebă pe ton destul de aspru.

Umerii cântărețului se cutremurară.

— Cânt! îi răspunse acesta, trecându-și degetele peste corzile *tremoiului*.

Neelen tresări, doar că sunetele erau obișnuite și nu ascundeau niciuna dintre vrăjile țesute de Drennis.

— Aici? Și la ora asta? Cine ești?

— Dar tu? Ai vreun drept să mă întrebi asta?

Cântărețul nu era deloc intimidat de Neelen, care rămase o clipă tăcut.

— Poate am! îi răspunse în cele din urmă. Poate mi-ai tulburat somnul cu cântecul tău.

— Oh, asta te-a trezit? Cântecul meu? îi spuse celălalt râzând ușor.

Își trecu din nou mâna peste corzi, iar Neelen se cutremură.

— Stai puțin, ridică tonul, nu poți face asta!

Nu știa, de fapt, de ce tânărul nu avea voie să cânte, dar cuvintele i se desprinseră singure de pe buze. Se apropie de el, hotărât să-i smulgă *tremoiul* din mână,

dar în momentul în care mâna îi atinse instrumentul, simți o fierbințeală neobișnuită, iar cântărețul scoase un strigăt, se ridică de la locul lui, împletecindu-se spre marginea luminișului, apoi se metamorfoză într-o pară de foc. Neelen făcu un salt înapoi și duse mâna la *sartis*, dar își dădu seama că nu-l luase cu el. Focul care devenise tânărul se desfăcu în mii de scântei ce se lăsară pe pietre, licăriră palid, apoi se stinseră pe măsură ce ceața *nomelor* vegetale se întindea spre ele înghițindu-le ca o creatură flămândă.

Neelen rămase surprins în mijlocul potecii așteptându-se ca năluca să se adune din ceață și să-și facă din nou apariția. Scânteile încă mai licăreau când Ellore apăru lângă el, desprinsă parcă tot din ceață.

— L-ai văzut și tu?

Fata clătină din cap și se îndreptă spre masa tăcută, de piatră. Mai întoarse o dată capul spre el, apoi se așeză pe unul dintre scaune și dispăru fără urmă. Neelen se repezi după ea, dar nu atinse decât suprafața rece.

Ellore avu impresia că se găsea în același loc, dar, când întoarse capul, nu-l mai văzu pe Neelen. Luminișul părea schimbat, chiar dacă în mijlocul lui se afla masa de piatră și scaunele. Totuși, între ea și acestea se găseau niște filamente late și albastre, provenind de la tufișu-

rile ce mărgineau locul. Se aplecă, și chipul i se oglindi pe suprafața unuia dintre ele ca și cum ar fi fost o altă Ellore. Se dădu un pas înapoi, observând cum fața ei se multiplica de-a lungul filamentelor strălucitoare ce acopereau tot spațiul de lângă ea. Nu se aștepta la asta.

De obicei, când nu se afla în preajma oamenilor, nu era nici în altă parte, ci doar se adâncea într-o stare plăcută de odihnă. Atunci, i se părea că trupul îi devenea și mai ușor, plutind deasupra orașului. Se temea însă de această stare, mai ales în preajma miezului zilei, când se simțea în pericol să uite cine era și să dispară. Destrămarea era temerea ei cea mai mare. Când starea de plutire devenea prea plăcută, era timpul să revină pe pământ și să soarbă din energia lui dacă nu voia să moară de-a binelea.

Privi în sus, la cerul alb ca de iarnă, și încercă să-și amintească cum arăta zăpada pe când mai trăia. Cerul era la fel ca firele albastre țesute în jurul ei și o îmbia să lase la o parte claritatea ce-o ajuta să existe și să se cufunde în starea de relaxare premergătoare uitării. Nu voia însă să uite, chiar dacă erau atât de multe lucruri pe care nu și le amintea. Dacă uita, mai avea să-și găsească drumul spre casă? Cum avea să afle ce-o lega de Neelen? Cerul nu era de fapt cer, ci un vârtej de lumină ce o amețea. Simți o atingere pe față și, când ridică mâna, o văzu murdară de picături argintii ca de oglindă. Chipul ei se reflectă pe suprafața lor și din nou simți că uitase un lucru important.

— Ai grijă! strigă cineva, iar o mână o apucă de braț și-o trase în afara cercului.

Dincolo de luminiș era întuneric ca și când un pas ar fi însemnat o călătorie între zi și noapte.

Lângă ea se afla chipul palid al cântărețului din *tremoi*. Era tânăr, avea un chip plăcut, sprâncene frumos desenate, ochi alungiți și întunecați și un nas subțire și elegant de care avea prins un lănțișor cu șase-șapte amulete. Nu era puțin! Trebuie să fi fost un cântăreț de renume în ciuda tinereții. Ce căuta acolo singur în mijlocul parcului sălbatic în loc să fie răsfățat ca oaspete într-una dintre aripile bogat împodobite ale palatului? Fața i se părea cunoscută, așa cum era învăluită de lumina lunii.

Acum nu mai părea amenințător, deși mai devreme se temuse că avea să-l rănească pe Neelen. Lumea în care se afla era atât de diferită de cealaltă, încât se întrebă dacă nu cumva pășise pe tărâmul strămoșilor. Până atunci, bântuise prin lume ca o frunză bătută de vânt, simțind totuși că exista o barieră pe care se temuse s-o traverseze.

— Cine ești?

Tânărul ridică mâna în care ținea *tremoiul*.

— Ar fi trebuit să știi asta! Sau m-ai uitat și tu?

Ellore îi examină chipul, dar trăsăturile regulate nu-i spuseră nimic. Nici nu era de mirare de vreme ce nu-și amintea nimic din timpul vieții, iar singurul lucru care-o lega de existența ei precedentă era răzbunarea.

Îi spuse și lui asta.

— Oh, răzbunarea! exclamă tânărul. Dacă n-ar fi fost ea, ne-am odihni în pace, dar așa, suntem sortiți să bântuim locurile unde-am trăit sau am murit.

— Mă cunoști?

— Cred că da!

Ellore îl privi cu îndoială, întrebându-se dacă putea să aibă încredere în el. Cântăreții erau niște flușturatici, toată lumea o știa.

— Eu sunt de mult timp aici și m-am obișnuit cu lumea asta, dar tu ar trebui să ai grijă, îi spuse el cu voce preocupată. N-ar fi trebuit să trec dincolo, însă uneori mi-e dor de locurile pe unde umblam când eram viu. A fost o greșeală, de fapt, una și mai mare, pentru că m-am lăsat văzut de nomenclatorul tău. De obicei, oamenii nu prea sunt conștienți de prezența mea, așa că nu mi s-a părut că risc cine știe ce dacă folosesc puțin *tremoiul*.

— Neelen nu este nomenclator, dar sunt de acord că are o percepție deosebită asupra lumii. Larneea, nomenclatoarea adevărată, crede că el are legătură cu lumea de aici.

Din întunericul ce înconjura luminișul se auzi un murmur care o făcu pe Ellore să se întrerupă.

— Cu siguranță că are, am simțit și eu asta când am trecut dincolo. Cred că el m-a chemat, deși nu știe asta. I-am simțit gândurile ca și cum ar fi fost ale unei persoane pe care-am cunoscut-o demult. N-ar trebui ca

oamenii care-au trecut în Lumea umbrelor să se amestece cu cei vii, dar uneori există lucruri care nu ne lasă să ne odihnim în pace. Știu multe, iar, de când am murit, am aflat și mai multe, dar n-am nicio idee cine sunt, deși îmi amintesc cum am ajuns așa. Când eram viu, lumea mi se părea simplă, aveam talentul meu și-l foloseam ca să aduc bucurie oamenilor și mie însumi. *Tremoiul* îmi era cel mai apropiat prieten, deși simt că aveam și o familie la care țineam. Uneori, mi se pare că le văd fețele, le simt mirosul, îmi trec mâna prin părul lor și-am senzația șuvițelor mătăsoase pe degete, dar nu mi-i amintesc. Am fost victima unei jumătăți-de-ființă, asta știu cu siguranță, care mi-a consumat trupul și mi-a absorbit astfel și sufletul *pan*. Îmi amintesc c-am ajuns în lumea asta și c-a trebuit să fiu martorul neputincios al pierderii trupului. Asasinul meu mi-a scos inima, sălașul lui *pan,* și a mâncat-o, luându-mi astfel și memoria. Doar pielea mea a scăpat neatinsă, fiindcă avea nevoie de ea.

Tânărul făcu o pauză ca și când amintirea morții l-ar fi copleșit dintr-odată.

— Această jumătate-de-ființă este un demon îngrozitor, care nu poartă un chip, fiindcă al lui a fost distrus de *nomele* antice, urmă el. Totuși, fiind viclean și rezistent, a reușit să supraviețuiască luptelor din vechime, însă într-o formă demnă de dispreț. De aceea, aceste ființe caută să fure alte trupuri – fiindcă dacă ar umbla

prin lume cu ale lor, oamenii i-ar omorî fără doar și poate. Poate te miri că știu toate astea, dar sunt informații pe care le-am pus cap la cap, urmărind jumătatea-de-ființă care mi-a luat chipul și care acum se folosește de el pentru a-i înșela pe alții. Din păcate, puterile mele sunt limitate și i-am pierdut urma după ce-a ieșit din Meddian. După plecarea lui, am intrat într-o stare de visare ca să-mi menajez puterile, dar de curând, ceva m-a trezit. Acum, stau aici de unul singur și încerc să-mi amintesc fața și vocea lui ca să-l pot recunoaște și să-i beau sufletul. Când l-am văzut pe soldatul acela, am crezut că poate este jumătatea-de-ființă, dar m-am înșelat, era un om obișnuit.

Ellore se gândi că avea și el o răzbunare de îndeplinit, iar acest lucru îi unea.

— Pe mine de unde mă cunoști?

Tânărul clătină din cap.

— Speram să-mi tu spui! Simți asta? o întrebă, apucând-o de mână.

Ellore văzu energia albastră ce le înconjura degetele împletite. Îl privi cu ochi mari și simți din nou durerea ce-o copleșea uneori în mijlocul zilei, când aproape își dorea să se disperseze sub soarele arzător. Era sigură că-l cunoștea pe tânăr, dar numele lui era ca un lucru pe care-l știa foarte bine, dar care, deși îi stătea pe vârful limbii, nu reușea să-l pronunțe.

— Și tu ai fost victima unei jumătăți-de-ființă, îmi dau seama, îi spuse el. De aceea nu-ți amintești nimic și ai rămas, ca și mine, prinsă în acest loc. Aici este doar o lume de trecere către altă parte, nici eu nu știu unde, fiindcă, dacă aș păși acolo, nu m-aș mai putea întoarce.

Ellore se uită neliniștită în jur.

— Dar eu, eu mă voi putea întoarce la Neelen?

— Cu siguranță! Nu ești prizonieră aici.

Cântărețul dădu din cap, iar talismanele ce-i împodobeau nările se mișcară ușor. Ellore auzi un clinchet ca și cum clopoțeii de pe lanț ar fi avut o voce adevărată. Sunetul răsună prelung și, un timp, se auzi replicat de vegetația ce înconjura luminișul cu crengi de umbră. Avu impresia că mai multe voci subțiri îngânau sunetul clopoțeilor. Se uită dincolo de marginea luminișului, dar nu văzu pe nimeni. Se simți amețită ca și când ar fi pierdut ceva, fără să știe însă ce, privi întrebătoare spre tânăr și dintr-odată ceva, ca o durere veche, i se zbătu în piept.

Se apropie de el și-i cuprinse fața în mâini. Mai făcuse acest lucru cu Neelen, doar că pe el nu-l simțea, pe când acum palmele atinseră cu adevărat pielea rece a celuilalt. Îi studie ochii albaștri, ce semănau la culoare cu ai ei, fața prelungă, părul bălai, împărțit în șuvițe groase, prinse cu inele de metal, și lanțul cu talismane, iar durerea din suflet îi deveni un foc ce-i îmbujoră chipul palid. Nu se mai îndoia că tânărul făcuse la un moment dat parte din viața ei.

— Cum te numești?

— Nu știu! îi spuse el cu tristețe. Niciunul dintre cei care-au rămas aici nu știe. Dacă am ști, ne-am aminti totul și atunci am ierta, însă așa cum este situația, nu au rămas cu noi decât regretele și dorința de răzbunare. Nu simți și tu asta?

Ellore îl aprobă.

— Vreau să mi se facă dreptate pentru felul în care am murit, dar nu știu cum, iar asta mă face să fiu și mai trist. Asta reprezintă locul acesta – o vale a tristeții! Umblu demult prin ceață și nu-mi găsesc amintirile. Totuși, simt că te-am văzut trăind și că erai importantă pentru mine. Căutai ceva, iar eu eram îngrijorat, fiindcă te aflai în primejdie. Lumea de aici nu este decât un purgatoriu creat de strămoși. Pentru că n-ai stat aici atât de mult ca mine, nu poți vedea dincolo de ceață. Sunt construcții, locuințe și palate abandonate, distruse, ruinate de ce trebuie să fi fost un război teribil care a prins în focul lui toate lumile posibile.

Tânărul se cutremură, iar Ellore simți că trupul îi era gata să se destrame. Cu un gest grăbit, acesta atinse corzile *tremoiului* și, printr-un efort de voință, reuși să-și revină. Notele instrumentului îi înconjurară, ținând la distanță ceața ce-și întinsese spre ei degete de negură.

— Tot ce vezi de aici se află în stăpânirea pădurii, spuse el. Milioane de arbori își înfig rădăcinile în clădirile de aici, iar energia lor ajunge atât în lumea celor

vii, cât și în purgatoriu. Unii arbori merg și mai departe, într-o lume ale cărei porți se deschid aici. Mult timp i-am dat târcoale, încercând să aflu ce se află dincolo, dar există ceva acolo de care mă tem. Când mă apropii de locul acela, simt că mă pierd și uit chiar și puținul pe care-l știu despre mine. Acolo este liniște netulburată, o lume în care plantele se hrănesc cu sufletele oamenilor. Sigur că n-am cum să știu asta, dar asta simt. Într-un fel, copacii ascund în ei sufletele oamenilor care-au uitat cine erau. N-aș vrea să se întâmple asta și cu mine, deși uneori sunt atât de obosit de călătoriile prin lumea asta, încât aș vrea să dorm pentru vecie. Totuși, trebuie să mă răzbun. Nu pot să dispar așa. Tu mă înțelegi, nu-i așa?

Ellore dădu încet din cap. Dacă era un lucru pe care-l simțea cu toată ființa în lumea aceea de umbre, era că dorea răzbunarea.

— Dacă ne-am răzbuna, sufletele noastre s-ar liniști și poate am afla și cine suntem, îi mărturisi ea, retrăgându-se cu un pas. Pentru asta trebuie să mă întorc la palat – fiindcă soarta mea se află în lumea viilor, legată de cea a lui Neelen, a războinicului cu care-ai vorbit. Nomenclatoarea Larneea m-a ajutat să-l găsesc pe când sufletul meu bântuia deasupra unui râu din Ravenes, iar acum nu-l pot părăsi.

Își aminti cât de confuză fusese la început și cum nu-și dăduse încă seama că murise. Rămăsese pe ma-

lurile Vereonn-ului fără să știe de ce, plutind deasupra apelor, aplecându-se asupra vreunui trup putred prins în plasa întinsă sub pod de magistratul locului. Cadavrele nu-i spuneau nimic, niciunul nu era al ei, așa că nu putea decât să-și strige furia și durerea și să aștepte. Nomenclatoarea fusese cea care o eliberase și-i dăduse speranță.

— Ellore, îi spusese Larneea, am venit de departe, pentru că am simțit prin forța *nomelor* că urmează să se întâmple lucruri însemnate. De ani întregi aștept această tulburare a lumii și ca dușmanul meu să scoată în sfârșit capul pentru a i-l tăia în cele din urmă.

Ascultându-i vocea plăcută, încărcată de *nome*, se liniștise și își abandonase chipul demonic. Redevenise ea, așa cum simțea că fusese.

— Cine sunt? o întrebase.

Larneea nu știa, dar îi promisese că avea să întrebe *nomele* și s-o ajute să afle. Așa ajunsese la Neelen, îl urmărise și i se arătase.

Îi povesti aceste lucruri și cântărețului.

— De aceea trebuie să mă întorc. Fără mine, Neelen nu va reuși să-și înfrunte dușmanii și să câștige. Așa mi-a spus Larneea.

— Și ai încredere în ea?

Tânărul își trecu mâna peste strunele *tremoiului*, iar din negura ce-i înconjura se desprinseră figuri părelnice. Un războinic ținând de mână un copil, care își ri-

dicase spre el fața plânsă, o femeie căzută, cu brațul întins înainte ca și când ar fi încercat să se apere de-un agresor nevăzut, o tânără ce-i semăna lui Ellore, cu părul prins în panglici ca niște fuioare de fum, un alt cântăreț din *tremoi,* tot cu părul lung și blond ce-i acoperea chipul. Ellore tresări și se aplecă să-l vadă mai bine. Atunci, nălucа se întoarse spre ea și-o făcu să se dea un pas îndărăt. Avea o față tânără, dar jumătate din ea îi fusese distrusă de foc și era acoperită de cicatrice întunecate ca pânza păianjenilor *deem*. Se așteptă să vadă tristețe în ochii lui, dar nu descoperi decât ură.

— Îl cunosc pe acesta! exclamă întinzând mâna spre el. E un agent din Ravenes, numit Drennis. A încercat să-l implice pe Neelen într-un complot și a aranjat să fie arestat. Larneea m-a trimis să-l ajut pe Neel, și apoi l-a convins pe preparatorul Kenner să-l salveze și să-l introducă în suita prințesei Sedara. Dar tu nu știi cine sunt oamenii aceștia, nu-i așa? adăugă cu îndoială.

Cântărețul îi zâmbi și-l împunse pe Drennis cu capul *tremoiului*. Imaginea spionului tremură, apoi se desfăcu în fuioare negre, absorbite repede de plante.

— Oh, dar îi cunosc foarte bine. Cel pe care-l numești Drennis se ascunde împreună cu altcineva în pădurile de lângă oraș. Îl urmăresc de ceva vreme, fiindcă simt că are ceva care-mi aparține. Când voi afla ce, atunci îi voi sorbi sufletul! încheie zâmbindu-i liniștit, iar ea încuviință.

Ellore știa cum putea fi sorbit sufletul unui om viu, dar n-ar fi deranjat-o să-l folosească pe Drennis pentru a afla.

— Larneea mi-a promis că lucrurile se vor rezolva, spuse ea cu încredere, apucându-i din nou mâna. A jurat că voi afla cine sunt și că mă voi răzbuna, iar eu am încredere în cuvântul ei!

***Ana-Maria Negrilă** a scris proză fantastică, a fost o prezență activă în cadrul mișcării cyberpunk din România, membră a cenaclului String și a grupului Kult, în prezent fiind preocupată de romane de ficțiune istorică. A publicat numeroase articole și studii științifice în reviste din țară și din străinătate, pe subiecte diverse (literatură, limbaje de specialitate, social networking, Web 3.0, globalizare, discriminare, jocuri de război etc.).*

„Stăpânul umbrelor – Zorii războiului" (2022) este al doilea volum al ciclului, primul volum, „Stăpânul umbrelor – Trezirea" fiind publicat în 2020.

În 2021, romanul „Agenții haosului" (2019, volumul al 3-lea din ciclul Stellarium) a fost distins cu Premiul Vladimir Colin, iar „Cele patru oglinzi ale adevărului" (roman, ficțiune istorică, ed. Hyperliteratura) a primit premiul special la Concursul național de creație literară „Vasile Voiculescu".

https://anamarianegrila.com/

Orașul de colecție

Daniel Timariu

„Ceea ce este important ți se va desluși la final."
D. Timariu, „Tenebre"

Orașul meu se întinde pe trei dealuri, cuprinde cinci păduri și două lacuri. Are o margine, de care este lipit cimitirul, un hotar, dincolo de care sunt și neamuri bune și neamuri rele, o șosea și un râu. Uneori râul își iese din fire și ne inundă, alteori șoseaua se supără și se îndepărtează de uităm în ce parte e, alteori chiar marginea, mofturoasă din fire, se ascunde de trebuie să patrulăm zile și nopți până să o găsim și să o împăcăm. Cu toate acestea, orașul este unul liniștit, cel mai liniștit din partea asta a lumii, cu grădini de flori, cu case cochete, cu piste de biciclete, cu alei umbrite de cireși mereu în floare, cu pisici ce lenevesc la soare.

Într-o seară, chiar în fața casei noastre, a apărut un străin. Eu stăteam cu băieții vecinilor, Ovidiu și Claudiu, doi gemeni roșcați, și jucam șah. Sună un pic ciudat, de-aia trebuie să vă explic. Întotdeauna eu joc cu negrele, iar Claudiu cu albele. Tot de fiecare dată Ovidiu se poziționează în spatele fratelui său și de acolo urmă-

rește partida cu multă pasiune. Toate comentariile lui îmi sunt adresate mie, iar toate sfaturile, lui Claudiu. Nu trebuie să vă faceți grijă, sfaturile lui sunt de obicei rele. Așadar, ca aproape în fiecare seară – pentru că în altele jucăm fotbal, în altele înotăm în râu (atunci când acesta trece pe strada noastră), în altele bem bere la Crâșma lui Surdu, iar în altele (joia) ne jucăm pe calculator –, jucam șah. Ovidiu tocmai comenta:

— Eu nu aș muta nebunul acolo, doar zic, nu l-aș muta deloc. Poate, vezi tu, o mișcare bună ar fi cu calul, pe ăla, da, pe ăla chiar l-aș muta.

În acel moment a apărut străinul, materializat din nimic undeva la mijlocul drumului, între noi și ai lui Băncilă – în acel moment jucau tenis de picior cu Eugen, un sirian care a trecut hotarul ascuns într-un trunchi de copac, de au crezut oamenii că e un spiriduș. Poate că eram cu toții concentrați, mai era și gălăgie, ce să zic, posibil și pentru că eram puțin amețiți de la prea multă pălincă cu apă tonică și gheață spartă, nu mărunțită, de nu l-am auzit, nici văzut până ce nu a intrat în vorbă cu noi.

— Treceam pe aici, am zis să vă spun bună seara, așa cum se obișnuiește. Sper să nu vă fie cu supărare, vă văd ocupați, cu treburi. De-aceea doresc să repet salutul, l-am mai spus adineauri: bună seara, oameni buni!

Uneori, mai ales atunci când marginea se contopea cu râul, iar râul curgea de-ndăratelea, de zici că izvora

din mare și se vărsa în izvor, mai apăreau unele arătări, iepuri, cerbi, urși, zimbri, te mai miri ce, animale care nu-și prea au locul pe străzile orașului – se întâmplă mai des decât ați crede! Îmi povestea unchiul Ilie că pe vremea când era el copil casele stăteau altfel aranjate. Cum ar veni, casa lui era la hotarul de miazănoapte, de taică-său a trebuit să se facă grănicer, de unde și porecla neamului nostru de-a lui Pistol. Casa unde stăm noi era lângă râu, iar casa gemenilor aproape de margine, chiar lângă cimitir (nici nu mă mir că li se mai spune a lui Moroiu, dar doar în șoaptă). Și așa a fost o vreme, după care lucrurile s-au amestecat o dată, încă o dată, apoi treia oară, până au picat ca acuma. Dar cum nimic pe lume nu e fix și totul e fluid, ca un fluviu de evenimente bune și rele, cu draci și îngeri de o parte și de alta, nici ce este acuma nu e veșnic, și ne putem trezi că ne-am mutat peste noapte și că trebuie să o luăm de la început.

Noi am rămas fără cuvinte, chiar și Eugen, sirianul, a împietrit, deși, atunci când are chef ne povestește cum este să trăiești printre arabi, călare pe cămile, înconjurat de femei frumoase, înfășurate în cele mai fine mătăsuri. Sau cum este să mănânci delicatese, unele mai dulci decât buzele unei fecioare, altele foarte iuți, precum fulgerul ce străbate cerul auriu. Tot așa, într-o seară, poate a doua sau a treia după ce a ieșit din trunchiul lui, ne-a povestit despre cum el și verii lui s-au

luptat trei zile și trei nopți cu un duh venit din deșert. Duhul era atât de aprig că toate animalele s-au ascuns cu o seară înainte ca el să apară. Era atât de fioros încât curentul electric a refuzat să le mai alimenteze satul. Era atât de înspăimântător că până și soarele s-a ascuns, pudic, după lună. Dar ei l-au dovedit. Prin curaj și istețime. Povestea asta mi-a venit în cap văzându-l pe străin, deși, trebuie remarcat, nici animalele nu au plecat, nici curentul electric nu s-a oprit și nici soarele nu s-a ascuns. Toate erau la locul lor și asta a sporit sentimentul de stranietate.

— M-am rătăcit, a răspuns el privirilor noastre. Știu unde trebuie să ajung, știu și de unde vin, a arătat el undeva în spatele lui, apoi spre cer, dar nu știu cum am ajuns aici și nici nu știu ce direcție să urmez. Totul e atât de schimbător!

Ne-am mulțumit să dăm din cap, fără să facem ceva. Doar să tăcem, dacă asta se poate încadra la a face ceva, atunci asta am făcut. Am tăcut, am ascultat, iar el a povestit. Ne-a povestit. Despre imperii, despre stele și lumina lor, despre frig și despre căldură, despre dragoste și despre dor, despre cum e să nu ai niciodată un loc al tău și despre cum e să te simți peste tot ca acasă. Asta mi s-a părut ciudat, dar nu am zis nimic, nimic, până nu a pomenit de pasiunea lui de a colecționa orașe.

— Merg prin ele, le vizitez toate străzile, muzeele, palatele, teatrele, stadioanele, parcurile și dacă-mi plac,

uite, a zis el și a scos din buzunar o cutie din lemn roșu cu inserții de fildeș. Aici țin cele mai frumoase orașe!

Ne-am apropiat cu toții de cutia lui și, într-adevăr, în fiecare compartiment al cutiei – avea multe compartimente! –, stătea frumos aranjat câte un oraș. Unele erau mari și din cauza asta totul părea minuscul, abia de vedeam oamenii și mașinile, altele erau mici și puteam urmări cu ușurință cum o familie și-a întins păturile pe malul unui râu pentru un picnic. Avea și compartimente goale, în care, ne-a explicat el, urmează să așeze alte orașe, cel puțin la fel de interesante, dacă nu chiar și mai exotice.

— Nu mă plictisesc niciodată de ele, a comentat el la întrebarea lui Ovidiu ce face cu un oraș când se plictisește de el. Nu aș renunța niciodată la un oraș, dar, dacă aș face-o, atunci i-aș căuta cel mai bun loc din univers, unde l-aș așeza cu drag și l-aș îngriji până ar prinde rădăcini și ar înflori din nou.

Ne-am emoționat cu toții. Nu e puțin lucru să afli că toate acele orașe înghesuite în cutia lui, la rândul ei băgată într-o traistă de umăr, se află în grija unui om atât de grijuliu. Am stat cu el de vorbă până hăt dincolo de miezul nopții, de-abia ne mai țineam ochii deschiși... după care, brusc, străinul a dispărut. Nu chiar dintr-odată. Am simțit așa ca o zdruncinătură, urmată de un vertij și o senzație de vomă. Apoi, când ne-am revenit, nu mai era. Dar asta nu e ciudat. În oraș apar și

dispar tot timpul oameni. Vin de undeva și pleacă spre altceva. Se nasc și mor. Călătoresc, privesc, se iubesc. Uneori rămân, dar doar dacă au ceva de povestit.

Programator de profesie și scriitor de succes, ***Daniel Timariu*** *este cunoscut în principal pentru romanele şi povestirile ale căror personaje aflate la limita dintre uman şi mitologic, populează o Timişoară ascunsă.*

Romanele din serie sunt: „Tenebre". „Cazul Laura" şi „Tenebre. Labirintul". O nuvelă din acelaşi univers a apărut în 2018 la Editura Tritonic, în volumul „Ciudatul caz al umbrelor".

„Timariu are harul scrisului. Iar în acest moment se poate spune că e inițiatorul genului urban fantasy românesc, cu o mare bogăție lexicală" – scria Stelian Țurlea în revista AmosNews.ro, în 2018.

https://dtimariu.wordpress.com/

Omul cu galenă

Pompilian Tofilescu

*„Se riscă totul în sufletul orașului /
se întâmplă totul în sufletul orașului".
Bitză ft. Raku și Faibo X – „Sufletul orașului"*

Se plimba cu un receptor cu galenă în mână, pe șoseaua principală a orașului, cu un aer de supremă importanță. Din când în când se oprea, ducea receptorul la ureche și asculta cu o încordare gravă.

Era imposibil să nu îl remarci. Toți din oraș îl remarcaseră și, pentru o vreme, chiar ajunsese subiectul principal de discuții, comentarii, glume și bârfă. Fusese chiar și subiectul unui articol ce apăruse într-unul dintre cele două ziare locale și a unei intervenții a unuia dintre ascultătorii emisiunii de dimineață a radioului, de asemenea, local. Aparițiile pe bloguri, forumuri și rețele sociale nu stătuse nimeni să le contabilizeze.

În primul rând era evident că bărbatul nu era din oraș. Nimeni nu părea să-l cunoască, nimeni nu știa cum îl cheamă sau unde locuiește. Pentru că, aparent, nu încălcase nicio lege, poliția nu avusese niciun motiv să-l oprească și să-l legitimeze. A om al străzii nu arăta,

era relativ bine îmbrăcat și totdeauna proaspăt bărbierit. Cu părul tuns scurt în jurul unui început de chelie și cu un alt început, dar de burtă, ieșind prin cămașa apretată, ar fi fost ușor de confundat cu oricare dintre locuitorii de sex masculin, de vârsta a doua și jumătate și cu oareșce respectabilitate ai orașului. Asta dacă nu ar fi existat receptorul cu galenă pe care îl purta tot timpul cu el și comportamentul său un pic ieșit din comun. Dar cum aerul inabordabil pe care îl afișa de obicei îi oprise pe toți ceilalți să-l abordeze, locuitorii orașului îl porecliseră omul cu galenă și ajunseseră, după o vreme, intenționat sau nu, să se prefacă, pur și simplu, că nu există. Și poate că, în timp, nebăgat în seamă de nimeni, omul cu galenă ar fi dispărut, s-ar fi evaporat într-o după-amiază călduroasă de vară, laolaltă cu picăturile de bere de pe fundul halbelor uitate afară pe mesele de la terase.

Ceea ce făcuse ca omul cu galenă să rămână o prezență vie în oraș și să nu se transforme într-o amintire de care nu-și mai amintește nimeni fusese faptul că, într-o zi, el începuse să-și miște buzele.

Nici unul dintre locuitorii orașului nu era sigur dacă ziua în care omul cu galenă își mișcase cu adevărat și pentru prima oară buzele și ziua în care cineva constatase lucrul acesta era una și aceeași, însă, din punctul de vedere al acestei povești, al autorului și eroilor săi, ca și din orice alt punct de vedere, aceasta nu are nici o

importanță. Cert este că primul care îl văzu pe omul cu galenă mișcându-și buzele fu un bețiv care, obosit să tot traverseze trotuarul dintr-o parte în alta, de-a latul, cu foarte puțin progres pe direcția înainte, se proptise într-un stâlp de iluminat public și, în timp ce se clătina ușor pe picioare, se trezi cu omul cu galenă oprit la câțiva pași înaintea sa, ascultând cu o încordare gravă la receptorul cu galenă.

Bețivul îl pironi cu privirea, înclinându-și ușor capul într-o parte și cealaltă, precum un pui de curcă în fața unei grămezi de crengi, pentru câteva secunde bune, apoi, la un moment dat, strigă:

— Vorbești cu mine, bă?!

Cei doi sau trei trecători care se întâmplaseră să fie în apropiere, simțindu-se vizați, se opriră din mers și se întoarseră către bețiv. Dar cum privirea fixă a acestuia nu-i ațintea pe nici unul dintre ei, își suciră capetele la unison în direcția lui. Și spre uimirea lor îl văzură pe omul cu galenă oprit în mijlocul trotuarului, gesticulând larg și vorbind cu înflăcărare. Vine vorba vorbind, pentru că omul cu galenă nu scotea nici un sunet, își mișca doar maxilarul, mușchii feței și buzele, părea un prezentator de știri de la un televizor cu sonorul pe mut.

— Vorbești cu mine, bă?! Mă-njuri?! strigă iar bețivul și împingând cu mâna în stâlpul de care se sprijinea se repezi către presupusul ofensator.

Din fericire pentru omul cu galenă, bețivul își rată de puțin ținta, traversă din inerție toată lățimea trotuarului, se împiedică de bordură răsturnându-se peste rondurile de flori ce mărgineau trotuarul și rămase acolo.

Vestea că omul cu galenă părea că încearcă să comunice se răspândi cu viteză propulsându-l din nou, de la nebăgare în seamă pe undele radioului și pe prima pagină a ziarelor locale.

Ba mai mult decât atât, la trei zile după incidentul cu bețivul, un reporter al televiziunii, de asemenea, locală, înarmat cu un cameraman și cu un expert în cititul pe buze de la școala de copii cu nevoi speciale din oraș, porni pe urmele omului cu galenă. Îl găsi pe una dintre străzile dinspre centru, urmărit îndeaproape de câțiva gură cască, atrași de curiozitate. Îl urmară cu toții o vreme, în timp ce acesta pășea măsurat pe lespezile trotuarului cu același aer inabordabil care îi determinase pe locuitorii orașului, până de curând, să-l ignore. La un moment dat se opri, duse casca receptorului cu galenă la ureche, ascultă pentru câteva minute cu o încordare gravă, apoi puse receptorul în buzunarul hainei și începu să gesticuleze și să-și miște cu pasiune fălcile și buzele.

Acesta fu momentul în care reporterul ceru o intrare extraordinară și excepțională în direct:

— Doamnelor și domnilor, dragi telespectatori, sunteți martori în direct la un eveniment extraordinar din viața dumneavoastră, acela în care veți afla răspunsul la întrebarea care v-a frământat săptămâni de-a rândul și anume... cine este și ce vrea omul cu galenă?! Vi se va desluși misterul omului cu galenă în exclusivitate și în direct la postul dumneavoastră preferat de televiziune.

Obiectivul camerei care la început prezenta un cadru al reporterului, apoi, pe la „cine este și ce vrea" se mutase și făcuse zoom pe buzele omului cu galenă, se întoarse către specialistul de la școala de copii cu nevoi speciale. Fața acestuia exprima un amestec de nedumerire și neputință.

Ce ne spune omul cu galenă? se auzi vocea reporterului în microfonul de transmisie.

— Spuneee... Nu spune nimic... nu înțeleg, răspunse cititorul pe buze.

— Adică vorbește într-o limbă străină? întrebă reporterul, apoi, nemaiașteptând răspunsul și semnalând cameramanului să-l încadreze din nou pe el:

— Doamnelor și domnilor, așa cum ați auzit, extraordinar, în exclusivitate și în direct, cel pe care l-am considerat un locuitor al orașului nostru, un om dintre noi, este un străin. Acum înțelegeți atitudinea indiferentă, aș putea spune disprețuitoare...

— Adică vorbește o limbă care nu există! îl întrerupse specialistul, băgându-se în cadru.

— Dragi telespectatori, misterul omului cu galenă se adâncește, își păstră reporterul calmul, înapoi în studio, vom reveni.

Misterul adâncit al omului cu galenă și a limbii sale care nu exista se împrăștie rapid. Televiziuni și cotidiene naționale veniră să-l filmeze sau să scrie despre el, experți în cititul buzelor din toată țara își încercară norocul la a desluși ceea ce voia să comunice omul cu galenă. Înregistrări video fură trimise chiar și la specialiști din străinătate. Unii dintre ei pretinseră că reușiseră să deslușească mesajele însă niciuna dintre transcrierile oferite, variind între caraghioase și apocaliptice, nu rezistase la o analiză mai atentă. Se apelă la specialiști în criptografie și chiar la programe de inteligență artificială. Degeaba, omul cu galenă se dovedi a fi un fel de manuscris al lui Voynich umblător.

Vâlva creată în jurul acestui mister atinse punctul culminant, ținu pentru o vreme prima pagină a ziarelor, apoi, încet, încet, se stinse. Omul cu galenă părea să se îndrepte către o a doua condamnare la uitare. Și o dată cu aceasta, rândurile mulțimii de gură cască ce obișnuia să-l înconjoare se subțiară și ele.

Rămase doar un grup mic și statornic de urmăritori care, tot zgâindu-se la gesturile, buzele și galena omului cu galenă și știind deja că nici inteligențele artificiale,

cât or fi ele de inteligențe nu putuseră să-i descifreze mesajul, deveniseră convinși că limba pe care omul cu galenă n-o vorbea și ceea ce încerca să transmită erau de natură divină.

Îmbrăcați relativ bine, proaspăt rași și tunși regulamentar, unii ținând în mâini receptoare cu galenă (puțini, care mai găsiseră, prețul lor pe siturile cu vechituri crescuse spectaculos), alții căști vechi de piloți și telegrafiști, alții doar radiouri portabile demodate, îl urmăreau peste tot, pășind rar, apăsat, într-o procesiune tăcută și abordând același aer de supremă indiferență ca și omul cu galenă. Când acesta se oprea să ducă casca receptorului cu galenă la ureche îi imitau gestul cu o încordare gravă, apoi când începea să gesticuleze și să-și miște buzele se prăvăleau toți la pământ, în genunchi sau prosternați în patru labe, cu capetele ridicate spre cer sau, din perspectiva pe care le-o dădea poziția, înspre buzele omului cu galenă sorbindu-i necuvintele divine.

Deși un observator atent ar fi remarcat chipuri diferite în funcție de ora, ziua și locul în care se aflau era evident că numărul urmăritorilor omului cu galenă era din ce în ce mai mare. Același observator atent ar fi remarcat și peculiaritatea că acești urmăritori erau numai de sex masculin, probabil din cauza elementelor tehnologice implicate, dar era de asemenea evident că omul cu galenă nu sucombase, încă o dată, nebăgării în seamă.

Ba mai mult, secta urmăritorilor săi deveni atât de mare încât cetățenii orașului începură să se simtă deranjați de prezența lor pe străzi și se plânseră autorităților.

Poliția, care abia așteptase un motiv să intervină (ca să-și poată asuma gloria descoperirii identității omului cu galenă) îi înconjură pe urmăritorii acestuia și îi invitară, unul câte unul, la secție. Toți se dovediră cetățeni de nădejde ai orașului, cu acte de identitate, slujbe, locuințe și reputație impecabilă. Până la urmă, unul câte unul, fură lăsați să plece fără nici măcar o amendă, era greu să-i fi acuzat de tulburarea liniștii publice, când procesiunile se desfășurau într-o liniște absolută. Chiar și atunci când un nou venit cuteza să deschidă gura și să întrebe „ce zice? ce zice?" era întâmpinat cu atâtea priviri furioase, încât își înghițea imediat cuvintele.

Cumva poliția reuși să-l ademenească și pe omul cu galenă la sediu. „Ademenească" pentru că el se dovedi mut și surd la interpelări și ordine, așa că omenii legii, suficient de intimidați de prestanța sa și mulțimea destul de numeroasă care-l înconjura ca să recurgă la violență, trebuiră să inventeze o adevărată stratagemă: creară un tunel uman, din două șiruri de cadeți, care începea în locul unde acesta se afla, pe una dintre străzile centrale, și se termina în sediul poliției orășenești, în dreptul unui scaun aflat în fața biroul șefului poliției.

Omul cu galenă, ce părea indiferent la ce se aflâ în jurul său, urmă coridorul uman și se așeză pe scaunul

aflat la capătul său, unde stătu vreme de câteva ore nefăcând altceva decât, din când în când, să asculte încordat la receptorul cu galenă și să-și miște cu exuberanță brațele și buzele.

După cele câteva ore șeful poliției concluzionă că: omul cu galenă nu avea nici un act care să-i ateste identitatea, nu răspundea la nici o întrebare, era neclar de unde venise și unde locuia în oraș și era extrem de dificil să-l încadreze într-o anumită contravenție ori infracțiune. Până la urmă îi dădu drumul, cu o hârtie de amendă în alb (fără nume și adresă) în buzunar, pentru instigare la adunare ilegală, ce trebuia plătită în termen de nouăzeci de zile. Și trimise doi ofițeri în civil să-l urmărească discret.

Când ieși din sediul poliției începuse deja să se întunece. Omul cu galenă porni să urce pe strada în pantă mărginită de castani uitați de vreme, părând, în stilu-i inconfundabil, să nu acorde nicio atenție caselor mari, boierești, construite între cele două războaie mondiale de protipenda vremii, ce se înșiruiau de-a stânga și de-a dreapta străzii. La câțiva metri în spatele său erau cei doi ofițeri, ce, deși în civil și depunând toate străduințele să pară preocupați atunci când omul cu galenă se oprea să asculte în cască – oprindu-se și ei să admire frunzele castanilor sau posterele lipite pe garduri sau vitrinele goale ale chioșcurilor de patiserie construite la stradă în fața caselor boierești –, era evident că se aflau în filaj;

evident pentru toată lumea mai puțin pentru omul cu galenă.

Acesta din urmă ajunse în centrul orașului, trecu pe lângă liceul cel vechi, cu fațada și zidurile jupuite, denumit cu mare pompă colegiu național, pe lângă filiala băncii naționale și pe lângă primărie și se opri în fața casei cu aripi negre de peste drum de universitate.

Casa era denumită astfel pentru că, după zeci de ani de nefolosire și de degradare accentuată, acoperișul i se prăbușise, geamurile și ușile i se fărâmaseră sau fuseseră smulse din țâțâni, din podele crescuse lemn câinesc, iar zidurile care se mai țineau în picioare se acoperiseră cu iederă. Și ca să nu rănească ochi locuitorilor orașului cu asemenea imagine odioasă, casa fusese îmbrăcată de jur-împrejur cu prelată neagră, groasă de poliplan, pe care timpul și intemperiile o sfâșiaseră din loc în loc. Iar în bătaia vântul, casa însăși părea că își creștea aripi cu care încerca să zboare, să părăsească orașul ce o trata cu indiferență, să pornească spre spitalul sau cimitirul caselor bătrâne și uitate de vreme.

Omul cu galenă ridică prelata în dreptul uneia dintre ferestrele sparte și sări înăuntru. Unul dintre ofițeri se repezi în jurul clădirii pentru a supraveghe ieșirea din spate, iar celălalt sună la secție. În sfârșit aveau o infracțiune: pătrunderea prin efracție într-o proprietate privată. Câteva echipaje de poliție sosiră imediat, echipate cu proiectoare și câini polițiști, însă scotociră

degeaba ruinele casei cu aripi negre, din podul prăbușit până în beciurile cu bolți înalte de cărămidă, omul cu galenă parcă intrase în pământ. Cei doi ofițeri care îl urmăriseră ar fi putut să jure, în lipsa oricărei explicații, că exact asta se și întâmplase, la propriu.

A doua zi cel urmărit apăru iar, ca și cum nimic nu se întâmplase, bine îmbrăcat, tuns regulamentar și proaspăt bărbierit, pășind rar și apăsat pe străzile orașului, cu receptorul cu galenă într-o mână, înconjurat de grupul de adepți. Șeful poliției preferă și el să pretindă că nimic nu se întâmplase și să spere că într-o zi adepții săi se vor plictisi, locuitorii orașului vor înceta să-l mai bage în seamă, iar omul cu galenă va dispărea pur și simplu, așa cum și apăruse.

Numai că la vreo săptămână de la eșecul urmăririi efectuate de către organe, un personaj nou își făcu apariția în oraș luându-și locul la stânga omului cu galenă. Slăbănog și mai scund cu un cap decât acesta, îmbrăcat într-un costum sare și piper ponosit, rupt la tivuri și la buzunare și cu două sau trei numere mai mari, imaginea sa contrasta puternic și cu cea a omului cu galenă și cu a grupului de urmăritori fideli ai acestuia. Adăugând contrastului, personajul cel nou ținea în mână dreaptă nu un receptor sau o pereche de căști vechi și

nici măcar vreun radio de jucărie care să sugereze cât de cât apartenența la credința comună a grupului, ci un taburet scund din lemn, cu trei picioare.

Când omul cu galenă se opri ca să asculte în casca receptorului, piticul puse taburetul jos și se așeză pe el plictisit. Însă imediat cum brațele și buzele omului cu galenă prinseră a se mișca, piticul slăbănog sări în picioare, se urcă pe taburet și, spre uimirea celor prosternați înaintea lor, vorbi:

— Poate vă mirați cine sunt eu...

Un murmur de mânie izbucni din rândurile celor prezenți. O astfel de blasfemie nici măcar organele de ordine nu îndrăzniseră să comită.

— Dar mai întâi, continuă piticul netulburat, ar trebui să vă mirați cine sunteți voi și cine este omul din fața voastră pe care îl urmați cu credință de atâta vreme.

Întrebările păreau oarecum stupide, despre ei înșiși era inutil să se întrebe cine sunt, erau, după cum verificase și poliția, oameni respectabili, cunoscuți în oraș (de rude, prieteni și colegi de serviciu), iar în ceea ce-l privea pe omul cu galenă... Ei bine, el era desigur un trimis al divinității, astfel ce rost ar fi avut să-și piardă fiecare câteva ore din viață urmărindu-l pe străzile orașului cu obiectele acelea stupide în mâini și uzându-și pantalonii cei buni în genunchi de fiecare dată când trimisul deschidea gura ca să dea drumul mesajului, fără îndoială, divin.

— Ei bine, omul din fața voastră este cel prin care vorbește sufletul orașului. Voi sunteți copii aleși ai orașului și urechile lui. Iar eu sunt vocea care de acum înainte va pune cuvintele lui în voi.

Închinătorii de ocazie ai omului cu galenă îl priviră, unii cu incredulitate, ce gogomănii putea să debiteze piticul acesta jerpelit cocoțat pe taburetul vechi de lemn, alții cu indiferență, chestia cu copii, sufletul și vocea orașului îi lăsa rece, sau chiar cu mânie, cine era netrebnicul care cuteza să nu respecte momentul de tăcere profundă ce marca de obicei transmiterea mesajului în limba divină a mișcării buzelor omului cu galenă.

— Născuți aici sau veniți de pa alte meleaguri, orașul v-a crescut, v-a hrănit, v-a vegheat și v-a protejat. Orașul v-a ales să-l urmați. Știe pe unde ați bătut mingea, unde ați pupat prima fată, la ce materii ați copiat în liceu, ce mesaje primiți pe telefonul mobil, la ce vă uitați noaptea pe laptop... știe tooot despre voooi!!!

La ultima propoziție vocea pițigăiată a piticului se transformă în țipăt, numărul celor ce îl priveau cu mânie crescuse și pentru că omul cu galenă se oprise și privea impasibil scena, huiduieli răzlețe începuseră să se suprapună peste discursul celui ce se intitulase vocea orașului.

Spre șocul celor prezenți piticul începu să-i arate cu degetul, unul câte unul, și să le spună numele, vârsta, adresa, și detalii despre familia, profesia și locul de

muncă al fiecăruia. Ieșirea din anonimat, din pelteaua gloatei și transformarea în persoane cu identitate bine definită îi făcu pe toți să tacă, să-și lase din nou capetele în pământ, cuprinși dintr-odată de jenă. Asta până când unul dintre ei, mai isteț, întrerupând chinul tuturor, strigă:

Mai bine spune-ne ce a zis omul cu galenă!

— Omul cu galenă a zis că orașului îi e greu, că orașului îi este rușine, că se simte murdar, că sunt prea multe gunoaie pe care copiii lui le aruncă peste obrazul său și nimeni nu le adună.

Vestea că apăruse cineva care părea să înțeleagă ceea ce încerca să comunice omul cu galenă se împrăștie cu rapiditate în tot orașul.

La fel se împrăștie și primul mesaj care îi fusese tălmăcit. Armate întregi de lucrători la salubrizare și de la alte departamente din subordinea primăriei fură trimise pe străzi, din centru și până la ultima mahala, munți de gunoaie fură colectate, încărcate în camioane și transportate la gropile de gunoi din afara orașului, iar coșuri noi de gunoi instalate peste tot.

În același timp locuitorii orașului încetară să mai arunce gunoaie la întâmplare pe stradă. Nici mucuri de țigări, nici șervețele, nici sticle de plastic, nici pahare de carton, nici resturi de mâncare, nici măcar o gumă

de mestecat sau o coajă de sămânță nu mai era de găsit nici prin rigole, nici prin parcuri, nici măcar pe lângă băncile din fața blocurilor. În scurt timp măturătorii stradali din oraș rămaseră pur și simplu fără obiectul muncii și întregul serviciu fu pus în pericol să se desființeze. Și poate că s-ar fi desființat, dacă șeful serviciului de salubrizare care era chiar nepotul primarului, n-ar fi venit cu o idee genială (deh, se pare că în cazul de față, inteligența se transmitea în familie!). Măturătorii renunțară la măturoaie și, păstrând vesta galbenă cu dungi portocalii strălucitoare, se înarmară cu carnețele cu coperți negre și cu pixuri cu cerneală albastră și porniră să patruleze străzile, aruncând priviri dojenitoare împrejur, gata să noteze fiecare abatere a locuitorilor orașului. Că nu era nimic de notat nu avea nicio importanță.

Un alt efect al apariției slăbănogului, cu taburetul său cu trei picioare și cu abilitatea de a traduce mesajele omului cu galenă, era că mulțimea urmăritorilor acestuia din urmă sporise, că majoritatea renunțaseră la recuzita de căști și receptoare vechi (receptorul cu galenă al omului cu galenă era singurul tunat pe frecvența pe care vorbea sufletul orașului) și, în plus (și poate tocmai din cauza renunțării la artefactele tehnologice) grupului i se alăturaseră și un număr semnificativ de femei. Ba mai mult, omul cu galenă începu să fie urmărit și de un pluton compact de reporteri, de presă scrisă,

radio și televiziune care transmitea în toate canalele de presă ale orașului, în direct sau cu întârzierea specifică presei tipărite, tot ceea ce el zicea, bineînțeles în traducerea piticului slăbănog. După o perioadă scurtă dar corespunzătoare de lingere și vindecare a rănilor, reporterul televiziunii locale care încercase nu cu mult timp în urmă deconspirarea senzațională și în direct a identității omului cu galenă lansase o emisiune specială de dezbateri dedicată mesajelor pe cale le transmitea orașul. Emisiunea se chema „Omul cu galenă" și reporterul devenit acum redactor o începea cu „Să ne iubim orașul, așa cum el însuși ne iubește pe noi!".

Pe rând toate gropile din asfalt fură astupate, mahalalele pline de noroi de la margine orașului pietruite, trotuarele reparate, băncile dintre blocuri și din parcuri înlocuite, terenurile de joacă amenajate... Și poate că, cu strechea ce părea că cuprinsese autoritățile locale, bugetul orașului s-ar fi epuizat imediat, dacă oamenii de afaceri nu s-ar fi întrecut în donații și locuitorii săi în muncă voluntară.

Se părea însă că mesajele orașului nu trebuiau să fie legate neapărat numai de propria înfrumusețarea. La vreo două săptămâni de la prima apariție lângă omul cu galenă, mulțimea de urmăritori constată că piticul ținea în mâna stângă un al doilea obiect: o găletușă de plastic de cinci litri, portocalie. La început nimeni nu înțelese cam la ce ar fi putut folosi, atunci când el o

așeza, totdeauna goală, în fața taburetului, înainte de a se cățăra ca să traducă ceea ce orașul comunica prin intermediul receptorului cu galenă.

Apoi piticul le spuse că orașului nu îi păsa numai de sine însuși, ci de toți copiii săi și le reaminti că orașul știa tot ce întâmplă, zi și noapte, pe străzi și în case, apartamente sau birouri, parcuri, hale industriale sau magazine, din străfundul pământului prin care treceau canalele de scurgere, în înaltul cerului unde ajungeau turnurile de telefonie mobilă și până sub patrafirul popilor în timpul spovedaniei. Și că orașul putea să folosească toată această știință pentru a-i ajuta pe ei, locuitorii lui, numai să fie întrebat.

Prima persoană care a cutezat a fost o fiică a orașului, o femeie între două vârste, a cărei mâță dispăruse de acasă. Când omul cu galenă își întrerupse plimbarea ca să ducă la ureche casca receptorului cu galenă (se părea că nici unul dintre evenimentele recente nu avusese vreun impact asupra sa, continua să colinde străzile orașului cu același aer de supremă importanță, total indiferent la ce se întâmpla în jurul său) piticul așeză taburetul lângă el, puse găletușa portocalie în fața taburetului și se cățără pe el așteptând. Femeia ieși din mulțime, aruncă câteva bancnote în găletușă (gestul păru dintr-odată extraordinar de firesc, cum de nu se gândise nimeni până acum că omul prin care vorbea sufletul orașului și cel care îi dădea voce erau și ei oameni care cumva trebuiau să trăiască) și zise:

— Zambilica mea, pisicuța mea, lumina ochilor mei, i-am dat drumul pe balcon și a dispărut. O fi prins-o cineva, o fi călcat-o mașina, Doamne, cât sufăr fără ea, poate orașul să m-ajute să-mi curm suferința?

Piticul se întinse către omul cu galenă și mormăi ceva în urechea opusă celei lipite de casca receptorului cu galenă. Apoi când acesta din urmă lăsă receptorul jos și începu să miște din buze, zise:

— Orașul zice: cucoană, du-te liniștită acasă, că mâța e bine și o să se întoarcă singură singurică, cât de curând.

Și minunea se întâmplă așa cum orașul prevestise. După două zile de hăimănălit cu motanii cartierului, Zambilica apăru singură, smotocită, slabă și înfometată, pe preșul deșirat și murdar din fața ușii apartamentului.

Minunea îi îndemnă și pe alții, din ce în ce mai mulți, să cuteze.

Pentru cineva care ar fi acordat atenție, ar fi devenit evident că schimbările afectau nu numai orașul, dar și pe însoțitorul omului cu galenă. Primul fenomen oarecum inexplicabil fu că, la câteva săptămâni după incidentul cu mâța pierdută, costumul său ponosit sare și piper, rupt la tivuri și la buzunare, nu mai părea să fie cu două sau trei numere mai mari, ci dimpotrivă abia stătea să nu plesnească la încheieturi. Poate că ploile de vară pe care piticul le îndurase cu credință la

stânga omului cu galenă îl făcuseră să intre la apă. Drept care, după o altă săptămână el apăru îmbrăcat în costum nou din stofă de bună calitate, croit pe comandă, care îi venea ca turnat. Acest lucru preîntâmpină și o tragedie ce aștepta să se întâmple, cusătura celor doi nasturi din față de la haina sare și piper fiind atât de întinsă încât, dacă s-ar fi rupt, nasturii transformați în proiectile cu siguranță că ar fi rănit sau omorât pe cineva din audiență.

Pe lângă faptul că acum era și el tot timpul proaspăt bărbierit și tuns regulamentar, cum altfel să fi apărut lângă omul cu galenă, oricine și-ar fi dorit ca rușinea primelor zile să fie cât mai repede uitată, două alte schimbări ieșeau oarecum în evidență: taburetul scund, din lemn, cu trei picioare, pe care cu greu își mai ținea echilibrul fu schimbat cu un scaun solid de metal, cu patru picioare și scăriță, suficient de înalt încât să-l pună la o palmă deasupra omului cu galenă; iar găletușa portocalie de plastic de cinci litri fu schimbată cu alta, tot din plastic, tot portocalie, dar de zece litri.

De la locul său de pe scaunul cu scăriță, piticul domina mulțimea din ce în ce mai numeroasă, omul cu galenă aproape că devenise doar un accesoriu de recuzită. Rând pe rând, oamenii veneau, contribuiau la bunăstarea orașului prin intermediul găleții portocalii și puneau întrebările care îi frământau. Apoi așteptau ca piticul să-și plece capul și să mormăie ceva în urechea

stângă a omului cu galenă, iar când acesta își mișca buzele primeau răspunsul:

— Orașul zice...

Uneori întrebările și răspunsurile erau confidențiale, iar piticul se apleca cu oftaturi și icnete, ca să evidențieze efortul pe cale îl depunea întru ajutorarea respectivului individ, ca să preia și să transmită mesaje în șoaptă, la ureche.

Orașului părea însă că nu-i mai păsa de sine însuși. Frunzele care începuseră să cadă odată cu venirea toamnei și florile ofilite în ronduri nu-l deranjau, crăpăturile ce apăruseră între timp în asfaltul străzilor nu-l mai dureau, mucurile de țigări, ambalajele, sticlele de plastic ce se iviseră din nou pe lângă garduri, prin rigole, prin parcuri și printre blocuri nu îl mai făceau să se simtă murdar. Subiectele care îl preocupau acum erau animalele de companie dispărute, adolescenții și adolescentele fugite de acasă, cine se mai ținea cu cine și cine cu cine își înșelase jumătatea (acestea din urmă se dovediseră în majoritate cazuri în care nu știa bărbatul ce știa tot satul), cui și cât să dai șpagă în diverse situații, cine luase șpagă de la cine și cât (mină de aur pentru DNA), ce subiecte pregătea cutare și cutare profesor la examen...

Singura problemă a piticului era cum să îngrămădească mai multe întrebări în cele câteva minute în care omul cu galenă, indiferent la zarva din jurul său,

asculta, cu o încordare gravă, în casca receptorului cu galenă, de câteva ori pe zi.

Noile preocupări ale orașului nu îi făcu însă fericiți pe toți locuitorii săi. Existau și dintre cei ce suferiseră în urma întrebărilor la care orașul răspundea prin intermediul omului cu galenă. Primul dintre ei fusese (acum fostul) primar care se dovedise că își înșelase nevasta cu șefa de cabinet a primăriei. Tot ce făcuse pentru oraș cu câteva luni înainte, toate gropile din asfalt astupate, mahalalele pietruite, trotuarele reparate, băncile înlocuite și terenurile de joacă amenajate nu mai contau, primarul fusese nevoit să-și dea demisia. Că șefa de cabinet era nevasta liderului local al partidului de guvernare era numai o coincidență. Alți nemulțumiți erau cei la faptele cărora, astfel dezvăluite de omul cu galenă, DNA plecase urechea. Cei mai nefericiți erau popii de la bisericile orașului. Credincioșii găseau acum răspunsuri la întrebări și rezolvări la probleme mult mai rapid ca atunci când se adresau Celui de Sus prin rugăciuni, pomelnice și acatiste și ca urmare își direcționau și donațiile în mod corespunzător. Cineva care ar fi privit cu atenție ar fi putut observa că la periferia grupului de urmăritori era și un cerc de indivizi, cam toți solizi și cu fețe nu foarte prietenoase care nu erau preocupați în a sorbi în extaz cuvintele piticului, ci îl aținteau, pe el și pe omul cu galenă cu priviri amenințătoare.

Într-o zi, un tânăr de vreo douăzeci și ceva de ani, îmbrăcat în țoale de firmă și încălțat cu adidași originali, se apropie de piticul ce tocmai se cățărase pe scaunul metalic cu scăriță și aruncă o chită de bani în găleata portocalie. De la distanța la care era cocoțat suma părea mult, mult mai mare decât orice donație ce poposise până atunci în găleată, așa că după ce ochii i se holbară pentru un moment de uimire, piticul uită de icnete și oftaturi atunci când se aplecă să primească la ureche întrebarea confidențială a tânărului. Ceva nu se încadra însă în tipicul de până atunci: în loc să preia ceremonios întrebarea și apoi să mormăie neinteligibil în urechea stângă a omului cu galenă, piticul dădea furios din cap încercând să gesticuleze, mișcarea brațelor scurte, îngroșate de grăsime, făcându-l să semene cu un pinguin caraghios. La un moment dat dădu chiar să se coboare de pe scăunelul metalic și să se întindă către găleata portocalie, însă ceva din insistența tânărului și faptul că omul cu galenă coborâse mâna în care ținea receptorul îl făcură să se oprească. Piticul privi mișcarea buzelor omului cu galenă încordat, minute în șir, în tăcere și cu o atenție pe care nu o mai manifestase până atunci. Apoi, părând că-și revine din ceea ce îl tulburase, inspiră adânc umflându-și cât putu de mult pieptul, privi țanțoș la mulțimea de oameni de la picioarele sale și strigă:

— Orașul zice...

Însă în același moment privirea îi căzu peste chipul tânărului din fața sa. Se opri și, după un moment de ezitare, își plecă încet capul înspre urechea tânărului și șopti ceva. Apoi coborî de pe scaunul metalic, pe care îl culese de jos cu mâna stângă, cu dreapta luă găleata cu donații și strecurându-se greoi prin mulțimea ce privea fără să înțeleagă, dispăru.

Vreo două zile omul cu galenă își făcu plimbarea întâmplătoare prin oraș singur, urmat de grupul de gură cască, căruia nu-i venea a crede că rămăsese fără vocea care le traducea cuvintele orașului. Apoi piticul apăru din nou la stânga omului cu galenă, împărțind în stânga și-n dreapta știri despre animale și adolescenți plecați de-acasă, șpăgi și jumătăți necredincioase.

După alte câteva zile, o veste tragică se răspândi cu repeziciune în oraș. Fiul unui om de afaceri, unul dintre cei mai bogați din oraș, se sinucisese. Golise o sticlă de vodcă cu un pumn de barbiturice și fusese găsit asfixiat în vomă în propria mașină, un model sport de lux, pe una dintre străduțele din centrul orașului, atunci când un echipaj venise să o ridice pentru parcare neregulamentară. Aproape imediat bârfele și zvonurile începură să curgă. Despre cum putea fi adesea văzut în fața caselor de pariuri, afișându-se cu o mulțime de bani și lăudându-se cu bulanul ce părea să nu-l părăsească niciodată. Despre cum în realitate pierduse sume imense și pentru că părinții îi interziseseră să mai joace

se împrumuta tot timpul la cămătari. Despre cum în ziua dinaintea sinuciderii pariase o sumă imensă de bani împotriva unei șanse de câștig foarte mici, dar care i-ar fi permis să-și plătească toate datoriile. Despre cum, pentru a face rost de banii aceia, își pusese gaj mașina. Despre cum câțiva prieteni apropiați pierduseră și ei, sume mai mici însă, pariind pe același bilet pentru că el le garantase că pontul era absolut sigur. Apoi, cineva își aminti că sinucigașul era același cu tânărul îmbrăcat în haine de firmă care îl interpelase nu cu multe zile în urmă pe piticul purtător de cuvânt al orașului.

Ziua nu părea mult diferită de celelalte, numai toamna își intrase de-a binelea în drepturi, copacii se goliseră de frunze, iar diminețile deveniseră răcoroase. Piticul obișnuia acum să se îmbrace, pe deasupra costumului croit pe comandă, cu un parpalac negru, larg, care îi ajungea până la genunchi și care, pe lângă faptul că îi îngreuna mișcările atunci când se urca și cobora de pe scăunelul cu scăriță, îl făcea să semene cu un călugăr. Omul cu galenă abia își începuse plimbarea și o întreagă procesiune îl urmărea nerăbdătoare să-i pună primele întrebări. Se opri în centru, chiar în fața universității, duse mâna dreaptă cu casca receptorului cu

galenă la ureche și începu să asculte cu o încordare gravă. Piticul își luă și el locul, cățărat pe scaun, lângă omul cu galenă și chiar atunci o femeie îmbrăcată în negru, mama tânărului sinucigaș, își făcu apariția înconjurată de câțiva zdrahoni care îi făcură loc prin mulțime:

— Criminalule, mi-ai omorât copilul!!!... Mincinos, tâlhar și criminal...

Tăcerea creată de țipetele și acuzațiile femeii dură doar o clipă. Mulțimea începu și ea să huiduie, și spre uimirea piticului strigătele nu se îndreptau către femeia ce întrerupsese ritualul vorbirii cu orașul, ci spre el însuși. Își dădu seama, prea târziu însă, că răspunsurile aruncate în stânga și-n dreapta îngroșaseră numărul nemulțumiților amestecați între cei ce încă credeau în mesajul omului cu galenă.

— Șarlatanule, circarule, mincinosule, îi strigă mulțimea înaintând amenințător spre el.

— El e! țipă la rândul său piticul ridicând mâna și îndreptând un deget ca un cârnăcior gras către omul cu galenă. El e de vină! Eu am încercat doar să vă ajut! Amintiți-vă că n-a vrut niciodată să vorbească cu voi! Amintiți-vă cum nu v-a băgat niciodată în seamă! Nici acum nu vă bagă în seamă! V-a mințit, v-a înșelat, vă urăște, vrea să vă omoare...

Piticul sări de pe taburetul metalic, îl ridică cu mâinile scurte și grase ca două parizere umflate și îl lovi pe omul cu galenă ce asculta absent în casca receptorului cu galenă, indiferent la hărmălaia din jur.

— Huo, criminalul, omorâți-l, pe el, nu-l lăsați să fugă, omorâți-l, continuă piticul să strige și să-l lovească pe omul cu galenă care privea nedumerit – parcă abia acum văzându-i pe oamenii orașului, parcă încercând să înțeleagă – la mulțimea ce se repezise asupra lui, lovindu-l cu pumnii, cu picioarele, cu bastoane, cu umbrele, cu bucăți de bordură.

Mai întâi, cerul se acoperi cu o pătură groasă, plumburie de nori, cu marginile sângerii, dincolo de care razele soarelui se vedeau căzând ca niște suliți subțiri împrejurul orașului. O penumbră nefirească și rău prevestitoare se așternu peste străzi, peste clădiri, peste copaci și peste faptele oamenilor.

Apoi din străfundurile pământului se auzi un huruit, la început înfundat, apoi din ce în ce mai puternic, de parcă înșiși rărunchii și mațele orașului s-ar fi sfâșiat.

Gloata violentă care tăbărâse pe omul cu galenă se trase speriată înapoi. Piticul dispăruse împreună cu găleata portocalie, lăsând în urmă scaunul metalic cu scăriță și patru picioare, ușor îndoit și cu urme de sânge. Întins pe trotuar, nemișcat și lipsit de suflare era omul cu galenă, cu hainele rupte și fața zdrobită. Lângă el, zdrobite de asemenea, țăndări metalice, bucăți de plastic, fragmente de plăcuțe electronice, tot ceea ce mai rămăsese din receptorul cu galenă.

Pământul începu să se miște, mai întâi cu un tremur ușor apoi zgâlțâindu-se din ce în ce mai violent. Crăpături uriașe se desfăcură în asfalt și cimentul trotuarelor, care înghițiră mai întâi corpul neînsuflețit al omului cu galenă, apoi pe toți cei aflați pe străzi, alergând și țipând îngroziți. Casele, clădirile, blocurile se prăbușiră luând cu ele în neant pe cei cărora le ofereau adăpost, stâlpii de iluminat stradal se frânseră, copacii fură smulși din rădăcini măturând de-a valma toate ființele aflate în cale. Cablurile de electricitate se rupseră electrocutându-i pe cei asupra cărora se întâmplară să cadă. Apoi, în locurile unde conductele fisurate creaseră acumulări de gaze, începură exploziile.

Infernul dură mai puțin de un ceas, însă atunci când se termină, nici un locuitor al orașului nu mai rămăsese în viață. Și nici orașul nu mai rămăsese oraș, ci se transformase într-o întindere de mormane de moloz fumegânde, despărțite de hăuri adânci.

Multă vreme oamenii, cei ce scăpaseră urgiei plecați fiind în alte locuri ori pur și simplu cei străini de oraș, trăitori în alte localități, vorbiră despre marele ghinion, despre soarta potrivnică, despre cutremurul uriaș și nemaivăzut care distrusese orașul și îi omorâse pe locuitorii săi.

Și numai unii, ce-i drept foarte puțini, inventaseră și repetau o poveste greu de crezut, cum că totul nu fusese doar o întâmplare a naturii, ci că omul cu galenă

fusese cu adevărat sufletul orașului și că orașul însuși hotărâse să se răzbune pe locuitorii săi care, neputincioși să-l înțeleagă, îl omorâseră. Și că, răzbunându-se, se distrusese și pe sine, pentru că, nu-i așa, nici măcar un oraș nu poate trăi fără suflet.

7 mai 2023,
Wyandotte, Michigan

Pompilian Tofilescu: *în meseria de fiecare zi făuresc viitorul proiectând supercalculatoare care vor conduce taxiurile-robot în anii care vor veni; și în puținul timp liber rămas, încerc să imaginez ce va fi, scriind literatură fantastică (unii zic suprarealistă) și science-fiction.*

Am debutat în 1990 în revista Star Traffic, la Craiova și după câteva zeci de povestiri publicate și câteva premii, printre care cel pentru cea mai bună povestire la Romcon Baia Mare 1995, luate până spre mijlocul anilor '90, m-am oprit cu totul din scris, timp de aproape 25 de ani.

Din 2019 încoace, grație editurii Pavcon, am publicat două volume de povestiri („Lupi și mere stricate" și „Catedrala lingurilor") și unul de poezie (#57) și sper ca, în câtiva ani, să mă retrag la cabana pe care am început să o construiesc pe un petec de pădure cumpărat la poalele Apalașilor, pentru a mă dedica cu totul poveștilor.

Paranoima 4

Emil Nicolae

În orașele mari niciodată nu te-ai simțit în largul tău
(cum se simt transatlanticele de pildă)
în ciuda libertății aparente oferită de anonimatul
din statistici
și de abandonul dublului sufocant
care nu te mai ștampilează nu te mai numără
nu te mai corectează nu te mai dirijează
nu te mai condamnă sau eventual
nu te mai premiază
și în general ești convins că poeților nu le-au plăcut
orașele mari vreodată
chiar dacă-și aveau acolo locul de veci
moștenit sau conferit prin decret prezidențial
unul s-a retras pe o insulă în mijlocul fluviului
care traversa metropola
plantând ziduri de tăcere în jurul său
până când acestea au început să crească singure
altul s-a ascuns într-un grajd cu tablourile și cărțile lui
așteptându-și sfârșitul acolo
mai târziu grajdul și zidurile
au fost mutate într-un muzeu

pentru că orașele mari obișnuiesc să paraziteze
pe seama orașelor mici
pe care le închid în seifurile istoriei
comori din care-și trag identitatea
când vor să strălucească la congrese mondiale
te gândeai la toate lucrurile astea
pe când înaintai prudent
de-a lungul faliei care despărțea câmpul abia înverzit
de autostrada pe care zburau mașinile
spre orașele mari
până în clipa în care ai găsit cărarea
și ai avut o tresărire de speranță
dar după câțiva pași ai observat cu surprindere
că asfaltul se revărsa peste cărarea îngustă
deja pregătind-o să devină autostradă
atunci ai înțeles de unde vor apărea macii în mijlocul
lanului de secară
din genunchii răniți ai verii
(o vară neapărat bucălată ca-n Vivaldi)
răniți de îmbrățișarea asfaltului orgolios
care a crescut din proprie voință
precum zidurile poetului
și ți-ai amintit de orașul tău mic
unde nu aveai cum să te ascunzi
orașul în care ai fost primit
mai întâi cu aplauze și apoi suspectat
de manipularea unor comori scunse

pentru că versurile tale sunau ca monezile de aur
și urechile săracilor își ascuțeau auzul în fiecare noapte
(secțiunea de aur a strofelor
i-a deranjat pe edili și pe supușii lor
ștampilați numărați corectați dirijați
condamnați și eventual premiați
încât până la urmă ca să elimine
orice motiv de gâlceavă
pentru că se apropiau alegerile
l-au sacrificat pe poet și l-au închis într-o cușcă de fier
atârnată de turnul cel vechi din centrul orașului mic
acolo el continua să-și zornăie versurile
dar bogăția lor devenise comunitară
și toată povestea a continuat până când orașul cel mic
cu turnul lui vechi
de care atârna cușca de fier a poetului bănuit
de malversațiuni contabilicești
a ajuns și el într-un muzeu al orașului mare
și a fost arătat
cu mândrie locuitorilor din celălalt oraș mare
cu care tocmai se înfrățise)

(din cartea „Paranoima", Edit. Crigarux, Piatra-Neamț, 2005)

CUPRINS

EMIL NICOLAE

LUCIAN-DRAGOŞ BOGDAN

ANAMARIA BORLAN

EUGEN CADARU

AUREL CĂRĂŞEL

CRISTIAN CÂRSTOIU

ALEXANDRA MEDARU

MARA CERNAT

GYORGY GYÖRFI-DÉAK

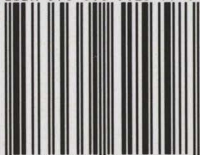
DĂNUȚ IVĂNESCU

MIHAIL TOMA

ANA-MARIA NEGRILĂ

DANIEL TIMARIU

POMPILIAN TOFILESCU

ISBN 978-606-9625-79-8
9 786069 625798 >

www.pavcon.ro